BARBARA

ABEL

dincolo de ură

virtual-project.eu

BARBARA ABEL

DINCOLO DE URĂ

Original: *Derrière la haine* (2012)

Traducere din limba franceză de:
SIMONA BRÎNZARU

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS

2023

Laetitia reușise să găsească un loc de parcare perfect. Din prima. Ceea ce, totuși, nu îi domolea proasta-dispoziție.

— Închide Nintendo-ul, Milo, am ajuns, a rostit ea mecanic.

Pe bancheta din spate, băiețelul era concentrat asupra jocului video.

Tânăra femeie a ieșit din mașină, a luat mapa cu documente, ghiozdanul lui Milo, două plase de cumpărături… Nu mai avea mâini să deschidă portiera copilului, așa că a lovit cu cotul în geam, semn că nu-l va aștepta.

— Grăbește-te, Milo, sunt plină de poveri ca un măgar!

— Stai, că trebuie să salvez!

Pe Laetitia o irita cumplit poziția incomodă în care rămăsese, iar indolența fiului ei o scotea din minți.

— Milo! a spus ea sec, pentru că singurul lucru care îi ieșise în acea zi era găsirea locului de parcare. Ieși imediat din mașină sau nu te mai joci pe Nintendo o săptămână.

— Bine! a oftat el fără să-și ia ochii de la consolă.

Băiatul și-a mișcat fundul până la marginea banchetei, a pus un picior pe trotuar și a ieșit leneș din mașină.

— Și închide portiera, dacă nu îți cer prea mult!

— Laetitia! a strigat-o o voce, în spatele ei, și a făcut-o să încremenească. Putem să vorbim o clipă?

S-a întors. La câțiva metri de ea, în costum de jogging, se afla Tiphaine. Era leoarcă, fața îi strălucea de efortul făcut, câteva fire de păr i se lipiseră pe frunte. Respirând greu, aștepta un răspuns care nu venea, apoi și-a abătut privirea și s-a apropiat de Milo căruia i-a ciufulit părul.

— Ce faci, scumpule? a întrebat ea amabil.

— Bună, Tatiphaine! i-a răspuns băiatul cu un zâmbet luminos.

Sătulă până peste cap, Laetitia li s-a alăturat din doi pași, și-a prins fiul de braț cu un gest hotărât și l-a împins în spatele ei.

— Îți interzic să-i vorbești, a zis ea printre dinți.

Tiphaine a încasat lovitura fără să clipească.

— Laetitia, te rog… Putem vorbi?

— Milo, du-te în casă! i-a ordonat mama sa.

— Mamă…

— Intră în casă când îți spun! l-a somat pe un ton care nu permitea replică.

Milo a ezitat, apoi, bosumflat, s-a îndreptat spre casă. De îndată ce se îndepărtase, Laetitia s-a întors spre Tiphaine:

— Te previn, nebună ce ești, că dacă te mai văd încă o dată dându-i târcoale, îți scot ochii!

— Ascultă Laetitia, dacă nu pricepi că niciodată nu am vrut…

— Taci! a șoptit ea închizând ochii, semn de exasperare intensă. Scutește-mă de scuzele tale de doi bani, nu cred o iotă din ele!

— A, nu? Și ce crezi atunci?

Laetitia a privit-o cu răceală și dispreț.

— Am înțeles foarte bine ce vrei să faci, Tiphaine. Dar ai grijă: data viitoare, dacă i se întâmplă ceva lui Milo, chem poliția!

Tiphaine a părut sincer surprinsă. S-a uitat la Laetitia cu un aer întrebător, neștiind ce sens să acorde cuvintelor acesteia. Apoi, ca și când ar fi înțeles că nimic nu o va putea face să-și schimbe părerea, a oftat fără să ascundă durerea pe care atitudinea interlocutoarei i-o provoca.

— Nu știu în ce delir paranoic ești pe cale să te cufunzi, Laetitia, dar e sigur că te înșeli amarnic. Te rog, încearcă să mă crezi, măcar puțin. Și dacă nu vrei să o faci pentru mine, fă-o pentru Milo. Pentru că ești pe cale să-l distrugi încetul cu încetul…

Auzind asta, Laetitia a zâmbit ironic, iar o sclipire de răutate i-a lucit în ochi, asemenea unui fulger pe cerul care anunță o furtună.

— Ce e sigur e că tu te pricepi să distrugi un copil, a rostit ea cu un glas aproape delicat.

Palma a lovit-o înainte ca Laetitia să o poată observa. De-abia rostise cuvântul „copil” că mâna lui Tiphaine i-a izbit zgomotos obrazul. Plasele de cumpărături și toate celelalte bagaje cântăreau enorm; le-a lăsat să cadă ducându-și mâna la obraz, șocată.

— N-ai dreptul! a urlat Tiphaine stăpânindu-se să nu plângă și parcă dorind să-și justifice gestul.

Preț de o clipă cele două femei s-au privit gata să se repeadă una la cealaltă. Și asta s-ar fi întâmplat dacă un strigăt nu ar fi pus capăt înfruntării pline de ură.

— Laetitia!

În pragul unei case, cea în care intrase Milo puțin mai înainte, a ieșit un bărbat care li s-a alăturat. David a cuprins-o imediat pe Laetitia de umeri și a împins-o în spatele lui printr-un gest protector.

— M-a pălmuit! a strigat ea încă sub șocul agresiunii.

— Anumite aluzii fac, uneori, mai mult rău decât o palmă, a bălmăjit Tiphaine, și ea îngrozită de turnura pe care o luase cearta dintre ele.

David a privit-o cu asprime, căutându-și cuvintele înainte de a îndrepta un deget amenințător spre ea.

— De data asta ai mers prea departe, Tiphaine! Vom depune plângere.

Tiphaine a strâns din dinți, disimulând cu greu vârtejul sentimentelor care se dezlănțuise în ea. I-au trebuit câteva secunde ca să se stăpânească, apoi, înghițindu-și hohotul de plâns, a plecat capul sigură de ea:

— Cum dorești, David. Vezi tu, marea diferență dintre noi este că eu nu mai am nimic de pierdut.

•

După ce a strâns plasele răsturnate pe trotuar, David a condus-o pe Laetitia spre casă și a închis ușa în urma lor. Rămasă singură, Tiphaine tremura din toate încheieturile și a trebuit să mai aștepte o clipă înainte să fie în stare să se miște.

S-a oprit în fața ușii casei de alături, a scos cheile din buzunarul pantalonului de jogging și a intrat.

Capitolul 1

Cu șapte ani în urmă

— Noroc!

Trei brațe ridicate la capătul cărora două cupe cu șampanie și un pahar cu apă se ciocneau la unison. Hohote de râs, priviri cu subînțeles, clătinări din cap și zâmbete complice. Apoi David și Sylvain au băut cu înghițituri mici, iar bulele șampaniei i-au gâdilat plăcut pe limbă. În ceea ce o privește pe Laetitia și-a lăsat paharul și, fără să se formalizeze, și-a mângâiat pântecele proeminent.

— N-ai băut niciun strop de alcool de când ești însărcinată? a întrebat Sylvain.

— Niciun strop! a răspuns cu mândrie Laetitia.

— Soția mea este o sfântă, a ironizat-o blajin David. Nu îți poți închipui prin ce trece ca să ofere fiului nostru cel mai bun start în lume: nu pune gura pe alcool, sare, grăsimi, carne roșie, foarte puțin zahăr, mănâncă legume gătite la abur, fructe la discreție, mult pește, face yoga, înoată, ascultă muzică clasică, se culcă devreme…

A oftat înainte să adauge:

— De șase luni viața noastră este de un plictis total!

— Nu sunt o sfântă, sunt doar gravidă, e altceva, a replicat Laetitia lovindu-și soțul cu palma pe coapsă pentru spusele lui ironice.

— Ca să nu mai spun că mă omoară cu principii educaționale… Săracul de tine, puștiule! Pot să îți spun că nu va fi vesel tot timpul!

— Vorbiți deja despre cum o să-l creșteți? s-a mirat Sylvain.

— Cu asupra de măsură! a confirmat Laetitia cât se poate de serios. Nu vom începe să ne gândim cum să rezolvăm problemele când ne vom confrunta cu ele.

— Și… despre ce vorbiți?

— Despre o sumedenie de lucruri: să fim o echipă, să nu ne contrazicem niciodată în fața copilului, să nu-i dăm bomboane înainte de a împlini trei ani, să nu bea cola înainte de șase ani, fără jocuri video înainte de zece ani…

Sylvain a fluierat impresionat.

— Cred că atunci când se va prinde că viața e prea grea alături de voi, va putea să vină oricând la noi!

David s-a uitat la ceas.

— Poate că ar fi trebuit să o așteptăm pe drăgălașa ta jumătate înainte să bem. O să se supere pe noi.

— Deloc. Mai întâi, pentru că nu-i place șampania și pe urmă nu dorea să ne stresăm și să o așteptăm. Ea… ea este cam obosită zilele astea.

— De fapt… De ce ai luat șampanie? a întrebat Laetitia. O sticlă de vin ar fi fost foarte bine.

Întrebarea l-a luat pe Sylvain pe nepregătite. Se vedea cu ochiul liber că era în căutarea unui motiv plauzibil, a bălmăjit vreo două „Păi…”, un „pentru că…” și un „pricepi…”

— Nu, nu pricep, a replicat imediat Laetitia pe care o distra stinghereala prietenului său.

O stinghereală care i-a stârnit bănuieli: n-ai nevoie de vreun motiv special ca să aduci o sticlă de șampanie, și cu atât mai puțin ca s-o bei… Sau mai degrabă, da! Aduci o sticlă de șampanie când vrei să anunți o veste bună!

Laetitia l-a privit pe Sylvain cu neîncredere, a simțit că e ceva dubios la mijloc, s-a pregătit să insiste. Apoi, deodată, a înțeles.

— E însărcinată! a țipat ea, ridicându-se din fotoliu.

— Ce? a bălmăjit Sylvain, din ce în ce mai stânjenit.

— O să fiți părinți? a strigat la rândul lui David cu un zâmbet radios.

— Nu! a replicat Sylvain. Adică… De fapt…

Soneria de la intrare l-a salvat dintr-o încurcătură fără ieșire deja. Laetitia a sărit din fotoliu și, cu pântecele înainte, s-a grăbit spre hol.

— Felicitări! a strigat ea înainte să intre în hol.

— Nu-i spune nimic! a rugat-o Sylvain. I-am promis că o aștept ca să vă anunțăm vestea.

— O să mă omoare! a spus el întorcând spre David o privire îngrozită.

David a izbucnit în râs și s-a ridicat și el ca să-și îmbrățișeze prietenul.

— Bine ai venit în club! De cât timp?

— De trei luni.

Când Laetitia a deschis ușa de la intrare, era atât de fericită încât strălucea.

— Draga mea! a strigat ea râzând. Copiii noștri vor crește împreună, e minunat!

Apoi, fără să-i dea timp să reacționeze, a îmbrățișat-o pe Tiphaine.

Capitolul 2

Mai târziu, amintindu-și de acea seară, primul lucru care îi venea în minte lui David era perfecțiunea momentului, incredibila fericire ce se regăsea în fiecare privire, în fiecare gest, în fiecare schimb de replici. Proiectele de viitor, promisiunile și râsetele, și senzația evidentă a faptului că o familie se alege mai mult decât se impune și că reușise să-și găsească un loc al său, el, orfanul care crescuse fără repere, copilul abandonat, mutat de la familii de adopție la cămine, înaintarea lui anevoioasă pe drumul abrupt al existenței, echilibrul fragil între bine și rău, de o sută de ori pierdut și tot de o sută de ori recuperat în ultima clipă și reluat de la zero.

Te întorci de unde ai plecat.

Iar punctul său de plecare era Laetitia. Și mormolocul pe care îl purta ea în pântece. Broscoiul său mic. Fiul căruia îi va oferi tot ceea ce el nu primise niciodată, pe care îl va lua de mână ca să-i arate calea cea bună. Spunea „calea cea bună” deoarece, în opinia lui, „calea cea dreaptă” nu există, e o himeră, un miraj fluturat copiilor ca să nu iasă din rând. Să nu-i depășească pe alții. Să treacă neobservați. Să meargă drept înainte, să plece capul, să nu privească nici într-o parte, nici într-alta.

Nu zău!

Nimic nu este drept în viață. Existența seamănă cu un teren accidentat, presărat cu obstacole, viraje și ocolișuri, un fel de labirint plin de capcane în care linia dreaptă nu există.

Cel mai scurt drum între două puncte?

Cel pe care îl cunoști.

Dar orice ai face, indiferent de reperele pe care ți le impui, la capătul drumului găsești mereu același lucru.

Asta credea David.

Cel puțin înainte de a o întâlni pe Laetitia.

El făcuse așa cum proceda toată lumea; a pornit-o pe singurul drum care i se deschidea înainte, un pod suspendat peste o prăpastie, fără repere, fără protecție. Fără cele două echipamente de securitate care l-ar fi condus, cu răbdare și iubire până la versantul vârstei adulte.

Atunci s-a prăbușit.

Mai întâi a căzut pradă delincvenței mărunte. Canabis la 13 ani, cocaină la 15, de-abia ce devenise adolescent și deja luase startul în cursa pentru bani, planuri ratate, anturaj nepotrivit. Furturi minore înlocuite prin delicte mai grave: jafuri, furturi prin efracție, atacuri.

Doi ani în casa de corecție.

Odată ieșit de acolo, o primă încercare de a merge pe pod și de a-și continua drumul. David s-a agățat de ce a putut, nu cine știe ce, la drept vorbind, câteva bucăți de frânghii care s-au rupt rapid, dar mai ales de scânduri putrede. Teren alunecos, a ajuns în închisoare, de data asta patru ani pentru jaf armat.

Ieșind din acest al doilea sejur carceral și-a promis sieși să nu se mai întoarcă niciodată. După ce s-a cocoțat din nou pe pod, a început să avanseze, cu orice preț; mai întâi s-a târât (a spălat vase într-un restaurant chinezesc, pentru a-și plăti o cămăruță de serviciu cu 300 de euro pe lună, fără apă caldă și fără încălzire, cu toaleta pe palier și gândaci pe pereți), apoi a mers în genunchi (șofer de autobuz, o altă cămăruță de serviciu, însă cu apă caldă și încălzire, fără toaletă dar și fără gândaci pe pereți). Și, încet, încet s-a ridicat, testându-și echilibrul de fiecare dată, un pas urmat de un altul, fără să forțeze. I-a luat câțiva ani.

La douăzeci și șapte de ani, era tehnician de întreținere într-un spital și închiriase o garsonieră cu baie.

Acolo s-a intersectat cu Laetitia. La spital, nu în garsoniera lui și nici la baie.

Ea avusese un parcurs ce semăna cu o autostradă netedă, bine asfaltată, șerpuind printr-un peisaj bucolic, plin de verdeață, cu niște pomi fructiferi, un deal sau două de trecut, iar apoi câmpii și câmpii cât vezi cu ochii. Un orizont clar. Până când cele două echipamente de protecție au fost spulberate de un camion.

Se întâmplase noaptea, în noaptea de duminică spre luni. Și apropo de condus, tocmai despre asta era vorba. Părinții ei se întorceau de la o seară petrecută între prieteni, o! nu foarte târziu, de-abia era miezul nopții… Mergeau chiar pe autostradă. Ploua, deși acest detaliu nu este foarte important… Nici povestea în sine, de altfel, a fost un accident așa cum se tot întâmplă, să fii la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit, victime a ceea ce Laetitia va numi mai târziu cei trei „e”: curbă, camion, carambol.

Mama sa murise pe loc. Nu este un fel de a spune, mașina ieșise din decor, mama ei fusese proiectată în exterior și trupul aterizase pe câmpul din vecinătate. Acolo murise, aproape imediat. Tatăl ei, în schimb, a mai trăit o săptămână. O săptămână fusese între viață și moarte, răstimp în care Laetitia a stat la căpătâiul lui, părăsind arareori încăperea, numai pentru a merge acasă să doarmă câteva ore, să facă un duș și să se schimbe.

Și să-l întâlnească pe David.

De îndată ce l-a văzut, în secunda în care a privit-o, a fost dragoste la prima vedere. Stătea pe hol în timp ce tatăl ei era operat și, în ciuda chipului răvășit de durere, a ochilor înroșiți de plâns și a nasului iritat din cauza prea multor batiste folosite, nu s-a putut împiedica să nu o găsească încântătoare, înduioșătoare, să nu simtă irezistibila dorință de a-i întinde mâna ca să o ajute să treacă peste această încercare și, poate, să o însoțească măcar câțiva pași pe drumul doliului.

Lunile care au urmat au fost stranii pentru Laetitia. Durerea fără margini de a-și fi pierdut

părinții se lupta crunt cu cea mai amețitoare dintre emoții, cea de a iubi nebunește. Singură la părinți, având ca rudă numai un unchi de departe și doi veri primari, a luat mâna întinsă de David așa cum prinzi un colac de salvare atunci când ești singur în mijlocul oceanului. La început nu prea știa încotro se îndreaptă, prinsă între vinovăția care o chinuia, de a-l dori pe bărbatul pe care îl întâlnise la căpătâiul tatălui ei muribund, de a se gândi la el în loc să-și plângă părinții, să se surprindă zâmbind, visând… Era supărată pe el fiindcă era acolo, ca și cum încerca să o abată de la necazul ei, și îl detesta fiindcă, de fapt, îi făcea atâta bine.

Fundătură, sens unic, ocolișuri și direcții greșite, au bătut pasul pe loc o vreme înainte de a decide să meargă, să încerce măcar, o bucată de drum împreună.

După un an și jumătate, s-au mutat în casa părinților Laetitiei, casa în care copilărise și pe care nu se putea hotărî nici să o vândă, nici să o închirieze. Îi era imposibil să-și imagineze că niște străini ar deveni stăpâni peste zidurile care adăposteau majoritatea amintirilor sale și povestea familiei. Și, cum nu mai avea familie, tot așa cum nici el nu avea, au decis să-și formeze una. A lor.

•

David credea cu tărie în acest nou început. Era pe calea cea bună, nu avea niciun dubiu, împreună aveau să urce munții, să meargă mână în mână și să facă o călătorie frumoasă!

Pentru prima oară după mult timp, David privea viitorul cu încredere, numai că omisese un detaliu: orice ai face, oricâte repere ți-ai pune, la capătul drumului găsești mereu același lucru.

Capitolul 3

David și Laetitia Brunelle au făcut rapid cunoștință cu Tiphaine și Sylvain Geniot. Aveau vizibil aceeași vârstă, vreo treizeci de ani purtați nonșalant, erau vecini iar grădinile lor erau despărțite numai de un gard viu. Foarte repede David a constatat că Sylvain asculta King Crimson, Pink Floyd sau Archive, formații care-i plăceau și lui iar Laetitia a salvat-o practic pe Tiphaine de la o catastrofă culinară în seara în care aceasta rămăsese fără ulei de măsline. I-a împrumutat așadar o sticlă de ulei de măsline „de primă presă la rece”, pe care Tiphaine i-a restituit-o a doua zi de dimineață. Laetitia a invitat-o la o cafea și Tiphaine a acceptat, inaugurând astfel un ritual de la care nu s-ar abate pentru nimic în lume.

Cele două cupluri s-au tatonat astfel câteva săptămâni, la început prudent, apoi mai direct. În cele din urmă au devenit prieteni.

Casele lor erau identice, atât la exterior cât și în ceea ce privește aranjamentul camerelor: văzute din stradă ambele aveau o fațadă albă, o ușă de lemn vopsită în verde, o fereastră mare la parter și alte două mai mici la etaj, precum și un acoperiș în pantă dotat cu o lucarnă. Mai aveau și un șemineu dar niciunii, nici ceilalți nu-l foloseau. În spate, cele două case aveau o grădină lungă de vreo douăzeci de metri. Pe cea a familiei Brunelle fusese plantat gazon pe care David îl tundea din când în când. În schimb, cea a familiei Geniot fusese concepută și întreținută cu multă grijă și cu mult bun gust de Tiphaine care era horticultoare și lucra la pepiniera orașului: straturi de flori, plante aromatice și cățărătoare, tufișuri și arbuști se găseau laolaltă într-un loc strălucind de culori și plin de miresme în fiecare anotimp. Iar în capăt se afla o grădină de legume mică de care Tiphaine era foarte mândră fără vreo jenă sau falsă modestie.

După câteva luni cele două cupluri au devenit cu adevărat inseparabile. Faptul că erau vecini sporea și mai mult complicitatea pe care fiecare o aprecia la justa ei valoare. Era atât de ușor să se întâlnească preț de câteva minute în pragul ușii ori o seară întreagă, să mănânce și să bea, să râdă și să schimbe păreri, să asculte muzică sau să pună țara la cale.

Apoi, când Laetitia și Tiphaine au rămas însărcinate la trei luni diferență una de cealaltă, fericirea lor a fost totală.

•

Milo Brunelle a scos primul scâncet într-o zi de marți la sfârșitul după-amiezii, declanșând un potop de emoții care le copleșea părinților lui inima și viața. Chiar de a doua zi, Tiphaine și Sylvain au venit să admire nou-născutul. Laetitia i-a întins bebelușul prietenei sale care l-a luat cu grijă.

— O, e atât de mic!

Apoi l-a lipit delicat de pântece.

De acolo de unde „mai avea mai puțin de trei luni" fătul, ghemuit confortabil în pântecele matern, s-a mișcat spontan la contactul cu Milo, ca și când încerca să comunice cu acel prieten care, curând, va fi pentru el mai mult decât un frate.

În sfârșit a venit pe lume și Maxime Geniot. Într-o dimineață, după treisprezece ore de travaliu. O durere fulgerătoare ce traversează corpul dintr-un capăt în celălalt, țipete inutile care nu atenuează suferința. „Nu mai pot, faceți ceva ca să înceteze, aveți milă" și promisiunea că nu se va mai repeta, că este pentru ultima dată…

Copilul a venit pe lume odată cu zorii. Mama a tăcut, la fel și tatăl, venindu-și în fire, amândoi privind copilașul emoționați, copleșiți, încântați.

Ziua aceea fusese epuizantă. Familiile tinerilor părinți dornice să fie primele care admiră nou-născutul, au alergat de îndată ce tatăl a telefonat: părinți, frați și surori, fără să-i uităm nici pe

parteneri sau pe copii, toți se îmbulzeau în jurul mamei pentru a-i da sfaturi, pentru a comenta și pentru a o complimenta.

David și Laetitia au fost discreți. S-au interesat la telefon cum se simte Tiphaine, înainte de a invada cămăruța a doua zi și de a se extazia în fața bebelușului.

Erau prieteni adevărați.

Și mai ales că ei trecuseră deja prin asta.

În aceeași seară, în timp ce soțiile pălăvrăgeau, una la maternitate, cealaltă acasă, David l-a invitat pe Sylvain să facă turul barurilor. Au ciocnit pentru Maxime, apoi pentru Milo, pe urmă pentru soțiile lor, pentru prietenia lor, pentru viitor și pentru lume, pentru zilele bune ce urmau, pentru tații minunați care vor deveni fără niciun dubiu… Au băut mult și au vorbit la fel de mult.

Să fi fost din cauza alcoolului, a oboselii sau a prea multor emoții? Amețit un pic de toate, Sylvain a sfârșit curând prin a se confesa, dezvăluindu-i lui David o sumedenie de lucruri: părerea sa despre cuplu, despre familie, despre educația copiilor, despre cum va proceda cu Maxime, atribuind tatălui un rol esențial. El va fi prezent, atent, gata să asculte, înțelegător, binevoitor nu ca tatăl lui care fusese mereu acolo dar care bombănea în legătură cu orice: copiii, zgomotul, muzica, fast-food-urile, jocurile video, amicii… Despre viață, ce mai! Un handicapat al vieții, asta era! Și nu știa nici să comunice! Incapabil să emită o părere fără să critice. Pentru că totul era mai bine înainte. Pe vremea lui.

— Pe vremea lui era la fel ca azi dar mai nasol! a exclamat Sylvain bolborosind cuvintele.

— Și acum te înțelegi bine cu tatăl tău? a întrebat David pentru care subiectul era în continuare sensibil atunci când se gândea la propriii săi părinți, mai ales de când se născuse Milo, realizând cât de vulnerabil, de fragil și de lipsit de apărare este un bebeluș.

Iar întrebarea chinuitoare pe care și-o punea copil fiind, a revenit de când devenise tată: cum poți să-ți abandonezi propriul copil?

Neobservând suferința prietenului său, Sylvain a ridicat din umeri, cu privirea tulbure.

— Eu am pus cruce complicității paterne, el a pus cruce perfecțiunii filiale. Ne descurcăm cu ce avem. Și nu ne plângem.

David a dat gânditor din cap. Și el acceptase provocarea de a fi cel mai bun dintre tați chiar dacă, spre deosebire de Sylvain, nu avea cu cine să se compare.

Cei doi bărbați au rămas o vreme tăcuți. Apoi, dându-și seama că amândoi se afundă într-o prăpastie de gânduri sumbre, David i-a mai oferit ceva de băut și a schimbat subiectul:

— Cum v-ați întâlnit, Tiphaine și cu tine? Amândoi ați rămas misterioși în legătură cu asta…

Întrebarea l-a luat pe nepregătite pe Sylvain. Preț de câteva secunde s-a uitat la David șocat, ca și când acesta dovedea o curiozitate indecentă.

— E o poveste urâtă, a spus el șoptind.

— Ce?

David a crezut că a înțeles greșit. A început să râdă perplex și, în același timp, intrigat, înainte de a-l privi pe Sylvain ca să încerce să descopere gluma din atitudinea prietenului său.

Cu o privire întunecată, Sylvain își răsucea paharul privind lichidul purpuriu de parcă ar fi descoperit în el o dramă.

— Las-o baltă, a mormăit el în cele din urmă.

David nu a insistat. Pendulând între curiozitatea devoratoare pe care o suscita reacția neașteptată și stânjeneala care plana între ei, a hotărât să tacă. Alcoolul dilata timpul, conferind împrejurărilor un context insolit, între neplăcere și neînțelegere. Sylvain nu se clintea. David, tot mai stingher s-a uitat la ceas.

— E ora trei dimineața! Ar fi mai bine să ne întoarcem…

S-a ridicat de la locul lui, s-a dezechilibrat, și-a revenit sprijinindu-se de spătarul scaunului pe care își pusese haina și a început să se îmbrace.

— A fost acum cinci ani, a bălmăjit Sylvain care nu se mișcase. Pe atunci Tiphaine era farmacistă.

— Ce?

David a încremenit, deconcertat. Sylvain l-a privit cu niște ochi plini de disperare, cu maxilarul crispat și buzele strânse.

David s-a reașezat încet pe scaun.

Capitolul 4

— Cel mai bun prieten al meu se numea Stéphane. Stéphane Legendre. Ne știam din copilărie, practic am crescut împreună, aproape ca doi frați; pentru noi prietenia era pentru totdeauna. Stéphane terminase cu brio studiile de medicină și tocmai devenise medic generalist. Era foarte sigur pe el, cam plin de sine, mai degrabă un bărbat frumos, genul de individ care nu se îndoiește de nimic și cu siguranță că nu se îndoiește de farmecul personal… Un tâmpit! Dar era prietenul meu. Într-o zi, la sfârșitul după-amiezii, îmi telefonează disperat. Cu trei zile mai înainte prescrisese uneia dintre pacientele sale un medicament care conține niște substanțe într-o doză evident nocivă pentru femei gravide. Or pacienta lui era gravidă cam de trei luni. „Uitase” să o întrebe. Iar ea nu s-a neliniștit, avea genul acela de „încredere oarbă”: dacă doctorul prescrie medicamentul, trebuie să-l iei. Urmarea: cu două zile mai înainte să mă sune, femeia pierduse copilul. Medicul ei ginecolog a făcut imediat legătura între avort și medicament și l-a contactat pe Stéphane. Luat pe neașteptate și speriat, a negat că a prescris acel dozaj, afirmând că posologia menționată în rețetă nu reprezenta un pericol pentru foetus. S-au certat, s-au lansat amenințări: chemarea în justiție, despăgubiri și tot tacâmul. Tocmai închisese și, în acel moment, simțeam că este pe cale să-și piardă cumpătul, se vedea deja vinovat de o eroare profesională gravă, condamnat, bun să plătească despăgubiri consistente, obligat să nu mai profeseze medicina și, poate, încarcerat…

Sylvain s-a oprit câteva momente, și-a mușcat buza de jos apoi a continuat:

— Mi-a explicat că singurul lucru care îl incriminează direct este rețeta, iar eu ca un tâmpit l-am întrebat „Așadar dacă nu există rețeta, nu

există nici dovada?” Mi-a confirmat. E simplu. Trebuie numai să o recuperezi și să o înlocuiești cu o alta în care apare gramajul potrivit. Trebuie… Ușor de zis, greu de făcut! Și duplicatul? Stéphane m-a asigurat că se ocupă de asta. Având adresa pacientei poți repera farmaciile de la care era de presupus că a cumpărat medicamentul. Sunt două. M-am dus la prima, cea care se află chiar lângă domiciliul ei. Nu știam prea bine cum voi proceda, nu mai era timp, dacă rețeta este singura dovadă a vinovăției lui Stéphane, e sigur că ea va fi elementul central al întregii afaceri. Poate că într-adevăr era prea târziu… Mă hotărăsc să improvizez. Cât stau la coadă, reperez locul, o observ pe farmacistă, ce face și cum face. Tocmai a luat rețeta clientului dinaintea mea, îi dă medicamentul și pune documentul într-un sertar. Este rândul meu. Inventez o durere în gât, îi cer părerea, mă sfătuiește să merg la medic, zeflemitor îi mărturisesc neîncrederea mea în medici: „Sunt cu toții niște șarlatani, te duci la ei pentru că te doare gâtul și îți găsesc un cancer de prostată!” Asta o face să râdă și îmi spun că e drăguță când râde… Vine cu un spray pentru gât, plătesc și ies.

Sylvain a oftat, a ridicat din umeri și a continuat:

— În curând trebuia să închidă. Joc totul pe o carte, îi spun că aproape mi-a trecut durerea de gât, îi mulțumesc, dar acum aș vrea să o invit la un pahar, la micul bar de alături. Se amuză, ezită, îi spun: „Numai un pahar”, mă sfătuiește să chem un prieten, râd batjocoritor și-mi exprim neîncrederea în prieteni: „Sunt cu toții niște profitori, le dai un pahar și îți cer să le dai și ceva de mâncare” asta o face să râdă și mai tare și îmi spun că e chiar frumoasă când râde.

Tăcere. Regret. Sau poate remușcări.

David a dorit să știe urmarea:

— Ai putut să recuperezi rețeta?

Sylvain a confirmat.

— În timp ce se schimba și își lua lucrurile din încăperile din spate. Înainte să plece mi-a spus: „Un minut”. Totul s-a petrecut foarte repede, nu mai gândeam, m-am dus în spatele tejghelei și am răscolit în sertar. Îmi aduc aminte că număram în gând secundele una după alta și mi-am spus că voi acționa până la 60. La 60 lăsam totul baltă. Riscul era prea mare. Și pe urmă, nimic nu confirma că era farmacia bună, dar am avut noroc. Am găsit rapid rețeta, erau toate aranjate în funcție de dată și am recunoscut imediat scrisul lui Stéphane. Aveam cealaltă rețetă, cea pe care Stéphane ar fi trebuit s-o prescrie pacientei. Am avut chiar prezența de spirit să aplic ștampila aflată pe tejghea lângă casa de marcat, am pus totul la loc pe șest… Între timp Stéphane a mers la pacientă să o vadă, să stea de vorbă cu ea, să încerce să vadă ce se întâmplase… Și să schimbe duplicatele. Sărmana femeie nu și-a dat seama de nimic, dar a făcut tărăboi și s-a dovedit a fi prea credulă. Când a plecat de la ea, nu mai exista nicio probă împotriva lui.

— Și pe urmă?

Sylvain a tăcut din nou. Se vedea că are mustrări de conștiință. Că vorbele pe care se pregătea să le rostească, deși evocau lucruri care se întâmplaseră cu cinci ani în urmă, erau la fel de ucigătoare ca o otravă violentă.

— Farmacista a fost condamnată pentru eroare profesională gravă. Rețeta îl făcea nevinovat pe Stéphane dar, în același timp, gramajul indicat nu mai corespundea cu medicamentul pe care ea îl vânduse pacientei. Îmi plăcea din ce în ce mai mult și m-am îndrăgostit de ea. De-adevăratelea. Eram prins într-o situație fără ieșire. La început nu m-am gândit la consecințele gestului meu și când mi-am dat seama că o băgasem într-un bucluc uriaș, am făcut presiuni asupra lui Stéphane să-și asume responsabilitatea. Bineînțeles că nenorocitul nu a vrut să o facă. L-am amenințat că voi da totul în vileag, ceea ce mă implica și pe mine, și îți jur că

nu-mi păsa. Eram pregătit să plătesc. Dar știam că așa o voi pierde.

Nu suportam gândul ăsta. Era femeia vieții mele. Și cu cât timpul trecea, cu atât deveneam mai incapabil să-i spun ce făcusem.

Sufocat de emoție, pe care efectele alcoolului o accentuau și o amplificau, Sylvain a tăcut.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat David blând, punându-și mâna pe umărul prietenului său.

Acesta a așteptat câteva secunde înainte să poată răspunde.

— Ți-am spus că a fost condamnată pentru o eroare profesională gravă, a trebuit să plătească despăgubiri și și-a pierdut licența. De fapt a pierdut tot.

— Și tu ce-ai făcut?

— Am rămas lângă ea și am ajutat-o să treacă peste necaz. La început, i-am împrumutat banii ca să plătească, apoi am refuzat să mi-i restituie. Am locuit împreună, ea a urmat un curs de horticultura, timpul a trecut, încet-încet și-a revenit, ne-am mutat în alt oraș și am aterizat aici. Cel mai rău este că ea îmi poartă o recunoștință nelimitată. Uneori îmi spune că toată povestea asta cu procesul, deși bineînțeles că a fost greu de suportat, cu tot sentimentul de vinovăție și fără să înțeleagă ce se întâmplase, a adus-o într-un punct în care viața ei de acum îi place mai mult decât cea de dinainte, că…

Sylvain s-a oprit încă o dată, încercând să-și stăpânească hohotele de plâns care îl sufocau…

— E sigur că am o datorie față de ea, a adăugat el calmându-se. O datorie pe care nu voi putea niciodată să o achit. Orice aș face. Ea poate să-mi ceară totul. Absolut orice.

David a schițat un zâmbet trist.

— Și amicul tău, Stéphane?

— Am rupt definitiv orice legătură. Amândoi ținem în mâini destinul celuilalt. El îmi poate da viața peste cap, eu pot să i-o distrug pe a lui. De

acum înainte suntem periculoși unul pentru celălalt, a răspuns Sylvain clătinând din cap.

— Și Tiphaine? Nu știe nimic în continuare?

— Dacă suntem împreună este pentru că nu știe nimic.

— Chiar crezi că te-ar părăsi dacă ar afla?

Sylvain și-a privit prietenul cu ochi plini de spaimă.

— Sunt sigur că m-ar părăsi, că mi-ar interzice să-mi revăd fiul și că și-ar petrece restul vieții încercând s-o distrugă pe a mea.

David a schițat o grimasă care însemna că temerile prietenului său erau exagerate. Acesta i-a replicat imediat:

— Tu ce-ai face în locul meu?

În loc de răspuns, David a încercat să se gândească și, foarte repede, a ajuns la aceleași concluzii sau cel puțin la aceleași consecințe. Acest acord tacit nu l-a mulțumit deloc pe Sylvain, dimpotrivă l-a aruncat într-o disperare profundă.

De data asta au tăcut amândoi.

Dacă pe el povestea prietenului său îl trezise de-a binelea, Sylvain părea încă dominat de alcool. David și-a dat seama și a hotărât să încheie seara dezvăluirilor zdrobitoare. Apoi s-a ridicat și a ocolit masa, și-a luat prietenul de talie, i-a trecut brațul în jurul umerilor și l-a dus până la mașină.

Odată înăuntru, după ce a fixat centurile de siguranță amândurora, a rupt tăcerea fără să ascundă o anumită amărăciune:

— De ce mi-ai povestit toate astea?

Acesta a ridicat din umeri de parcă povestea asta nu-l mai interesa.

— Poate ca să risc să afle într-o bună zi de la altcineva… Eu am încercat să-i spun, dar nu am reușit.

David a făcut un gest iritat. A băgat cheia în contact apoi s-a întors spre Sylvain.

— Îmi pare rău, bătrâne, dar să nu contezi pe mine. Eu nu mă voi amesteca în povestea asta.

Dacă vrei să afle, va trebui să-i spui chiar tu.

A doua zi, după seara bizară în care fericirea se îngemănase cu drama, pe când David ieșea din casă pentru a merge la serviciu, Sylvain l-a strigat din pragul ușii:

— Ai timp de-o cafea?

David a ezitat, s-a uitat la ceas și, în cele din urmă, a intrat la vecinul său. Nu au început să vorbească decât odată așezați la masă.

— Vreau să mă scuz pentru ieri-seară, a început Sylvain imediat. Eu… eram beat, nu mi-am dat seama că te-am pus într-o situație mizerabilă povestindu-ți toate cele…

— Las-o baltă, l-a liniștit David zâmbindu-i înțelegător. Am băut. Prea mult. Când bei devii prost.

— Nu doar când bei, a bombănit Sylvain în șoaptă.

David a schițat un zâmbet cu subînțeles.

— Cât despre ceea ce ți-am spus în mașină… a continuat Sylvain de data asta cu glas tare… te rog… Să nu iei în considerare.

— Despre ce vorbești?

— Promite-mi că nu-i vei spune niciodată nimic! Totul trebuie să rămână între noi. Nu știu de ce ți-am povestit ce s-a întâmplat, cu siguranță că nașterea lui Maxime a scos la iveală istoria asta și trebuia să spun ce aveam pe suflet… N-am închis ochii toată noaptea și…

— Ți-am spus, l-a întrerupt David. Nu am absolut deloc intenția să mă amestec. Suntem prieteni, nu-i așa?

— Tocmai, ultima oară când am avut un prieten, nu s-a terminat prea bine… nu s-a abținut Sylvain să zgândăre.

— Ascultă, Sylvain. Aș fi preferat să nu știu nimic. Dar e prea târziu. Să nu mai vorbim despre asta, bine?

Sylvain a fost de acord.

— Și Laetitia? a mai întrebat totuși.

— Ce-i cu Laetitia?
— Tu…
— În niciun caz!
— Mulțumesc.

Carnet de sănătate

6 – 7 luni

Copilul dumneavoastră își trece jucăria dintr-o mână în cealaltă?

De la 4 luni și jumătate.

Copilul dumneavoastră încearcă să se așeze când îl ajutați. De la ce vârstă?

5 luni.

Întoarce capul că să descopere sursa unui zgomot?

Da.

Când sunt obosiți, copiii arată acest lucru. Copilul dumneavoastră cum arată că este obosit?

M. se agită foarte mult și plânge la cea mai mică nemulțumire.

M. a mers la creșă la 6 luni. Un început de guturai, câteva accese de tuse fără să fie ceva grav și la interval mare între ele.

Nota medicului:

Greutate: 9 kg 580 g. Înălțime: 74, 5 cm.

Muguet: se aplică Daktarin gel de 4 ori pe zi după masă.

Guturai fără complicații: să ridicați capul patului, suflați-i bine nasul cu Physiomer pentru bebeluși, aplicați Nasivin pentru copii, 1 picătură în fiecare nară de 3 ori pe zi, maximum 5 zile.

Capitolul 5

În lunile care au urmat, nu au vorbit decât despre copii. Mamele își povesteau una alteia neliniștile, îndoielile și bucuriile…

— Are fesele roșii și a plâns mult în timpul nopții. Crezi că trebuie să-l duc la medic?

— Are febră?

— 37,6.

— Să fii sigură că îi ies dinții.

…în timp ce tații se ajutau reciproc să treacă peste îngrozitoarea încercare a abandonului și a castității forțate.

— Ce zici de o partidă de biliard, în seara asta, la Simon?

— Mai e vorbă? Trec să te iau pe la opt?

— Perfect!

Mergeau la unii ca să le dea biberonul sau piureul și la ceilalți ca să bea ceva, să schimbe idei și să se plângă de nopțile prea scurte. Se ajutau cu un scutec sau un supozitor, lăsau copilul când la unul, când la altul, ca să meargă la cumpărături sau, uneori, plăcere supremă, își permiteau o siestă scurtă. Viața căpătase cursul tracasant al încântării zilnice cu regretul nemărturisit al unei libertăți care aparținea de acum înainte trecutului.

David și Laetitia au luat prima decizie riscantă cu prilejul celei dintâi aniversări a lui Milo:

— O să-l botezăm cu siguranță pe Milo…

— Sunteți catolici? s-a mirat Sylvain.

— Eu da, David nu, a mărturisit Laetitia.

Sylvain și-a privit perplex prietenul. Acesta s-a mulțumit să ridice din umeri îndreptându-și privirea spre cer.

— Fapt este că noi nu mai avem familie, niciunul dintre noi, a explicat Laetitia. Eu nu mai merg la biserică de mult și e adevărat că am cam lăsat baltă credința în ultimii ani. Dar…

S-a întrerupt și a oftat.

— Nu vreau să impun nimic și în niciun caz convingerile mele religioase, a continuat ea stânjenită. Dar știu că părinților mei le-ar fi plăcut ca nepotul lor să fie botezat și chiar dacă ei nu mai trăiesc aș vrea să respect această dorință. David și cu mine am vorbit mult despre asta și…

— E în regulă, a spus Tiphaine. Nu este nevoie să te justifici. Dacă vrei să-ți botezi fiul, botează-l! Nu văd unde este problema.

Laetitia și-a privit prietena cu recunoștință.

— Eu… Tu… Tu ești botezată? a întrebat-o.

— Nu, de ce?

Răspunsul lui Tiphaine a părut că o dezamăgește pe Laetitia.

— Și… dacă ți-aș cere-o, te-ai boteza?

— Bineînțeles că nu! a strigat Tiphaine. Nu cred deloc în Dumnezeu! Ce-i cu întrebarea asta?

— Exagerezi, Laetitia… Nu mai insista, a intervenit David.

Preț de câteva secunde s-a lăsat o tăcere stânjenitoare.

— Ce se întâmplă? a întrebat Sylvain. Care-i problema?

— Cred că încep să înțeleg… a șoptit Tiphaine privindu-și prietena.

Aceasta i-a susținut privirea cu atâta speranță încât nici nu mai respira.

— Îmi explică și mie cineva ce se întâmplă? a insistat Sylvain care nu pricepea defel despre ce era vorba.

Tiphaine a oftat.

— De acord, a spus ea fără să-și ia privirea de la Laetitia.

Care s-a luminat la față, apoi a scos un strigăt de bucurie și s-a aruncat în brațele prietenei sale.

— Tu te prinzi care-i faza? a întrebat Sylvain întorcându-se către David. Dacă da, vreau să știu și eu!

— Soția ta tocmai a acceptat oficial să fie nașa lui Milo, a răspuns David ca și când s-ar fi scuzat.

Problema este că, pentru a putea fi naș, trebuie să se boteze și ea.

Capitolul 6

Abia a doua zi Tiphaine și-a dat seama cu adevărat de consecințele hotărârii sale.

— Un an și jumătate! Glumești?

— Știu, a liniștit-o Laetitia. Poate să ți se pară mult, dar în realitate, în viața de zi cu zi, nu îți va lua mult timp și…

— Laetitia, țin mult la tine și Dumnezeu știe cât de mult îmi doresc să fiu nașa lui Milo (trebuie să o spun)… Dar nu-mi cere să învăț catehismul și toate poveștile de adormit copiii! Un an și jumătate de pregătire spirituală numai pentru a primi câteva picături de apă în creștet…

— O, nu doar câteva picături! a exclamat Laetitia cu o candoare dezarmantă. Pentru adulți e vorba de o imersiune totală.

— Un motiv în plus! Este peste puterile mele. Și în orice caz nu cred deloc!

Laetitia a tăcut.

— M-am gândit și la asta, a oftat ea mai apoi. Ieri, după ce ai fost de acord m-am documentat cu privire la ce trebuie făcut ca să te botezi și am descoperit că este o chestiune de amploare: să participi la catehumenat, să urmezi diferitele etape liturgice ale inițierii creștine cu tot ceea ce implică acestea… Mă așteptam să te răzgândești. Atunci m-am interesat: nu ești obligată să fii botezată dacă nașul este. Vei fi așadar nașa de suflet și pentru mai multă echitate vom organiza și un botez civil.

— Și asta schimbă ceva?

— Pentru noi nimic.

— Atunci unde este problema?

— Nu este niciuna.

Tiphaine a fost de acord mulțumită. Apoi, ca și cum ar fi înțeles importanța a ceea ce spusese Laetitia, a întrebat:

— De fapt… Cine este nașul?

— Ernest.

Gândindu-se, Tiphaine nu a fost mirată să audă acest nume. Sau mai degrabă, a fost mirată că nu se gândise la asta: Ernest era agentul de probațiune al lui David care îl supraveghease de când ieșise din închisoare și l-a ajutat considerabil pe toată perioada de reintegrare. Era un bărbat la 65 de ani, cu fața ridată de viață și al cărui caracter violent era la fel de vizibil ca și vorba lui extrem de directă. Fuma ca un turc, înjura ca un birjar, iar luările sale de poziție erau la fel de țepene ca și alura sa: victimă a unei luări de ostatici provocată de unul dintre „clienții" săi de la începutul carierei, primise un glonț în tibie tras de foarte aproape care îl lăsase infirm și îl făcuse să devină intransigent cu toți foștii deținuți de care se ocupa. O severitate de care David profitase și care fusese echipamentul de protecție pentru a nu se mai apuca de droguri și pentru a nu mai fi delincvent.

David îi datora multe.

De-a lungul anilor, relația lor se transformase într-o legătură amicală, bazată pe încredere și respect reciproc. Acum, Ernest era pentru David ceva ce semăna tot mai mult cu o figură paternă. La rândul lui, bătrânul nu avea nici soție, nici copii. Trăia singur într-o garsonieră închiriată în arondismentul 20 și ținea cu sfințenie la singurătatea lui.

— Ernest este botezat? a întrebat Tiphaine intrigată.

Laetitia a confirmat.

Tiphaine s-a strâmbat.

— N-aș fi crezut.

Botezul religios a fost celebrat trei luni mai târziu. A fost o ceremonie extrem de modestă și de simplă. În afară de David și de Laetitia, au mai fost prezente numai trei persoane: Tiphaine, Sylvain și, desigur, Ernest, nașul. Cu acest prilej se pusese la patru ace: era îmbrăcat cu un costum din trei piese pe care, se vedea bine, nu-l mai purtase de mai mulți ani și nu i se mai potrivea. Lăsa mai degrabă

impresia că se deghizase pentru carnavalul de dinaintea Postului Mare. Alura lui, pusă în evidență de costumul prea strâmt, sublinia o anumită stângăcie pe care împrejurările nu făceau decât să o sublinieze. Îl simțeai încordat, stânjenit, cu sentimentul că nu este la locul lui.

Dorința lui David de a fi nașul fiului său înduioșase totuși inima celibatarului înrăit.

— Știi, nu prea mă pricep la copii, i-a spus el când David îi mărturisise dorința sa. Scutece, gâdi-gâdi… habar n-am.

— Ar fi momentul…

Bătrânul a dat din cap printr-un gest care nu îl angaja la nimic înainte de a cere câteva zile de gândire. Vreme de două săptămâni nu a mai dat niciun semn. Apoi, într-o zi de miercuri, s-a înfățișat la familia Brunelle pe neașteptate, cu o sticlă de vin într-o mână și un ursuleț de pluș în cealaltă.

— Sunt de acord! spusese el de parcă tocmai acceptase o misiune periculoasă. Dar vă previn: să nu contați pe mine să-l duc în parc, să-i fiu babysitter sau să-i citesc poveștile tembele care li se citesc de obicei copiilor. N-o să fac la vârsta mea tâmpenii dintr-astea!

Totuși, noul său statut de naș l-a determinat să-l privească cu alți ochi pe copilaș. Pe nesimțite, vizitele sale la familia Brunelle deveniseră mai frecvente, iar în timpul lor, aproape fără voia lui, multiplica dovezile de afecțiune și atenție față de copil. Iar într-o bună zi când Milo i-a întins fără să spună o vorbă cartea *T'Choupi à la ferme,* bătrânul a reacționat fără să crâcnească și l-a ajutat pe băiețel să se urce pe genunchii lui. Atunci cu vocea lui aspră și zgrunțuroasă, i-a citit povestea cam naivă fără să reușească să disimuleze plăcerea de a împărți cu finul lui simplitatea momentului.

•

Vocea preotului răsuna în biserică unde fuseseră aranjate cam douăzeci de scaune din care nu erau

ocupate decât două: de Tiphaine și de Sylvain. Chiar în fața altarului, David și Laetitia stăteau de o parte și de alta a lui Ernest care îl ținea chiar el în brațe pe Milo.

— Acum mă adresez vouă, părinți și naș. Prin sfântul botez, copilul aici de față va primi prin iubirea lui Dumnezeu o viață nouă: se naște din apă și Sfântul Spirit. Această viață dată de Dumnezeu se va confrunta cu numeroase obstacole. Ca să lupte împotriva păcatului, ca să crească în credință, va avea nevoie de voi. Dacă voi veți trăi în credință și dacă vă luați responsabilitatea de a-l ajuta, vă chem astăzi, amintind botezul vostru, să renunțați la păcat și să vă mărturisiți credința în Iisus Christos.

A urmat dialogul protocolar între preot, părinți și naș care s-au lepădat într-un glas de păcat, de rău și de Satana înainte de a confirma credința lor în Dumnezeu, Iisus Christos și Sfântul Spirit, iertarea păcatelor, renașterea cărnii și viața veșnică.

În sfârșit Milo a fost botezat, nu fără să-și exprime nemulțumirea: apa era rece iar biserica nu fusese încălzită.

•

Botezul civil a fost cu mult mai puțin solemn. A avut loc la primărie, peste o săptămână, imediat după oficierea căsătoriilor și a fost expediat de un primar grăbit să meargă la masă. Asemenea lui Ernest înaintea ei, Tiphaine se îmbrăcase anume pentru acest moment, dar spre deosebire de Ernest, ținuta o prindea de minune. Erau prezenți, pe lângă părinți, nașa, Sylvain, Maxime în cărucior și Ernest, ofițerul stării civile și, desigur, primarul care trebuia să citească documentul.

Acesta conținea mai multe angajamente ale nașei, printre care și pe acela de a lua copilul sub protecția sa, de a veghea să primească o educație liberă de orice prejudecată de ordin social, filosofic și religios, de a fi crescut în respectul

instituțiilor democratice, de a-i încuraja calități morale, umane și civice indispensabile unui cetățean devotat binelui public, salvgardării libertății și de a-l face să fie animat de sentimente de înțelegere, fraternitate și solidaritate față de semenii săi.

Tiphaine s-a angajat să respecte toate acestea cu o seriozitate care o surprinsese și pe ea. În inima și în mintea ei această ceremonie era cu totul superfluă: chiar din secunda în care Milo scosese primul scâncet fusese nașa lui și niciun act oficial nu ar schimba asta și nu ar aduce nimic suplimentar. Totuși, ascultând cuvintele rostite de primar, partea solemnă a evenimentului o emoționase mai mult decât își imaginase. Și cu o mână ușor tremurândă a semnat actul prin care se stipula calitatea ei civilă de naș㎠.

* * *

La masă Maxime, de trei ani, cere suc de rodii.

Tiphaine îl temperează.

— Și micul cuvânt magic?

— Te rog.

În timp ce-i turna sirop în pahar mama îi explică:

— Vezi, așa ți-l ofer cu plăcere.

— Și cu apă! precizează Maxime.

Capitolul 7

Duminica este ziua consacrată familiei. Unii trebuie să suporte un prânz duminical de care fiecare visează să scape dar este perpetuat cu abnegație. Ca să facem plăcere părinților. Și, pe urmă, asta e, fără prânzul duminical nu ne-am putea vedea. De altfel, pe la ora 16 ne întrebăm dacă nu ar fi cazul să plecăm pentru că mâine este zi de școală și odată ajunși acasă trebuie să verific lecțiile cu cel mic, înțelegi…

De ce ne mai vedem? Și, în orice caz, de ce duminica? Nu avem nimic să ne spunem, nu cădem de acord asupra a nimic, nu am făcut aceleași alegeri. Atunci cum se explică obligația asta?

Întrebare agasantă, repetată mereu, asezonată cu comentarii despre ținuta vestimentară a cumnatei, considerații îndoielnice despre nepotul adolescent care a luat-o pe căi greșite, ca să nu mai vorbim de surzenia mamei tale care s-a amplificat și, e drept, sarea dăunează sănătății dar nu trebuie să mâncăm bucate insipide numai pentru că are ea grijă de artere!

Oftăm, căscăm și deseori chiar ne certăm…

La întoarcere, după masa de duminică de la părinți sau de la socri, în mașină, e sigur că ne vom certa, iar asta va fi capul de afiș până se lasă seara, cu promisiunea că este pentru ultima oară și că săptămâna următoare să nu contezi pe mine!

Și pe urmă, duminica viitoare o luăm de la capăt.

Pur și simplu.

Ceilalți, care nu au familie, cel puțin nu bat drumurile Franței și Navarrei, rămân acasă și se ocupă de ceea ce sunt pe cale să întemeieze. Să se joace cu trenulețul, să picteze, să modeleze plastilina, depinde. Să se uite la un desen animat, mereu același, încât îi știi pe dinafară dialogurile,

cu banda sonoră care se repetă în fiecare duminică; la început zâmbești, apoi te saturi pentru că buretele Bob are o voce de tâmpit sadea!

Ai crede că duminicile au fost inventate pentru certurile în cuplu. Cele cu copii, desigur. Înainte, când nu aveai copii, duminica era ziua de hârjoană sub pătură, ziua în care te trezeai la prânz, luai micul dejun la ora unu, treceai din nou în pat pentru o partidă de amor. Pe urmă mai vedeai. În funcție de vreme. Plimbare sau mers la o terasă, dacă era vreme bună, filme pe DVD, dacă ploua.

Dar asta era înainte.

Să nu ne mai gândim la asta.

Însă poate acesta e motivul pentru care, în toate duminicile la ora 17, Tiphaine și Sylvain se înființau la David și Laetitia cu fețe lungi și pușI pe ceartă. Familia Brunelle își primea vecinii cu un sentiment de ușurare pentru că o duminică petrecută să drăgălești, să faci castele din lemn și să joci Cată Castor, mai ales când e unul care se pricepe mai bine, stârnește discordie. Mari și mici se întâlneau pentru a încheia o lungă zi de pasivitate activă, de priviri furișe spre ceasul care pare să se fi oprit și să împartă împreună o gustare târzie sau un apetitiv timpuriu.

Și cum în duminica aceea era vreme frumoasă, mecanismul de decompresie s-a activat pe terasa familiei Brunelle.

— Sâmbăta viitoare vom organiza o mică petrecere pentru aniversarea lui Milo, a spus Laetitia scoțând paharele din dulap. Aveți vreun program?

— Deja săptămâna viitoare! a exclamat Tiphaine. Patru ani… Totul a trecut atât de repede! Sylvain, avem ceva prevăzut?

— Nu cred… a bombănit acesta fără să o privească măcar.

Apoi a ieșit să stea pe terasă.

— Iar v-ați certat în mașină? s-a interesat discret Laetitia în timp ce scotocea prin toate sertarele din

bucătărie.

Tiphaine a oftat ridicând ochii spre tavan.

— Pffui! Duminica viitoare nu voi mai merge!

— Spui asta în fiecare săptămână, a pufnit prietena ei. Apoi a strigat spre terasă:

— David, nu găsesc tirbușonul!

— E în sertar, la locul lui.

— Dacă era la locul lui, nu te mai întrebam unde este, i-a replicat ea sec.

— Nici voi nu sunteți mai relaxați, a observat Tiphaine în șoaptă.

— Mie îmi spui, a oftat Laetitia fără să-și ascundă iritarea. (Apoi a strigat spre terasă.) David, dacă vrei vin roșu, descurcă-te, eu nu găsesc tirbușonul!

Agasat, David a intrat în bucătărie și a căutat obiectul. Fără succes.

— Să nu-mi spui că iar s-a jucat Milo cu el!

— Să nu ne panicăm! a intervenit Tiphaine. Pe urmă a scos capul pe fereastra bucătăriei care dădea spre terasă și l-a strigat pe Sylvain:

— Sylvain, nu vrei să te duci la noi să iei tirbușonul?

— De ce nu te duci tu?

— Sylvain!

Acesta s-a ridicat fără chef, a căutat în buzunarele hainei, a scos cheile și s-a îndreptat spre holul de la intrare. Când a trecut pe lângă ele, cele două femei au schimbat o privire complice și dezaprobatoare. Apoi au adus restul gustării pe terasă.

Când Sylvain s-a întors, David a deschis sticla, a umplut paharul său și pe cel al lui Tiphaine apoi au ciocnit, Laetitia cu un rachiu de anason iar Sylvain cu porto. Numai atunci atmosfera s-a destins și au început să sporovăiască și au uitat de iritare.

— Unde sunt băieții? a întrebat brusc Laetitia care și-a dat seama că de ceva vreme nu-i deranjase nimeni.

— Acolo, în capătul grădinii.

Tiphaine a privit în direcția indicată de soțul ei. Copiii își făceau de lucru lângă gardul viu care despărțea cele două grădini.

— Ce fac?

— O trecere secretă, a lămurit-o David. Ieri seară, Milo mi-a spus că vor să mestereasca o deschidere în gardul viu pentru a trece direct dintr-o grădină în cealaltă.

— Gardul meu viu! s-a plâns Laetitia.

— Gardul tău viu, gardul tău viu… Este și al nostru, nu doar al vostru, a glumit Tiphaine.

Cei patru adulți au mers în grădină cu paharele în mâini ca să vadă cum stau lucrările. Ajunși în dreptul băieților, fiecare și-a dat cu părerea:

— Poate că nu este cel mai potrivit loc să faci o spărtură în gardul viu…

— Dimpotrivă! Dacă tot vor să distrugă gardul viu, măcar să o facă în spate, acolo unde nu se vede prea bine.

— În ritmul ăsta, nu veți termina până la iarnă!

— Ba da, uite! a strigat Maxime. Putem să trecem!

Și ca să arate că așa stăteau lucrurile, a pătruns în deschizătura pe care Milo și cu el o făcuseră deja, apoi s-a chinuit să intre printr-o breșă încă foarte mică.

— Gata, Maxime! a strigat Tiphaine. O să strici gardul viu al Laetitiei!

— Este și gardul tău viu, nu numai al meu, i-a replicat aceasta imitându-și prietena.

— Da, dar este pe partea ta!

— Totuși, nu e o idee rea, a observat Sylvain gânditor.

— Ce anume?

— O spărtură prin care să poți trece direct dintr-o grădină în alta.

Sugestia lui Sylvain a fost primită cu o tăcere meditativă care i-a permis să-și nuanțeze ideea.

— Am putea face o deschidere prin gardul viu. Până la urmă suntem mereu unii la alții. Ca să nu

mai spun că ar fi mai practic atunci când nu găsești tirbușonul, decât să ocolești pe stradă…

Fiecare dintre ei privea gardul viu imaginându-și propria variantă de acces în grădina vecină. Cea a Laetitiei se compunea dintr-o simplă barieră albă pe care nu trebuia decât să o împingi. Tiphaine își imagina chiar o poartă fixată într-un zid care putea fi îmbrăcat într-o plantă cățărătoare și poate adăpostită chiar de un acoperiș din țiglă roșie. În ceea ce-l privește, Sylvain vedea potrivită o poartă din fier forjat. Cât despre David, el nu-și imagina nimic pentru că nu era sigur că-i plăcea ideea.

— Problema este că nu sunt convinsă că doamna Coustenoble ar fi de acord, a spus Tiphaine spre marea ușurare a lui David care, pe moment, s-a abținut să fie cel care strică plăcerea celorlalți.

Doamna Coustenoble era proprietăreasa lui Tiphaine și a lui Sylvain. Văduva unui oarecare Gilbert pe care nu părea că îl regretă prea mult, era întruchiparea clișeului proprietăresei aparent amabile a cărei toleranță și înțelegere își avea limitele conforme statutului său. Era o femeie uscățivă de vreo șaizeci de ani, în general discretă, dar cu totul neîncrezătoare când era vorba de a fi făcute câteva modificări bunului deținut, chiar dacă acestea aveau să crească valoarea casei. Sylvain, care era arhitect, îi propusese câteva modificări privind aranjarea camerelor, atât pentru confortul personal, dar și pentru o plusvaloare adăugată casei, iar cheltuielile ar fi fost împărțite între ei și gazdă. Aceasta i-a refuzat. Numele doamnei Coustenoble arunca așadar o umbră malefică asupra visurilor de amenajare ale familiei Geniot de fiecare dată când voiau să personalizeze interiorul, ceea ce nu i se întâmpla familiei Brunelle care erau proprietari.

Această diferență de statut între cele două cupluri era un motiv de glume și de tachinări amicale. Din punct de vedere financiar, Tiphaine și

Sylvain stăteau mult mai bine decât Laetitia și David, ale căror meserii – asistentă socială și șofer de taxi – de abia le permiteau să o ducă de la o lună la alta fără un chin prea mare. La rândul lor, Tiphaine și Sylvain, fără să fie extrem de bogați, aveau venituri mult mai confortabile. Da, numai că iată: nu erau proprietari, ceea ce echilibra balanța. Nu numai că averea era o sursă de tachinare între ei, dar familia Geniot își permitea vacanțe mai lungi și mai însorite decât familia Brunelle, iar veleitățile lor de a face îmbunătățiri în casa închiriată erau deseori limitate de iritarea doamnei Coustenoble.

— Ce ne costă să o întrebăm? a continuat Sylvain.

— Las-o baltă! a oftat Tiphaine. Poți să fii sigur că vaca aia bătrână ne va refuza sec înainte chiar să isprăvim ce aveam de spus.

— Vom vedea… Dacă ne refuză, cu atât mai rău, dar putem cel puțin să-i vorbim despre asta!

Apoi, lăsând băieții să-și continue lucrul, cei patru prieteni s-au întors pe terasă discutând deja despre diverse modele de poartă, despre cât ar costa lucrările și despre cel mai potrivit loc pentru a o instala.

În ceea ce-l privea, David se ruga în secret ca temerile lui Tiphaine să se adeverească.

Capitolul 8

Ținând în brațe un tort minunat pe care erau patru lumânări, Laetitia a început să cânte cântecul de aniversare și foarte repede i s-au alăturat și ceilalți invitați. Apoi a pus tortul în fața unui Milo îmbujorat de plăcere și mândrie. Băiețelul a inspirat profund și a suflat zgomotos în lumânări. Camera a răsunat de bubuitul unor aplauze.

În afară de Maxime, Tiphaine și Sylvain, alți șase colegi de grădiniță fuseseră invitați la petrecere, unii însoțiți de mamele lor, alții de ambii părinți, ca să nu mai vorbim de frații mai mari și de surorile mai mici. Așadar la familia Brunelle domnea o atmosferă veselă de sărbătoare. Cum invitații erau cam peste tot, David și Laetitia nu mai știau cum să facă față: să servească tortul, băuturile răcoritoare, să fie atenți să nu le verse. „Lingurile sunt în al treilea sertar din bucătărie”, să organizeze jocuri pentru copii, să socializeze cu părinții: „Oh, dumneavoastră sunteți ziarist, ce interesant, mai doriți o ceașcă de cafea?”

Ernest a venit și el ca să ureze la mulți ani finului său. Îi oferise o minunată pereche de mănuși de box care aparținuseră odinioară unui obscur boxer profesionist al cărui nume nu rămăsese înscris în istoria acestui sport și care provocaseră admirația și gelozia micilor săi colegi, dar și dezaprobarea Laetitiei:

— Ei bine, Ernest, nu se dăruiesc mănuși de box unui băiețel de patru ani!

— Ah, nu? De ce?

Laetitia se pregătea să răspundă când s-au auzit țipete: Milo își pusese o mănușă de box și o testase pe unul dintre invitați.

— Uite de ce! a replicat ea grăbindu-se spre băiețelul care plângea în hohote.

L-a liniștit și a confiscat cadoul. Milo s-a revoltat, Laetitia a ridicat vocea, câțiva copii voiau

și ei mănușile de box, răscoala era gata…

— Cine vrea să se joace de-a scaunul muzical? a strigat David cu glas suficient de puternic pentru a fi auzit de toți.

Rebelii în pantaloni scurți și-au abandonat imediat proiectul de revoltă și au căzut în capcana întinsă de David. Zece secunde mai târziu totul reintra în normal, iar Laetitia i-a oferit o ceașcă de cafea lui Ernest.

La sfârșitul zilei, în timp ce ultimii invitați dispăreau în spatele ușii de la intrare, Laetitia, David, Tiphaine și Sylvain s-au prăbușit pe canapeaua din salon nu fără ca, între timp, să calce într-o bucată de prăjitură sau într-o bomboană.

— Următorul tort aniversar i-l voi face când va împlini 20 de ani și el va organiza petrecerea! a gemut Laetitia privind dezordinea de nedescris din încăpere.

— Și încă nu ai văzut camera lui Milo! a șoptit David masându-și ceafa.

— Vreți să-l luăm pe Milo la noi până mâine? a propus Tiphaine. Așa o să faceți curățenie fără să vi se împiedice printre picioare.

— Puteți să-l păstrați toată săptămâna! M-am vaccinat împotriva copiilor pentru o bună bucată de timp.

Au râs de glumă, apoi au început să comenteze petrecerea. „E teribil cât de bine seamănă Grégoire cu tatăl lui, ai zice că a fost clonat!” „În schimb, mama micuțului Firmin este foarte severă”. „Cine este Firmin? Ah, da, puștiul blond care se uită cruciș…”

Deodată, Sylvain s-a ridicat din fotoliu.

— Cu petrecerea asta am uitat să vă dau vestea bună! Doamna Coustenoble este de acord! Cu gardul verde.

Adunându-și puțina energie care îi mai rămăsese, Laetitia s-a bucurat. Au vorbit despre poartă, Laetitia a menționat ideea ei cu o barieră vopsită în alb, ca la țară, cel mai simplu și cel mai

eficient… O poartă din fier forjat? Da, e frumos. Dar ar fi mai scump, nu?

— Nu trebuie să vă faceți griji pentru costurile lucrărilor, mă ocup eu de asta, a argumentat Sylvain.

— Cam cât ar costa o poartă din fier forjat?

— Oh… Nu va fi foarte lată… Trebuie să coste cam o mie de euro.

— O mie de euro! a exclamat Laetitia. Nu ne permitem.

— Împărțită la doi, a precizat Tiphaine.

— Orișicât…

— David, tu ce crezi? l-a întrebat Sylvain.

David a schițat o strâmbătură, a oftat, apoi a luat taurul de coarne:

— Nu știu dacă este o idee bună, a spus el pe un ton serios, contrastând cu vioiciunea discuțiilor.

— O idee bună pentru ce?

— Accesul direct în grădina celuilalt.

— De ce nu ar fi o idee bună?

— Ceea ce face ca prietenia noastră să funcționeze este tocmai faptul că fiecare este la el acasă. Nu călcăm pe terenul celuilalt, nu invadăm teritoriul celuilalt. Când sunăm la voi, dacă nu aveți chef, nu deschideți. La fel și noi. Și este foarte bine așa.

— Nu ne-am prefăcut niciodată că nu suntem acasă când ați sunat la ușă ca să ascundem că nu avem chef să vă vedem, a argumentat Sylvain cu o lentoare deconcertantă.

— Nici noi! a replicat ferm Laetitia ca și cum s-ar fi scuzat.

— Atunci?

— N-a fost bun exemplul, a oftat David.

Reticențele au tensionat atmosfera și preț de câteva secunde Laetitia, Tiphaine și Sylvain l-au privit cu mirare, neînțelegând ce vrea să spună.

— Și acum spui? a continuat Laetitia care descoperea cu mirare opinia soțului ei referitoare la acel subiect.

— Nu văd cu ce ar schimba lucrurile o poartă între grădinile noastre, a obiectat Tiphaine dezamăgită.

— Teoretic, sigur că nu ar schimba mare lucru. În realitate… am fi mai tentați să trecem pe acolo fiindcă ar fi mai simplu.

Acest argument a confirmat celorlalți că dezbaterea referitoare la prețul și modelul porții era de acum închisă. O nouă tăcere dovedea decepția lor. În cele din urmă Sylvain a rupt tăcerea spunând pe un ton glumeț ca să mai destindă atmosfera:

— Mai bine recunoaște că vă place, Laetitiei și ție, să vă distrați pe canapeaua din sufragerie și cum ferestrele dau spre grădină…

— Chiar ăsta era motivul… a răspuns David cât se poate de serios.

— E un motiv serios, i-a replicat Sylvain făcându-i cu ochiul Laetitiei.

Tiphaine, care stătea chiar pe canapea, s-a ridicat brusc și a mers să-și pună niște cafea.

— Ok, a acceptat ea cu părere de rău. Ai fi putut să ne spui înainte să ne pierdem timpul încercând s-o convingem pe doamna Coustenoble.

Apoi și-a luat un scaun, l-a pus lângă prietenii ei și s-a așezat.

David a dat din cap.

— Îmi pare rău. Păreai atât de sigură că proprietăreasa va refuza încât nu am vrut să stric petrecerea…

S-au privit o clipă și au simțit că Tiphaine ezita înainte de a încerca să-l convingă pe David… Apoi a schițat un zâmbet fatalist și a spus ridicând din umeri:

— Păcat!

Carnet de sănătate

4 – 5 ani

Copilul dumneavoastră a început să se îmbrace singur?

Da, cu puțin ajutor.

Ceea ce spune copilul dumneavoastră poate fi înțeles de cineva care nu-l cunoaște?

M. se exprimă clar și vorbește foarte mult!

Copilul dumneavoastră este activ în clasă?

După cum are chef… M. pare să nu aprecieze psihomotricitatea… În schimb adoră jocurile de construcție, dar îi place și să deseneze și să cânte.

Notele medicului:

Greutate: 18 kg 300 g. Înălțime: 110 cm.

Angină albă, temperatură 39,6.

Antibiotic Augmentin, 5 ml de 3 ori pe zi în timpul mesei, timp de o săptămână.

5 ml de Junifen dacă temperatura este mai mare de 38,5.

Dop în urechea stângă.

Capitolul 9

În anul acela, toamna debutase cu zile înnorate care persistau. De-abia de la începutul lunii octombrie terasele fuseseră rearanjate, șezlongurile pliate, scaunele de grădină duse la locul lor și mesele strânse. Vremea rea îndepărtase definitiv proiectul gardului viu. Așadar au continuat să sune la ușă pentru a se vizita.

Într-o marți, pe la începutul după-amiezii, David terminase de citit ziarul în taxi, chiar în fața gării, considerând că trenul de Paris de la 14.09 îi va aduce poate câțiva clienți. Isprăvind de citit pagina de sport, a împăturit ziarul și l-a așezat în torpedou. Apoi s-a uitat la ceas și și-a îndreptat atenția spre intrarea principală a gării de unde începea să iasă o coloană dezordonată de călători. O mamă și fiica ei s-au îndreptat fără ezitare spre stația de autobuz. Doi tineri au intrat într-o mașină oprită chiar în fața taxiului lui David în timp ce o femeie de vreo cincizeci de ani mergea cu pași lenți pe trotuar aprinzându-și o țigară. După ce a tras un fum lung l-a expirat cu încântare, a privit spre stânga, apoi la dreapta și s-a pus pe așteptat. David a hotărât să aibă răbdare până își va termina țigara și după aceea să o abordeze dacă între timp nu apărea altă persoană. Nu a aflat niciodată dacă venise cineva după ea deoarece, câteva clipe mai târziu, un bărbat a deschis portiera și s-a instalat în taxi.

— Strada Edmond-Petit, a spus el imediat.

David a dat din cap, a pornit aparatul de taxat și a demarat. Știa bine strada Edmond-Petit, era chiar cea pe care locuia, dar s-a ferit să-i spună clientului pentru a nu începe conversația.

David nu vorbea în taxi. Discuțiile inutile, menite numai să acopere tăcerea îl enervau. Nu vedea niciun rost să începi să socializezi cu niște necunoscuți care rămâneau necunoscuți după ce se

termina cursa. Și pe urmă, mai ales, nu era plătit să vorbească.

În schimb îi plăcea să studieze atent fizionomia persoanelor care stăteau pe bancheta din spate a automobilului său. Cu ochii la drum, era de-ajuns să își mute privirea câțiva centimetri în dreapta pentru a pândi în oglinda retrovizoare chipul clienților, mimica lor, felul în care priveau pe fereastră, curioși ori contemplativi, felul în care vorbeau la telefon, abordând viața profesională sau intimă fără nicio pudoare, ca și când el, David, nici nu ar exista. Îl uimise mereu să constate în ce măsură mai toți oamenii păreau convinși că un șofer de taxi nu auzea și nici nu avea vreo părere, de parcă se mărginea să aibă ochi pentru a se ghida, mâini prinse de volan și picioare pentru a porni, a accelera sau a frâna.

David avea un talent anume pentru a-și pândi clienții fără ca ei să observe. Când le vedea chipul în oglinda retrovizoare, știa exact în ce moment se simțeau priviți și priveau și ei în oglinda micuță. Chiar înainte ca ei să privească în oglinda retrovizoare, David își ferea privirea și era concentrat asupra drumului din fața sa. Cei mai bănuitori verificau de mai multe ori, dar David era întotdeauna mai rapid decât ei. Percepea exact microsecunda în care ochii clienților clipeau înainte de a privi oglinda. În clipa următoare conducea nepăsător.

Nici clientul acesta nu a scăpat talentului său de observator. Era un bărbat de vârsta lui, 35 de ani, cu o ținută agreabilă, un costum șic și bine croit. Certitudine ideologică și prosperitate financiară. Individul era mai degrabă un bărbat frumos, deși chipul trăda o oboseală extremă: ten palid, cearcăne, tras la față. Privirea îi era nesigură, însoțită de scurte mișcări ale capului spre stânga și spre dreapta, cercetând străzile, identificând locurile, memorând itinerariul. Nervos și grăbit. Altceva? Altceva nimic.

Odată isprăvită constatarea, David și-a îndreptat toată atenția spre drum.

— Am ajuns, l-a informat de îndată ce intraseră pe strada Edmond-Petit, după ce o luaseră la dreapta.

— Numărul 26, a precizat bărbatul.

Informația l-a amuzat pe David fiindcă era vorba de casa lui Tiphaine și a lui Sylvain. L-a privit mai atent pe client și s-a întrebat pe care dintre cei doi prieteni îl vizita. A pariat pe Sylvain, fiindcă meseria lui de arhitect îl determina să se vadă cu regularitate cu colegii din capitală.

O clipă a fost gata să-l informeze că îl cunoștea personal pe Sylvain Geniot, că era un prieten foarte apropiat, că el însuși locuia în casa vecină, fiindcă era o coincidență simpatică, cel puțin amuzantă… S-a abținut. La ce bun? Și pe urmă, ce interes avea?

David a oprit chiar în fața familiei Geniot. A spus cât costă, a pus banii în buzunar și a așteptat ca bărbatul să coboare. Preț de câteva secunde a fost ispitit să intre cinci minute în casă și să bea o cafea, a privit ceasul digital de pe bord și și-a amânat pauza.

În timp ce demara, l-a văzut pe bărbat, prin oglinda retrovizoare, cum suna la ușa lui Tiphaine și a lui Sylvain.

Capitolul 10

David nu i-a povestit lui Sylvain despre cursă. Cel puțin, nu imediat. Nu fiindcă ar fi vrut să treacă sub tăcere întâmplarea, nici pentru că ar fi uitat-o… Nu se ivise prilejul de a discuta despre detalii zilnice, atât. De altfel, nu l-a revăzut pe Sylvain decât vinerea următoare, la un apetitiv.

În ajun, citind ziarul, îl cuprinsese un sentiment sinistru.

•

În timp ce se afla în fața gării așteptând eventuali clienți, David se pregătea să citească pagina de sport când atenția îi fusese atrasă de o fotografie. S-a uitat atent la chipul bărbatului și l-a recunoscut cu mirare pe clientul de marțea trecută, cel pe care îl lăsase în fața ușii prietenilor săi. Dar l-a copleșit explicația de sub fotografie. Bărbatul, un medic generalist parizian, pe nume Stéphane Legendre, suferind de un cancer de pancreas și, având, de acum înainte, puțin de trăit, fusese găsit miercuri de dimineață mort în cabinetul său, cu o seringă de cianură înfiptă în braț. Din start jaful a ieșit din calcul, nu a fost luat în considerare pentru că nu era nicio urmă de pătrundere prin efracție, nici măcar de violență și nu fusese nimic furat. În plus, poliția nu descoperise nicio amprentă suspectă la fața locului. Anchetatorii au îmbrățișat așadar teza sinuciderii, întărită de diagnosticul unui cancer incurabil.

Era clar că bărbatul alesese să se scutească de o lungă și dureroasă agonie.

Articolul conținea și declarația secretarei: fără să știe de boala de care suferea șeful ei, povestea că, totuși, în ultima vreme doctorul i se păruse mai degrabă deprimat. Având cu el doar relații profesionale, sărmana femeie nu-și imaginase nicio clipă că era atât de supărat încât și-a pus capăt zilelor. Cât de rău îi părea!

Stéphane Legendre, medic generalist în Paris.

David și-a adus aminte de mărturisirea lui Sylvain referitoare la împrejurările în care Tiphaine și ei s-au cunoscut: era chiar cel mai bun prieten al său, prea plin de sine pentru a-și mărturisi greșeala. El avea pe conștiință drama unui avort. El era cel care făcuse ca Tiphaine să fie condamnată pentru o eroare pe care nu o comisese. Nu era nicio îndoială.

David a pus ziarul alături gânditor, având în minte cuvintele lui Sylvain.

Amândoi ținem în mâini destinul celuilalt. El îmi poate da viața peste cap, eu pot să i-o distrug pe a lui. De acum înainte suntem periculoşi unul pentru celălalt.

Încercând să-și amintească mai bine, a căutat să rememoreze mai exact atitudinea clientului său din urmă cu două zile, apelând la talentul său de observator… Bărbatul părea într-adevăr îngrijorat, sumbru, crispat, iar ceea ce el considerase a fi oboseală era în realitate semnul bolii…

— Bulevardul Victor-Hugo, vă rog, a rostit o femeie tânără instalându-se pe bancheta din spate.

Zgomotul portierei trântite l-a trezit pe David din reverie. A dat din cap, a pornit aparatul de taxat și a demarat imediat.

•

A doua zi, ca în fiecare vineri, cei patru prieteni s-au întâlnit la apetitiv. Întâlnire săptămânală pentru care nu mai era nevoie de confirmare și pe care o numiseră „apetitivul de vineri”.

Sfârșitul de săptămână dădea semnalul relaxării, Maxime și Milo aveau voie să se uite la televizor mai mult decât de obicei, permisiunea generoasă era oferită de părinții interesați mai ales de posibilitatea de a-și bea apetitivul fără să fie deranjați. Toată lumea avea de câștigat și fiecare profita de un răgaz binemeritat.

Trecuse o noapte de când citise vestea în ziar. Șocul descoperirii se mai atenuase. La început,

David a hotărât să nu se amestece în lucruri care nu-l privesc, dar curiozitatea a fost mai puternică. Profitând de un moment în care Tiphaine și Laetitia stăteau de vorbă în bucătărie, și-a luat prietenul deoparte.

— Ți-am promis că nu voi deschide subiectul, dar marțea trecută l-am luat în taxiul meu pe amicul tău doctor și l-am lăsat în fața ușii voastre, a început el vorbind în șoaptă.

— Despre ce vorbești? l-a întrebat Sylvain privindu-l stupefiat.

Și într-adevăr părea că nu pricepe nimic din ceea ce îi spusese David. Fără să fie rugat, acesta l-a lămurit.

— Stéphane Legendre, fostul tău amic, cel care…

De îndată ce a auzit numele, Sylvain a devenit livid. L-a rugat pe David, printr-un gest disperat, să tacă iar apoi s-a întors spre bucătărie.

— E în regulă, ea nu poate auzi, a șoptit David.

Sylvain, după ce s-a asigurat că nu pot fi auziți, și-a îndreptat atenția spre prietenul său:

— Ce? Stéphane Legendre? s-a interesat el, nervos.

— L-am dus până la tine. Marți.

— La naiba, David! s-a enervat Sylvain. Ce vrei să spui?

— Nimic! a replicat celălalt iritat. Vreau să spun… Nu pot să mă prefac că nu știu nimic! Marți a urcat în taxiul meu și l-am lăsat în fața ușii tale și miercuri dimineață descopăr că a fost găsit mort în cabinetul său.

— Ce?

Fața lividă a lui Sylvain a devenit pământie. S-a sprijinit de masa care se afla lângă el și l-a privit îngrozit pe David.

— Ce vrei să spui? a rostit el stins.

David nu și-a ascuns uimirea: era clar că Sylvain nu era la curent nici cu vizita fostului său

complice, nici cu moartea pe cât de brutală pe atât de prematură a acestuia.

— Tu… nu i-ai spus să vă întâlniți la tine acasă, marți, în jurul orei două și jumătate?

— Marți? Eu…

Sylvain părea prea afectat ca să mai poată gândi. Se uita în continuare la David cu gura căscată, privirea pierdută îți dădea impresia că îi va face implozie creierul sub povara unor gânduri nenumărate, unele mai explozive decât altele. Neștiind ce să spună, David a păstrat tăcerea, martor neputincios al marasmului cu care părea că se luptă prietenul său a cărui privire pendula de la un capăt la celălalt al încăperii.

Deodată, Sylvain s-a încruntat:

— Nu am fost acasă marți după-amiază! a rostit el cu voce albă.

Apoi, s-a întors spre bucătărie și a privit speriat spre Tiphaine auzindu-i cascadele de râs nevinovat.

David a înțeles spaima lui Sylvain pe care a rezumat-o într-o întrebare scurtă:

— Și Tiphaine?

A clătinat din cap.

— Nici ea, din câte știu.

David a ridicat din umeri.

— Atunci nu văd decât o explicație: știindu-se condamnat, fostul tău prieten a venit să te vadă pentru ultima oară. Poate pentru a-ți cere iertare. Să-și liniștească propria conștiință și să moară împăcat. Și fiindcă nu era nimeni acasă, s-a întors și s-a sinucis.

— S-a sinucis?

— În orice caz asta este ceea ce susțin anchetatorii. O injecție cu cianură.

Sylvain s-a strâmbat dezgustat.

— Îmi pare rău, a șoptit David. Credeam că știi.

— Aveți niște mutre! a exclamat Laetitia intrând în salon. Iubitule, Tiphaine vrea să ne dea răsaduri de roșii și de salată. Am putea face o mică grădină

de legume împreună cu Milo, în spate, ca să-l inițiem în cultura bio. La urma urmei, suntem bobo[1] sau nu?!

David a reacționat rapid, conștient că trebuia să-i lase lui Sylvain puțin timp ca să-și revină. A făcut un pas spre soția sa și i-a spus cu un zâmbet sincer:

— Excelentă idee! Iar apoi vom crește păsări și pui și ne vom declara independența!

Apoi, fiindcă Tiphaine intrase în salon, a întrebat-o:

— Mă înșel eu sau nu este chiar vremea pentru a planta răsaduri de legume?

Tiphaine a aprobat.

— Roșiile nu se pot planta înainte de luna martie a anului viitor. Dar ne debarasăm de o sumedenie de semințe și de plante la serviciu, iar cât privește salata, o puteți planta în ianuarie. Le puteți păstra în magazie.

— De acord! a consimțit David cu entuziasm.

— Despre ce vorbeați? s-a interesat Laetitia privindu-și soțul curioasă.

— Nimic deosebit, de ce?

— Nu credeam că ideea de a avea o grădină de legume te va încânta așa de mult…

— Și ce are una cu cealaltă?

Laetitia i-a zâmbit drăgălaș.

— Nimic.

L-a sărutat pe buze apoi s-a întors spre Sylvain.

— Ce-ați spune dacă ați mânca la noi?

Sylvain își revenise. A acceptat invitația cu un entuziasm cam forțat care nu i-a scăpat soției sale.

— Parcă voiai să mergi acasă?

— Deloc! a spus stângaci pentru a se apăra.

Tiphaine l-a privit suspicioasă.

— Ești bine?

Știind că joacă un teatru lamentabil, a replicat în grabă.

— Cred că am avut o cădere de tensiune…

— Oh, pisoi! a exclamat Tiphaine neliniștită. Muncești prea mult, ți-am mai spus. Stai pe divan,

Laetitia și cu mine vom pregăti masa.

— David, poți să-i aduci pe băieți? l-a rugat Laetitia întorcându-se din drum. A trecut mai bine de o oră de când stau în fața televizorului.

La urma urmei, dacă ele munceau la bucătărie, nu exista niciun motiv pentru ca bărbații să nu se ocupe de copii.

David a dat din cap în semn că va rezolva problemele. A așteptat ca femeile să intre în bucătărie apoi s-a așezat pe divan lângă Sylvain.

— Ești mai bine?

Scăpat de prezența lui Tiphaine, Sylvain nu și-a mai ascuns îngrijorarea.

— Nu era genul lui!

— Ce anume nu era genul lui?

Îngândurat, Sylvain nu i-a răspuns imediat. Apoi a ridicat privirea și l-a privit pe David cu niște ochi speriați.

— Să vină să-și ceară iertare înainte de a se sinucide… trebuie că a avut alt motiv să vrea să mă vadă…

— Ce fel de motiv?

— Nu știu… Dar cu siguranță nu pentru a-mi ura de bine.

* * *

La piscină Tiphaine și Laetitia pălăvrăgesc pe marginea bazinului în timp ce Maxime și Milo se bălăcesc.

Milo, care are aproape cinci ani, iese din piscină și imediat își scoate slipul.

— Păi, Milo, de ce-ți scoți slipul? se miră Laetitia.

— Pentru că e ud, mama!

Capitolul 11

— Ajunge! a strigat Laetitia furioasă intrând în camera lui Milo.

A deschis gura ca să își exprime exasperarea și să ceară băieților să facă mai puțin zgomot.

— Vă auzim din bucătărie, așa că mai încet, vă rog…

Spectacolul care i se oferea privirii a lăsat-o fără glas.

Etajera cu jucării era goală. Goală goluță. Toate jucăriile erau pe mocheta căreia nu i se mai distingea culoarea. Și n-ar fi fost nimic dacă jocurile ar fi rămas în cutiile lor. Dar lui Maxime și lui Milo li s-a părut amuzant să răstoarne totul pe mochetă și, încă și mai haios, să amestece jocurile ca să facă un soi de conglomerat inform și multicolor în care, la prima vedere, identificau piese din diferite puzzle-uri, din Puissance 4, Loto, Play-mobil și numeroasele accesorii, cuburi de lemn, domino, Mikado, circuitul din lemn demontat în întregime cu acest prilej, markere și alte creioane colorate, fără să uităm jocul de cărți la care Milo ținea atât de mult, bunăoară *Uno,* jocul celor șapte familii sau cel mai obișnuit, al bătăliei…

Cei doi băieți, surprinși de apariția intempestivă a Laetitiei au încremenit prinși în timp ce se jucau. Maxime era cu spatele la ușă, dar se vedea bine că era călare pe Milo, o postură cât se poate de confortabilă pentru a picta pe fața micului său prieten, cu un marker rezistent la apă, se înțelege de la sine, mustăți groase, ochelari modelul anilor ’70, o barbă deasă, ca să nu mai vorbim de ceva care semăna vag cu niște cicatrici.

Laetitia a descoperit șantierul care acoperea mocheta camerei lui Milo, s-a îndreptat spre patul în care stăteau cei doi băieți, a descoperit și noul look al fiului ei, fapt care i-a permis lui Maxime să

se întoarcă spre ea și să-i arate, la rândul lui, chipul încă și mai mâzgălit decât era, în acel moment, chipul lui Milo.

— Ați înnebunit?

Atât a fost în stare să spună.

Cei doi băieți au izbucnit în hohote de râs.

— Ai văzut, mama, ce frumoși suntem? a exclamat Milo ridicându-se pentru ca mama lui să-i poată admira mai bine machiajul.

— Milo! Maxime! Dar… Ce faceți?

— Ne deghizăm în oameni bătrâni, a răspuns Maxime mândru.

Laetitia a înțeles atunci că liniile desenate pe obrazul fiului ei erau riduri, nu cicatrici.

— Nu, nu este voie! Maxime, dă-mi markerul imediat!

S-a îndreptat spre băieți, aproape că și-a scrântit glezna călcând printre jucării, apoi a încercat să-și croiască drum prin mijlocul dezordinii. Odată ajunsă în dreptul lor, i-a luat pe-amândoi cu forța, i-a dus la baie unde le-a săpunit și clătit bine fețele, dar asta nu a redus decât parțial dezastrul.

— Mama ta o să mă omoare! a șoptit ea contemplând resemnată chipul lui Maxime.

— Nu-ți place? a întrebat-o Milo privind-o cu un amestec de mirare și dezamăgire.

— Nu, nu îmi place! a replicat Laetitia nervoasă. Nu îmi place când faceți prostii, nu îmi place când faceți dezordine peste tot, nu îmi place când semănați cu niște drăcușori de nestăpânit! Ei bine, Milo, ce-a fost în mintea voastră? Ai văzut cum arată camera ta? Dacă o țineți tot așa veți fi pedepsiți!

— Cum vom fi pedepsiți? a vrut să știe Maxime.

Laetitia s-a gândit câteva clipe.

— Mai târziu, când veți fi mari, veți avea niște copii la fel de dificili ca și voi.

— De unde știi?

— Pentru că și eu, când eram mică, făceam multe prostii. Iar mama îmi spunea mereu că într-o

bună zi voi avea un copil la fel de dificil ca și mine și că atunci voi înțelege. Ei bine, iată, s-a întâmplat: am un băiețel insuportabil.

— Nu ține chestia asta a ta, a spus Milo.

— A, nu? Și de ce?

— Pentru că dacă trebuie să fiu cuminte pentru a nu avea un copil dificil când voi fi mare, asta înseamnă că tu, tu nu vei fi niciodată pedepsită pentru toate prostiile pe care le-ai făcut când erai mică.

Laetitia s-a uitat la fiul ei cu o privire cam obosită, ezitând între o replică severă – care să-l determine să n-o mai facă pe deșteptul – și a pune capăt discuției. La început a optat pentru prima variantă și s-a gândit câteva secunde lungi la un argument puternic pentru a-i închide gura acestui boboc. În cele din urmă a ales-o pe cea de a doua și le-a pus un film de desene animate pentru a evita orice pagube viitoare.

— Și, ca să-i recompensezi că au făcut o dezordine teribilă și că și-au mâzgălit fețele, le-ai dat voie să se uite la televizor? s-a mirat Tiphaine când a venit să-l recupereze pe Maxime. E un principiu de educație original!

— Dar nici nu i-am biciuit! s-a apărat Laetitia. Au doar 5 ani… E normal să facă prostii…

— Și e normal să fie pedepsiți pentru prostiile lor, a replicat sec Tiphaine. Ei își joacă rolul, noi ni-l jucăm pe-al nostru.

Laetitia a oftat.

— Tiphaine, mă disperi! Ce încerci să-mi spui? Că nu îi dau o educație corectă fiului meu?

Tiphaine a ezitat, apoi s-a hotărât să pună degetul pe rană:

— Mi se pare că nu îi impui suficiente limite. Ăsta e adevărul, ce mai! De fiecare dată când îl las pe Maxime la Milo, fac prostii! Și de fiecare dată, singura manieră de a reacționa pe care o ai este să-i plasezi în fața televizorului.

— „I-am plasat în fața televizorului” cum spui pentru că știam că vei ajunge într-o jumătate de oră!

— Și pe urmă, nu știu… nu mi-a trecut prin minte să-i las singuri în camera lui Maxime fără să fie supravegheați.

— Ce li s-ar fi întâmplat?

— Asta! a replicat Tiphaine arătând cu degetul spre fața fiului ei.

— Da, bine… Totuși nu erau expuși niciunui pericol! Îl speli bine în seara asta și subiectul este închis.

Tiphaine a oftat adânc, s-a prăbușit pe un scaun din bucătărie și și-a aprins o țigară.

— Scuze, sunt prost-dispusă acum.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat-o Laetitia, așezându-se lângă ea.

— Nimic. Tot. Serviciul. Mama. Sylvain.

— Păi… Ia-o cu începutul.

— N-am chef să vorbesc. Îmi dai o cafea?

Laetitia s-a ridicat, a luat două cești din dulap pe care le-a aranjat sub espressorul de cafea. Apoi a întredeschis fereastra pentru a aerisi camera. Tiphaine înțelegând mesajul s-a uitat cam cruciș dar nu și-a stins țigara.

— Ești nervoasă! a observat Laetitia, punând cele două cești pe masă.

— Sunt obosită. Am nevoie de-o vacanță.

— Unde mergeți anul ăsta?

Tiphaine s-a uitat spre tavan.

— Părinții lui Sylvain insistă să mergem cu ei în Normandia.

— Și?

— N-am niciun chef!

— Sylvain nu e genul care să vrea să-și petreacă vacanța cu familia, așa-i?

— Dat fiind că tatăl lui nu se simte prea bine, e dispus să accepte. Spune că anul ăsta e, poate, ultima oară…

— Dacă asta te apasă atât de mult, de ce nu-l lași să stea, împreună cu Maxime, câteva zile cu părinții lui? apoi plecați toți trei în adevărata vacanță. Așa toată lumea este mulțumită.

Tiphaine a izbucnit într-un râs răutăcios.

— Nefericito! Nici nu-ți imaginezi incidentul diplomatic declanșat de faptul că nu-i însoțesc. Se va vorbi despre asta și peste zece ani! Și pe urmă Sylvain a spus că dacă nu mergem vara asta împreună cu părinții lui în Normandia, nu vede de ce ar merge cu mine la ai mei de Crăciun. Și, cum anul trecut am fost de Crăciun le ai lui, mama o să se șifoneze rău de tot dacă nu petrecem sărbătorile de sfârșit de an la ea. Prin urmare, sunt blocată.

Tiphaine a ridicat din umeri privind fix ceașca de cafea de parcă ar găsi acolo soluția pentru toate necazurile.

— Problema este că Sylvain nu-și agreează familia, a adăugat ea. Nici când era mic nu se înțelegeau, nici cu părinții, nici cu frații și sora lui. Drept urmare, „familie” rimează cu „discordie”. Îți imaginezi ce atmosferă este când sunt împreună, se ceartă mereu, își reproșează orice, inclusiv fleacuri. Nici vorbă de blândețe, de complicitate, de afinitate. Detest asta.

— Ai vorbit cu el?

— Nu asta e problema…

— Atunci care este problema?

— Sylvain are același comportament conflictual și dezagreabil și cu „ai mei”, pretextând tocmai că sunt ai mei. Nu este capabil să priceapă că putem să ne înțelegem bine cu ei și că mă bucur să fiu cu ei.

— Nu înțeleg.

— Sylvain nu-i suportă nici pe mama, nici pe tata, nici pe fratele meu. Nu fiindcă nu se înțeleg… În fine, ba da, nu se înțeleg, dar numai fiindcă sunt membrii familiei mele. Sunt sigură că dacă i-ar cunoaște în afara familiei, într-un alt context, i-ar aprecia…

A reflectat o clipă la ceea ce tocmai spusese, apoi s-a corectat:

— În orice caz, nu i-ar detesta atât de mult.

Laetitia a dat din cap în semn că înțelege. Tiphaine a continuat.

— De altfel încep să mă gândesc la faptul că e gelos pentru că părinții mei și cu mine ne înțelegem. Și că, inconștient, mă urăște pentru asta. Ceva în genul: dacă el nu e fericit alături de ai lui, nici eu nu am dreptul să fiu alături de ai mei. Și asta mă enervează foarte tare! Eu, care sunt atât de fericită să mă văd cu ei, să stau cu ei, să ne spunem unii altora lucruri… Astăzi, când suntem invitați la ei, sunt constant în defensivă, pentru că știu că asta îl supără pe Sylvain, că nimic nu îl mulțumește, nici felurile de mâncare pregătite de mama sau ceea ce spune tata, ori, încă și mai puțin, părerile fratelui meu. Și, desigur, nu se sfiește să le dea de înțeles acest lucru! Știu, de asemenea, că tot ce vor spune, tot ce vor face mi se va reproșa la întoarcerea acasă. Și nu ratează niciodată să facă o măgărie care va indispune pe toată lumea. Îmi strică bucuria. Iar în felul ăsta, nici nu-i pot vedea pe cât mi-aș dori și încep să-l urăsc pentru asta.

Tiphaine a oftat apoi a bombănit:

— Nici nu știi ce norocoasă ești! Tu n-ai probleme cu familia ta!

Era limpede că observația fusese făcută fără rea-intenție, dar a șocat-o pe Laetitia care a întors spre prietena ei un chip livid. Aceasta și-a dat seama, prea târziu, de enormitatea pe care o debitase.

— Îmi pare rău! a exclamat ea. Scuză-mă, draga mea, iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă. Nu m-am gândit, sunt îngrozitoare, mă flagelez aici, în fața ta…

Laetitia nemișcată, împietrită, o privea pe Tiphaine cu un amestec de durere și de neînțelegere…

— Nu te uita așa la mine! a implorat-o Tiphaine. A vorbit gura fără mine, nu am avut nicio intenție, doar niște vorbe…

Prea tulburată pentru a vorbi, Laetitia s-a ridicat și s-a dus spre chiuvetă de care s-a sprijinit și i-a întors spatele lui Tiphaine.

— Te rog să mă lași în pace, a șoptit ea în cele din urmă printre dinți.

— Pardon?

— Ia-l pe Maxime și mergeți la voi, a repetat ea pe același ton.

Tiphaine s-a ridicat la rândul ei și s-a apropiat. Când a ajuns în spatele ei, a prins-o de umeri și a întors-o încet spre ea. Obrajii tinerei femei erau scăldați în lacrimi.

— Dacă ai ști cât de mult îmi lipsesc! a bolborosit ea hohotind, îngrozită, Tiphaine a îmbrățișat-o în timp ce-i cerea iertare.

— Nu poți ști ce înseamnă să fii singur, fără să ai o familie care să te ajute, să te sprijine, cu care să împarți fericirea, îndoielile, încercările vieții, a continuat Laetitia hohotind în continuare. De fiecare dată când mă gândesc la părinții mei parcă o mână de fier îmi smulge inima… Să știu că nu l-au cunoscut niciodată pe David, că nu și-au cunoscut nepotul…

— Știu, știu, a șoptit Tiphaine care nu s-a putut împiedica să se gândească la faptul că, dacă părinții Laetitiei ar mai fi trăit, cu siguranță că ar fi existat între ei și fiica lor probleme relaționale sau divergențe, așa cum apar în toate familiile.

Mai mult, Tiphaine, în timp ce o asculta pe Laetitia, nu era sigură că David ar fi fost chiar pe gustul lor: un fost pușcăriaș drogat, cu cazier și nicio pregătire profesională era departe de imaginea ginerelui ideal la care ar fi putut visa un cuplu catolic practicant și mai degrabă conservator. La drept vorbind, cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convinsă că, dacă părinții Laetitiei ar mai fi trăit, nu ar fi acceptat nici măcar ca David să o privească pe fiica lor.

Cum o zbârcise deja, Tiphaine s-a abținut să-i spună ce credea.

— Am fi fost atât de fericiți, a conchis Laetitia, suflându-și nasul în batista de hârtie întinsă de prietena ei.

Aceasta a clătinat capul gânditoare. Apoi, într-un ultim efort de a o liniști, a spus:

— Sunteți fericiți! Asta contează, Laetitia! David și cu tine aveți un băiețel minunat, o casă frumoasă… În plus, noi suntem aici! Sylvain, Maxime și cu mine suntem întrucâtva familia voastră. Poți să contezi pe noi chiar dacă nu avem legături de sânge.

Laetitia și-a privit prietena cu recunoștință. Apoi cele două femei s-au îmbrățișat.

Capitolul 12

Prietenia este o forță de care nimeni nu poate pretinde că se poate lipsi. Avem nevoie de prieteni așa cum avem nevoie să mâncăm, să bem sau să dormim. Prietenia seamănă cu hrana spiritului: ea hrănește inima, susține mintea, ne copleșește de bucurie, de speranță și de pace. Este bogăția unei vieți. Și garanția unei anumite idei despre fericire.

Vinerea următoare, în timpul apetitivului, pe când toată lumea profita de răgazul sfârșitului de săptămână, Laetitia a fost cuprinsă de o emoție pe cât de bruscă, pe atât de inexplicabilă. Aceste momente neînsemnate căpătau dintr-odată o valoare inestimabilă, fără să știi de ce. Sau pur și simplu pentru că sunt perfecte. Tiphaine tocmai îi strigase pe băieți care se jucau la etaj, în camera lui Milo. Cina lor era gata, pe masă erau două farfurii pline cu tradiționalele spaghete cu jambon și brânză care le plăceau la nebunie celor doi copii, o cină fără legume și, prin urmare, fără ceartă sau amenințare. David și Sylvain beau în salon și se tachinau unul pe celălalt pe un subiect oarecare, așa cum se întâmplă adesea.

Când copiii au coborât în cele din urmă, după ce Tiphaine îi strigase a treia oară, au dat buzna în bucătărie râzând.

— De ce râdeți cu atâta poftă?

Auzind întrebarea, Maxim și Milo au hohotit și mai tare, uitându-se unul la celălalt și găsind în asta amuzanta complicitate a bucuriei împărtășite. Pufneau tot timpul și fiecare privire pe care o schimbau părea să alimenteze încă și mai vârtos râsul lor

Alertați de hohotele vesele, cei doi tați i-au întrebat și ei. Zadarnic. Băieții hohoteau atât de mult încât nu erau în stare să răspundă.

— Ce prostuți sunt! a observat Sylvain care a început și el să râdă.

Într-adevăr, era amuzant să-i vezi cum râdeau ținându-se cu mâinile de burtă. Hohotele veneau unul după celălalt și fără încetare. Curând, deși nu știau ce anume determinase tumultul vesel, cei patru adulți nu s-au putut stăpâni să zâmbească, apoi să pufnească, iar în cele din urmă să le țină isonul copiilor și să râdă în hohote.

Acum cei mici râdeau și mai abitir văzând adulții care râdeau împreună cu ei.

Laetitia a simțit deodată o emoție intensă, cea de a fi fericită și de a fi conștientă de asta. Nu conta că nici ea, nici David nu aveau familie, în pofida cruzimii destinului care i-a încercat. Nu era familia lor aici, în fața ei, împărtășind cu ei o bucurie a cărei putere deosebită era cea de a fi acolo, fără motiv aparent? Doi copii, uniți de o aceeași complicitate și care profitau din plin de nepăsarea vârstei lor. Milo era fericit iar imaginea acestei bucurii infantile a făcut-o să lăcrimeze – lacrimi despre care toată lumea a crezut că sunt din pricina râsului tuturor. Cu ce drept se plângea de așa-zisa izolare? Tiphaine și Sylvain aveau amândoi familii care nu păreau că-i bucură prea mult…

Laetitia s-a gândit la resentimentul pe care îl avusese față de Tiphaine în weekendul precedent când aceasta se dovedise lipsită de tact în legătură cu familia ei. Și s-a necăjit. Își reproșa intransigența față de această femeie cu care împărțea tot, deși nu aveau legături de sânge, ea care, de-a lungul timpului îi devenise mai mult decât o soră.

Încetul cu încetul s-au liniștit iar seara a decurs normal. Mai târziu, după ce i-a trimis pe băieți la culcare, chiar înainte să se întoarcă la prietenii ei, Laetitia a luat o bucată de hârtie pe care a scris doar: „Iartă-mă” Dar abia spre miezul nopții, când Tiphaine și Sylvain se pregăteau să plece, iar prietena ei o ajuta să strângă masa, a găsit ocazia – și curajul – să-i dea biletul. Aceasta, intrigată, a

desfăcut bucata de hârtie, înainte de a descoperi mesajul.

Surprinsă, Tiphaine a privit-o:

— Pentru ce anume să te iert?

— Știu că e o tâmpenie! s-a scuzat Laetitia. E vorba de ceea ce s-a întâmplat weekendul trecut, îmi este ciudă pe mine pentru că m-am supărat pe tine…

— Ai înnebunit?

Laetitia a zâmbit.

— Trebuie să-ți recunoști greșeala…

— Eu am greșit. Eu trebuie să-mi cer iertare.

— Așa nu mai terminăm!

Au izbucnit în râs. Apoi, fără să reușească să-și stăpânească emoția, Tiphaine a împăturit atent biletul de la prietena ei și l-a pus cu grijă în portofel.

Capitolul 13

În duminica următoare nici lumina palidă care încerca să pătrundă prin perdelele opace, nici alarma telefonului mobil pusă de obicei să sune la șapte fără un sfert nu au trezit-o pe Laetitia. Smulsă din somnul său de senzația dezagreabilă că nu era vremea să deschidă ochii, tânăra femeie a bâjbâit pe noptieră după mobil, l-a găsit și l-a luat. Era șapte și zece. Preț de o secundă a fost gata să sară din pat, să o ia la goană spre baie înainte chiar de a se întreba de ce nu sunase alarma…

Atunci și-a amintit că era duminică.

Un zgomot surd care venea dinspre cealaltă parte a peretelui comun cu vecinii a lămurit-o care era motivul pentru care s-a trezit la acea oră, deși duminica putea dormi mai mult decât în alte zile. Laetitia a scos un mormăit nervos și-a băgat capul sub pernă în timp ce s-a mai auzit o bufnitură. Deja îi era greu să suporte că Milo o scotea din brațele lui Morfeu duminica la șapte dimineața. Dar ca un alt copil de care nu era responsabilă să-și permită să-i tulbure somnul era pur și simplu exasperant.

Vinovatul nu era altul decât Maxime a cărui cameră era lipită de a lor. Nu doar că băiețelul avea dezagreabilul obicei de a se trezi dis-de-dimineață, dar își petrecea timpul într-un fel pe cât de zgomotos pe atât de intruziv. Le atrăsese deja atenția cu amabilitate și înțelegere părinților care îi promiseseră că nu se va mai repeta.

Totuși, în fiecare dimineață Laetitia era violent trezită din somn de ocupațiile matinale ale lui Maxime.

Astăzi alesese să joace fotbal, iar poarta echipei adverse era peretele comun. Știind cum arată camera lui, tânăra femeie înțelesese că sunt puține șanse ca băiețelul să-și îndrepte tirul spre alți pereți căci aceștia erau ocupați fie de o bibliotecă, fie de

o fereastră sau de un calorifer. Lângă ea, David dormea liniștit, cu respirația regulată, ritmată de un sforăit lung, iar asta a enervat-o și mai tare pe Laetitia.

O clipă a fost ispitită să bată în perete fără să fie sigură că mesajul ar fi înțeles, și încă și mai puțin să fie urmat de rezultatul dorit. O succesiune de lovituri însoțite de ecoul îndepărtat al unor strigăte de victorie o exasperaseră într-atât încât îndepărtase tot mai mult posibilitatea de a readormi. De data asta trează de-a binelea, Laetitia s-a dat jos din pat, a coborât în sufragerie și a luat telefonul. La al optulea apel i-a răspuns o voce somnoroasă.

— Scuze pentru că te-am trezit, Sylvain, a spus ea fără altă introducere. Maxime joacă fotbal în camera lui și nu pot dormi.

A urmat o pauză necesară pentru ca informația să ajungă la neuronii adormiți ai proprietarului lor…

— Ah? OK… Îmi pare rău… Am să-i spun să înceteze.

— Mulțumesc.

A închis, s-a dus la baie – ca să își piardă vremea – înainte de a se băga din nou în pat. De dincolo de perete a auzit vocea aspră și autoritară a lui Sylvain care i-a confiscat mingea lui Maxime, aceasta protestând vehement, ceea ce nu a făcut decât să-i intensifice ostilitatea. Câteva țipete de revoltă din partea copilului, amenințări din partea lui Sylvain, apoi s-a făcut liniște.

Laetitia, oftând ușurată, s-a destins în sfârșit.

* * *

Milo, 6 ani, se extaziază în fața unui desen ce reprezintă o stea căzătoare:

— Oh! O stea de curse!

Capitolul 14

Când zilele frumoase revin după lunile lungi de iarnă, ți se pare că te afli într-un tunel vast care se deschide spre lumină: cerul este senin, inimile sunt voioase, se aprind poftele și iată-ne prinși în dilema de a face o mie și unul de lucruri și de a nu face nimic. Acesta era, în orice caz, programul Laetitiei în după-amiaza aceea. Și-a întins șezlongul tocmai scos din magazie și l-a pus la soare. A mers în sufragerie ca să ia o pernă, s-a oprit în bucătărie ca să-și pregătească o băutură răcoritoare, a urcat în camera ei pentru a-și lua cartea, un thriller cu un suspans incredibil. Odată instalată în șezlong tânăra femeie a oftat liniștită: era unu și jumătate, mai avea trei ore la dispoziție înainte de a-l lua pe Milo de la școală. Trei ore de relaxare adevărată în care singurele frisoane autorizate sunt cele provocate de lectură.

Totuși după un sfert de oră moțăia. Alunecând în toropeala voluptuoasă la care o încuraja soarele de primăvară, Laetitia a abandonat cartea pe gazonul peluzei. Timpul a încremenit în starea aceasta de beatitudine imobilă, înainte să se încheie perfecțiunea momentului.

A fost violent trezită din apatia sa. Niciun zgomot, nicio mișcare, doar senzația unei tulburări greu de definit care a determinat-o să deschidă ochii. I-au trebuit câteva secunde ca să își revină, să-și amintească ziua, locul, ora, apoi Laetitia s-a ridicat sprijinindu-se în coate și a privit în jurul ei. Grădina era la fel de pustie, la fel cum fusese când venise și, cu toate că și casa ei părea pustie, a rostit ca să aibă conștiința împăcată:

— David? Tu ești?

Apoi a așteptat cu urechea ciulită. Fiind la serviciu în timpul zilei, David urma să ajungă acasă în jur de ora cinci după-amiaza.

Laetitia s-a încruntat.

Apoi, după ce s-a uitat în toate direcțiile, mai mult ca să asculte decât să privească, s-a pregătiți să-și reia siesta la soare.

Când s-a așezat iarăși în șezlong l-a zărit cu coada ochiului. Prezenta insolită a siluetei micuțe în cadrul ferestrei i-a atras imediat atenția. De unde se afla, în grădină, putea vedea fațada din spate a celor două case. Chiar dacă gardul viu ascundea terasa vecinilor și ferestrele de la parter, le putea observa foarte bine pe cele de la etaj. La dreapta era camera lui Sylvain și a lui Tiphaine. La stânga, cea a lui Maxime.

Iar Maxime tocmai era pe cale să se aplece periculos de mult prin fereastra deschisă a camerei sale.

Laetitia a sărit în picioare. Preț de câteva secunde s-a întrebat de ce este copilul acasă când e zi de școală, apoi și-a amintit că era bolnav. Tiphaine o sunase în ajun ca să-i ceară niște sirop de tuse.

— Doctorul a spus că are laringită. Trebuie să oprim febra și să-i dau sirop de tuse dacă tușește toată noaptea… În rest, granule homeopatice: Aconitum, Spongia, Fosta, Hepar Sulfur[12]. Le am pe toate în casă, mai puțin siropul de tuse…

Tiphaine era o adeptă a homeopatici, îngrijindu-și deseori fiul cu granule și ceaiuri făcute chiar de ea. Folosea deseori plantele medicinale ale căror proprietăți le știa foarte bine, iar studiile sale de farmacie îi erau de un real folos. Laetitia era mai puțin entuziastă, dar trebuia să admită că Maxime se îmbolnăvea rar.

S-a apropiat de gardul viu ca să poată fi auzită de băiețel.

— Maxime! La strigat ea cu voce aspră. Intră imediat înăuntru!

— Ce?

Speriată, tânăra femeie a înțeles că nu obținea decât efectul contrar: în loc să se retragă, băiețelul

se apleca și mai mult peste pervaz ca să înțeleagă ce i se spune.

— Fir-ar să fie, Maxime! Intră imediat înăuntru!

— Mi-e cald, a gemut copilul.

Era palid, cu ochii încercănați și părea că se clatină. Laetitia și-a dat seama că, având febră, se îndreptase instinctiv spre fereastră ca să se răcorească.

— Fir-ar să fie, unde este mama ta? Tiphaine! Tiphaine! a urlat ea peste gardul viu, spre casă.

Ridicându-se pe vârfurile picioarelor a constatat că ușa de la terasă era deschisă. O clipă interminabilă a sperat că o va zări pe Tiphaine, dar aceasta nu s-a arătat. Apoi, ridicându-și privirea, Laetitia și-a înăbușit un țipăt: Maxime era cu jumătate din corp aplecat peste pervaz de parcă ar fi vrut să vină la ea.

— Vreau la mama, a scâncit el întinzându-și brațele spre ea.

A avut impresia că îi îngheață sângele în vene. Într-o sclipire de luciditate care i s-a părut că durează o eternitate și-a dat seama că dacă nu intervine nimeni, în secundele următoare se poate întâmpla ireparabilul. Laetitia a aruncat o privire rugătoare copilului înainte de a schița un gest inutil… Dacă sângele îi înghețase în vene, mintea, în schimb, duduia și mii de gânduri se ciocneau unele de altele: urgența de a acționa, cea de a lua o hotărâre, și mai ales, să fie cea bună… A mai urlat încă o dată numele prietenei sale și a înțeles că aceasta, dintr-un motiv oarecare, nu o auzea și s-a hotărât să facă ceva.

Într-o fracțiune de secundă și-a venit în fire și s-a năpustit spre casă, a trecut prin sufragerie în viteză, a intrat în hol unde a ezitat să piardă secunde prețioase pentru a lua dublura cheilor familiei Geniot – fiecare cuplu avea o dublură a cheilor, în caz de ceva –, a cumpănit dacă să le ia sau nu, a decis că vremea pierdută pentru a găsi cheia ar fi câștigată când ar intra în casă fără să

aștepte să vină cineva să-i deschidă și s-a oprit în fața comodei de la intrare, smulgând literalmente sertarul. Imediat mâinile au început să scotocească prin sumedenia de obiecte inutile adunate de mult timp, căutând din ochi cheile a căror absență îi sporeau anxietatea. Laetitia și-a înăbușit o înjurătură, a alergat spre ușa de la intrare și a ieșit în stradă ca și când casa i-ar fi explodat. Imediat a apăsat cu putere, frenetic și repetat pe butonul soneriei vecinilor săi.

— Ai înnebunit, așa-i? a țipat Tiphaine când a deschis în sfârșit ușa după lungi secunde de așteptare.

Era îmbrăcată într-un halat de baie, cu părul prins într-un prosop roz și ieșise, se vedea clar, de la duș.

Mânia s-a schimbat în uimire atunci când a descoperit-o pe vecina ei în prag. Laetitia a dat buzna în hol și de acolo s-a năpustit spre casa scărilor.

— Maxime, fereastra deschisă! a strigat ea în loc de explicație.

Aceste trei cuvinte au răsunat în mintea lui Tiphaine ca un declic al groazei absolute. A urlat numele copilului și s-a repezit după prietena ei urcând treptele câte patru, ajutându-se de mâini ca să înainteze mai repede pentru a o ajunge din urmă pe Laetitia și, împingând-o, să o dea la o parte.

Ajunse la etaj, și fără a-și încetini alergarea, cele două femei s-au repezit spre ușa închisă a camerei băiețelului. Tiphaine a fost prima care a deschis și s-a năpustit înăuntru împiedicându-se cu zgomot în ușa pe care o dădea de perete.

Apoi s-a lăsat liniștea.

•

Soarele inunda camera, imprimând pe pereți umbrele perdelelor discret mișcate de o adiere ușoară. Patul era nearanjat. Gol. La fel ca fereastra larg deschisă spre infernul în care plonjase existența lui Tiphaine și a lui Sylvain.

Și în care cea a lui Maxime tocmai se sfârșise.

Capitolul 15

Un țipăt care nu se mai termina. Un țipăt al cărui ecou a răsunat multă vreme, secunde cât o eternitate, ca și cum lupta care se dădea fără milă în tăcere și zgomotul mai puteau să schimbe cursul destinului. Un torent cu ape tumultuoase care se izbea de structura prea rigidă a unui dig, un du-te-vino al valurilor în pofida curentului care se stingea, pentru ca în scurt timp să nu se mai audă decât un clipocit stins al unei ultime răsuflări.

Laetitia s-a aplecat peste fereastră.

Ca să știe.

Imaginea care i s-a întipărit pe retină, la fel de dureroasă ca un fier roșu, a convins-o că nu mai era nimic de făcut.

Când s-a întors a surprins privirea pierdută a lui Tiphaine, ochii ei întrebători, feroce, care o iscodeau deja, chiar înainte ca din gura ei să iasă un țipăt de groază, de negare și de durere.

Un țipăt care nu se mai termina.

Și chiar atunci când s-a stins în cele din urmă, când suflul și-a pierdut puterea, devenind un sughiț, un icnet ajungând la momentul în care liniștea se pregătea să se instaleze, un frison al conștiinței a renăscut adevărul insuportabil și deodată strigătul s-a izbit de pereții dintr-odată goi ai unei inimi extenuate, ca să vibreze pentru totdeauna până în adâncurile unei amintiri încremenite în timp.

Tiphaine s-a îndreptat clătinându-se spre fereastră. Laetitia s-a prins de ea, a reținut-o, a vrut s-o împiedice să privească.

Girofarurile se învârteau în fața casei în care intraseră oameni îmbrăcați în alb. Albe erau și lumina, vocile, gesturile schițate, încremenite, revenind de unde plecaseră și continuând fără încetare. La nesfârșit. Cuvinte propulsate în aer,

hălăduind fără noimă. Ora decesului: în jurul orei 14.

În jurul…

Cifre stinghere care plutesc într-un ocean al aproximării, se ciocnesc unele de celelalte, se sfărâmă pentru a face loc unei tăceri crude.

Maxime nu mai este.

Au luat trupușorul pe care se reflecta acum doar haloul albăstrui al ambulanței. Vecinii stăteau în pragul porții nemișcați, cu brațele încrucișate, tremurând și vorbind în șoaptă. Oroarea tocmai se ivise chiar lângă ei, moartea le atinsese existența cu haina ei zdrențuită. Tremurau, după ce se isprăvise, ca și când de-abia scăpaseră de ea. „Băiețelul de la numărul 26 a căzut de la fereastră". „Cel care își suge tot timpul degetul mare?" „Nu, acela e altul, cel de la numărul 28". „Ba da, știi, micuțul blond care nu dă niciodată bună ziua, cu ochelari albaștri… Se pare că mama lui era la baie…"

Când tăcerea dă buzna, zvonurile se ivesc și se transformă în rumoare. Se strecoară și se răspândesc până la epuizare, de la o gură prea vorbăreață la o ureche netrebnică.

„Cine a murit?" „Cel de la numărul 26, se pare că mama lui plecase să cumpere pâine. Când s-a văzut singur, copilul s-a speriat și s-a aruncat de la fereastră". „Nu e bine să lași astfel singur un copil de șase ani!"

După cuvinte, după cifre, rămân lacrimile. Și tăcerea. Din nou și pentru totdeauna. Cea a unei absențe care îți urlă în cap, în inimă, în viscere, care nu permite nici odihnă, nici pace, doar regrete jilave.

„Nu avea nici măcar șase ani, mama lui nu avea grijă de el, avea probleme cu băutura, dovada: a lăsat copilul singur ca să meargă să cumpere vin. Puștiul nu a mai suportat și s-a sinucis". Nenorocita!

•

— De ce plângi, mama?

Laetitia a tresărit, ca și cum ar fi fost prinsă în flagrant. Fără să știe prea bine cum, a găsit puterea să meargă să-l ia pe Milo de la școală, să facă gesturile de zi cu zi, să răspundă întrebărilor anodine ale copilului, să-l întrebe ce a făcut la școală, dacă a mâncat bine la cantină, dacă a fost cuminte. Făcea lucrurile mașinal și cine nu era atent avea iluzia că e firesc. Să joace teatru, încă puțin, fiindcă apoi, își dădea încetul cu încetul seama, nimic nu va mai fi ca mai înainte.

Sylvain și Tiphaine erau la spital și Laetitia nu știa când se vor întoarce. Ce să-i spună lui Milo? Nimic până una-alta. Nu avea puterea să aline durerea altuia când a sa era atât de intensă și de dureroasă. Nici nu i-a telefonat lui David de teamă ca, sub șocul tulburării, să nu facă un accident. Îngrozită de ferocitatea existenței a preferat să aștepte să se întoarcă, poate și pentru a-i lăsa un răgaz. Mai înainte ca, și pentru el, lumea să plonjeze în oroarea neantului.

De fapt, preț de câteva momente încă, Laetitia dorea să prelungească timpul dinainte, timpul fericirii și al nepăsării, când singurele griji erau cele referitoare la copii din cauza tusei persistente, a unei obrăznicii debitate cu o privire sfidătoare, a unei prostii nemărturisite. Ecoul văicărelilor sale îi răsuna în minte: când Tiphaine și ea se plângeau de problemele obișnuite, de o noapte prea scurtă, de faptul că trebuiau să repete de zece ori același lucru, de regretul dimineților de odinioară când stăteau mai multă vreme în pat, de efortul zilnic de a-i convinge pe copiii alergici la orice sursă de vitamine să mănânce mai multe fructe și legume…

De îndată ce a ajuns acasă, Milo a cerut voie să meargă să se joace la Maxime. Prietenul său lipsise de la școală și voia să-i spună că Solenne căzuse de pe zidul de ciment din curtea pentru recreație, că se julise la genunchi și că plânsese

mult. Și, de asemenea, că învățătoarea îl pedepsise pe Léon fiindcă vorbise tot timpul în clasă.

— Hei, mama, pot să merg să mă joc la Maxime?

Maxime…

Cu privirea rătăcită, Laetitia îl privea pe Milo fără să-l vadă. Atunci, încetul cu încetul, consecințele dispariției băiețelului și-au întins tentaculele curbe, făcându-și loc în mintea ei, în gândurile ei, răsucindu-se în jurul inimii, strângând-o inexorabil în menghina lor fără să poată să scape de gheara aceasta nemiloasă care, curând, a cuprins-o până la sufocare.

— De ce plângi, mama?

Laetitia și-a șters cu dosul palmei lacrimile care îi curgeau pe obraz. Știa deja că Milo își va reveni cu greu după dispariția lui Maxime. Iar astăzi, în jurul orei două după-amiaza, se isprăvise pentru totdeauna o perioadă: cea a zilelor fericite.

Capitolul 16

Când David s-a întors acasă, Milo se bălăcea în cadă. Profitând de faptul că băiețelul nu putea apărea pe nepregătite, Laetitia i-a povestit tot, cum a stat la soare în grădină, cum l-a văzut pe Maxime aplecat pe fereastră, cum a încercat disperată să evite catastrofa, apoi căderea fatală… Au plâns amândoi, unul în brațele celuilalt și parcă moartea băiețelului dintr-odată împodobită de cuvinte, se materializa în timpul povestirii, devenea concretă, palpabilă. Ireversibilă.

Mai târziu, seara, după ce l-a culcat pe Milo care nu aflase nimic despre soarta prietenului său, David a ieșit pe terasă ca să arunce o privire peste gardul viu. Lumina care se vedea la casa vecină îi dovedea că Tiphaine și Sylvain erau acasă. S-a cocoțat un pic mai sus, a întins gâtul ca să audă ceva dinăuntru… După numărul siluetelor care se mișcau în casă, a presupus că drama reunise cele două familii.

— Nu cred că este momentul să mergem, a spus el întorcându-se în sufragerie. Cel mai bine este să așteptăm până mâine dimineață.

David nu s-a putut împiedica să constate puterea insolită a nenorocirii care schimbă ordinea ierarhiei relațiilor umane. Tiphaine și Sylvain erau de aproape zece ani cei mai apropiați prieteni ai lor, iar afecțiunea era reciprocă, o știa: în afara dovezilor zilnice de prietenie și a suitei de glume care îi apropia și mai mult pe zi ce trecea, Sylvain îi mărturisise că se simte mult mai apropiat de ei decât de membrii propriei sale familii. Era de ajuns, totuși, ca un eveniment „extraordinar” să bulverseze cursul obișnuit al existenței pentru ca familia biologică să-și reia drepturile asupra celei alese de inimă. David a constatat, cu amărăciunea unui regret, că puterea clanului era considerabilă, iar legăturile de sânge – de neclintit.

Regret mai întâi pentru familia sa pe care nu o cunoscuse niciodată.

Regret și pentru familia Laetitiei care se stinsese prea devreme.

Regret pentru fiul său Milo, lipsit de aceste aventuri familiale pline de legături și obstacole care ne întemeiază sau care ne distrug dar care, oricum ar fi, ne alimentează.

Laetitia l-a scos din visare.

— Trebuie să-i văd, a spus ea.

— Știu.

David a îmbrățișat-o.

— Dar ce ai tu nevoie nu contează astăzi. Ei contează. Și ceea ce le trebuie este să fie împreună și să plângă.

— Trebuie să o văd pe Tiphaine, a scâncit Laetitia.

— Nu astă-seară… A venit toată familia, am fi ca musca în lapte.

Regretând, Laetitia s-a dat bătutul.

— Ce-o să-i spunem lui Milo?

— Adevărul.

Când?

— Mâine. Mâine le vom face pe toate. În seara asta nu putem decât să plângem.

Și au plâns până noaptea târziu.

•

A doua zi au făcut ceea ce hotărâseră. Deși era în cursul săptămânii și Milo trebuia să meargă la școală, David și Laetitia l-au ținut acasă. Voiau să aibă suficient timp la dispoziție pentru a-i anunța vestea crudă.

Copilul a ascultat cu atenție, intrigat mai degrabă de ocolișurile părinților să-i decât de succesiunea frazelor al căror sens îi scăpa întrucâtva.

— Ce înseamnă să fii mort de-adevăratelea?

David și Laetitia s-au privit perplecși.

— Asta înseamnă că doarme pentru totdeauna, a răspuns David cu blândețe.

— Și când se va trezi?

Laetitia și-a stăpânit hohotele de plâns.

— Nu se va mai trezi.

Copilul a tăcut încercând să vizualizeze o realitate prea abstractă pentru el.

— Și acum unde este?

— Deocamdată este la spital, dar curând va fi îngropat în cimitir.

— Vrei să spui că va dormi în cimitir? a strigat băiatul făcând ochii mari și uimiți.

— Da… Acolo sunt duși morții.

— Nu trebuie să meargă acolo! Lui Maxime nu-i plac cimitirele, chiar el mi-a spus!

— Când ți-a spus asta?

— Într-o zi. Când a mers să-l vadă pe tata lui tati al lui.

Apoi a reluat revenind la ceea ce îl preocupa:

— L-a durut când a căzut?

— Da. L-a durut foarte tare. Dar acum nu mai simte nimic.

— Vrei să spui că s-a făcut bine?

David nu s-a putut împiedica să nu zâmbească.

— Nu, dragule, nu s-a făcut bine. Te faci bine când ești viu. Dar un lucru e sigur: acolo unde se află, Maxime se simte bine și nu îl doare nimic.

Milo s-a uitat la părinții lui cu o privire neliniștită. Apoi, ca și când ar fi hotărât că explicațiile tatălui său îi convin, chipul i s-a destins.

— Pot să mă uit la televizor? a întrebat el aproape vesel.

David și Laetitia s-au privit alarmați.

— Ai înțeles ce se întâmplă? l-a întrebat Laetitia îngrijorată.

Copilul a aprobat.

— Pot, mama? Te rog.

— Să-l lăsăm să proceseze vestea, a propus David.

Apoi, întorcându-se spre Milo:

— La ce desen animat vrei să te uiți?

— Credeam că vom merge toți trei la Tiphaine și Sylvain, a intervenit Laetitia în șoaptă.

— E prea devreme pentru el!

Conștienți că băiețelului lor, a cărui privire curioasă pendula între ei, nu-i scăpa niciun cuvânt, Laetitia și David au tăcut uitându-se în continuare unul la celălalt. David a luat decizia:

— Uite ce e, amice. Mama și cu mine trebuie să mergem câteva clipe la Tiphaine și la Sylvain. Nu va fi prea plăcut pentru că ei sunt triști. Așa că uite ce-ți propun: îți pun un desen animat la televizor, pornesc Babyphone-ul în sufragerie și dacă ai nevoie de ceva vorbești în aparat, bine? Vom auzi ce se întâmplă și vom veni imediat. De acord?

— De acord, a răspuns Milo cu zâmbet larg.

În timp ce David testa volumul Babyphone-lui, Laetitia a urcat la etaj să se asigure că toate ferestrele erau bine închise. Apoi s-a uitat în oglinda holului de la intrare să vadă cum arăta. Nu voia să pară prea copleșită considerând că trebuie să fie puternică pentru a-și ajuta prietenii cât va putea ea mai bine. Și chiar dacă îi venea să plângă în hohote chiar înainte de a intra în casa vecinilor ei, tânăra femeie și-a impus să-și stăpânească emoțiile.

Când David i s-a alăturat chiar înainte să iasă, ea l-a reținut câteva clipe.

— Nu ți se pare că a primit vestea cam bine?

— Cine? Milo?

Laetitia i-a confirmat dând din cap.

— De-abia dacă s-a încruntat, a adăugat ea ca să fie mai exactă. Vreau să spun… îi era ca un frate!

— Milo are șase ani. Sensul morții este prea abstract pentru el. L-ai auzit: nu știa nici măcar ce înseamnă „a fi mort”! Numai timpul îl va determina să devină conștient de moartea lui Maxime. Până atunci nu poate plânge pentru ceva ce nu înțelege.

Laetitia s-a uitat la David cu tandrețe și admirație.

— Uneori mi se pare că ai făcut studii avansate de psihologie… Totul este atât de simplu când ești aici, a adăugat ea ghemuindu-i-se în brațe. Nu știu ce m-aș face fără tine…

S-au îmbrățișat, apoi au ieșit. O clipă mai târziu sunau la ușa familiei Geniot.

Laetitia nu s-a putut împiedica să nu se gândească la faptul că, ultima oară când a întins degetul arătător și a apăsat pe sonerie, Maxime era încă în viață. Regăsindu-se în același loc, pe treapta din fața ușii prietenilor săi, chiar în locul din ajun, s-a simțit extrem de tulburată.

Sylvain a deschis.

— Dumnezeule… a șoptit ea descoperind chipul prietenului lor marcat de suferința atroce.

Fața lui Sylvain îmbătrânise cu zece ani într-o noapte. Privirea îi era stinsă și aspră totodată, maxilarele păreau încleștate în permanență, era livid, iar barba nerasă, ceea ce nu i se întâmpla, sfârșeau prin a-l face de nerecunoscut.

Când i-a văzut pe treapta din fața ușii, Sylvain a înțepenit. I-a privit o clipă încruntat fără să schițeze cel mai mărunt gest de a-i lăsa să intre.

Laetitia nu și-a dat seama de la început de tulburarea pe care prezența lor o provoca. Emoționată, s-a aruncat în brațele lui Sylvain și s-a lăsat în voia supărării. Sylvain s-a crispat, iar apoi a îndepărtat brațele Laetitiei de parcă îmbrățișarea prietenei sale îl deranja. Totuși Laetitia nu-i dădea drumul. Numai după câteva zeci de secunde de rigiditate glacială și de lipsă de reacție din partea lui Sylvain s-a descumpănit. S-a desprins de el, a făcut doi pași în spate și l-a privit cu uimire.

— Salut, amice, a șoptit David. Noi… Am venit doar să vedem cum sunteți.

— Rău, a răspuns Sylvain fixând-o pe Laetitia cu o privire plină de suferință.

— Tiphaine este? l-a întrebat ea pricepând că de data asta ceva nu era în ordine.

Ceva care, măcar, nu avea deloc legătură cu moartea lui Maxime.

Sylvain a ignorat întrebarea și s-a adresat direct lui David.

— Avem nevoie să fim singuri pentru moment. Îmi pare rău.

Apoi a închis ușa fără să mai adauge vreun cuvânt.

Capitolul 17

O bună bucată de vreme, David și Laetitia au rămas tăcuți și nemișcați în fața ușii, într-atât de tare îi bulversaseră șocul și durerea. Apoi, încet, Laetitia și-a întors spre David o privire răvășitoare și disperată.

— Ce se întâmplă? a bălmăjit ea plângând în hohote. De ce… de ce nu vor să ne vadă?

— Vino, să intrăm în casă, a șoptit David luând-o de umeri.

Să ne întoarcem… Imposibil! Laetitiei i se frângea inima doar la gândul că va face cale întoarsă, că se va întoarce între pereții în care se învârtea de o zi, pentru că acolo, la ea acasă, se simțea inutilă, plină de supărare și milă. Să vorbească, să îmbrățișeze, să plângă împreună cu prietenii ei, să vegheze asupra durerii prietenilor ei și să încerce, pe cât posibil, să le aline suferința. Să încerce să aranjeze lucrurile. Să găsească acele cuvinte care se ascund în inimă, în viscere sau printre pliurile propriei suferințe, asemenea unui joc de-a v-ați ascunselea pe durata căruia, în timp ce se numără, se folosește timpul pentru a găsi în sfârșit unguentul care va anestezia, fie și pentru o clipă, rana această monstruoasă.

S-a smucit violent.

— Nu! Vreau să știu de ce nu vor să ne vadă!

— Sylvain nu a spus că nu vor să ne vadă, a replicat David. A spus numai că au nevoie să fie singuri deocamdată. Trebuie să le respectăm dorința. Să ne întoarcem acum.

Fermitatea lui David a avut câștig de cauză asupra tulburării Laetitiei: la câteva minute de când ieșiseră, reveneau acasă, tulburați de scurta întrevedere cu Sylvain.

În ora care a urmat, tânăra femeie s-a tot gândit la cele câteva cuvinte schimbate cu Sylvain, a rememorat fiecare gest, fiecare frază, fiecare

privire. Și cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convinsă că durerea nu era singurul motiv al răcelii lui Sylvain.

Era altceva.

Ideea asta i se învârtea în minte, la fel de tăioasă ca intuiția unui dispreț. Iar imposibilitatea de-a o formula o scotea din minți. De multe ori a ridicat receptorul ca să o sune pe Tiphaine, să clarifice situația și să o asigure de nezdruncinata ei prietenie… și de tot atâtea ori a închis telefonul înainte să formeze numărul, conștientă de caracterul derizoriu al stării sale în comparație cu furtuna sufletească prin care trecea prietena ei. Atunci, pentru prima oară de când se întâmplase tragedia, Laetitia a regândit ceea ce se petrecuse cu adevărat. Primul lucru care i-a venit în minte a fost o întrebare pe cât de simplă, pe atât de înfricoșătoare prin răspunsul ei: cum de a putut Tiphaine să își lase fiul de șase ani singur în cameră cu fereastra deschisă?

Răvășită de acest gând, tânăra femeie de-abia a avut vreme să alerge la toaletă pentru a vomita puțina hrană pe care izbutise s-o înghită după ziua de ieri. Faptul că și-a golit stomacul nu a liniștit-o, cel mult a lămurit-o cu privire la atitudinea lui Sylvain față de ei. Cum avea să depășească Tiphaine intolerabila vinovăție de a fi responsabilă de moartea unui copil? Imprudență, zăpăceală, nepăsare? Oricare ar fi originea unei asemenea atitudini lipsite de noimă, își dădea seama că era de acum înainte unicul martor al vinovatei sale neglijențe. Iar asta însemna că de acum înainte ea era pentru Tiphaine întruchiparea greșelii sale.

Cum să supraviețuiești acestei încercări?

În ciuda gândurilor sale îngrozitoare, Laetitia s-a simțit puțin mai liniștită după analiza sa. Acum putea să înțeleagă motivul pentru care Tiphaine și Sylvain nu doreau, nu puteau să-i vadă imediat.

O dată în plus David înțelesese corect: singurul lucru pe care îl puteau face era să lase să mai

treacă o vreme.

•

— Pot să merg să mă joc la Maxime?

Laetitia a tresărit. A întors spre fiul ei o privire șocată și, observând candoarea copilului, nu a știut cum să reacționeze.

— Milo, eu… îți aduci aminte ce ți-am spus, tata și cu mine, de dimineață, în legătură cu Maxime?

Băiețelul a lăsat capul în piept bălmăjind câteva cuvinte pe care Laetitia nu le-a înțeles. I-a ridicat cu blândețe bărbia și i-a cerut să repete.

— Nu am spus că vreau să mă joc CU Maxime… Am spus că vreau să mă joc LA Maxime, a precizat el bosumflat.

Dorința aceasta cel puțin neașteptată a surprins-o și mai mult pe Laetitia.

— E imposibil iubitule…

— De ce?

— Pentru că… pentru că Tiphaine și Sylvain, din cauza a ceea ce s-a întâmplat ieri, sunt atât de triști încât au nevoie să fie singuri. Înțelegi?

În loc de răspuns, Milo a izbucnit în plâns. Tulburată, Laetitia l-a luat în brațe și a început să-l liniștească, alinându-i supărarea prin blândețea cuvintelor.

— Plângi, dragule, i-a șoptit. Plângi, asta îți face bine, nu trebuie să păstrezi supărarea în tine…

Și-a strâns fiul în brațe, plină de suferință și, totodată, liniștită să-l vadă că în cele din urmă își exprimă tristețea. În aceeași dimineață, când l-au anunțat despre moartea lui Maxime, era șocată de lipsa de reacție a lui Milo, aproape dezamăgită că nu a putut să îi aline suferința.

Se simțea, în sfârșit, utilă.

— Maxime ne va lipsi mult, a mai spus ea strângând în continuare în brațe micuțul trup scuturat de hohote. Și nimeni nu va putea să-l înlocuiască. Dar îți promit dragule, îți promit că odată cu trecerea timpului, guguloiul mare care te

apasă va dispărea. Iar într-o bună zi va dispărea complet. Asta nu înseamnă că nu îl mai iubești pe Maxime, asta vrea să însemne doar că…

— Nu am niciun guguloi în burtă, i-a atras atenția Milo între două hohote.

— Poate nu unul așa cum ți-l imaginezi, dar știu că suferi. Și eu sufăr. La fel și tata. Și e normal. Cu toții îl iubeam pe Maxime.

— De asta vreau să merg să mă joc la el, a spus Milo ștergându-și lacrimile.

— De ce vrei să mergi să te joci la el?

— Trebuie să-l caut pe Tilapou.

— Tilapou? Tilapou este la Maxime?

Tilapou era un iepuraș din cârpă, cu urechi lungi, salopetă de blugi și cu șapcă și se număra printre jucăriile preferate ale lui Milo. Nu era nici cel mai scump și nici cel mai drag, dar băiatul ținea suficient de mult la el pentru ca Laetitia să închidă ochii oftând atunci când el a confirmat.

Se întâmpla adesea ca băieții să-și împrumute jucăriile sau să le uite unul la celălalt de când aveau vârsta de a le lua cu ei. Nimic extraordinar în asta. Până în ziua aceea, împrumutatul și uitarea nu aveau urmări: de îndată ce unul dintre ei spunea că vrea să-și recupereze jucăria sau ursulețul de pluș, mamele își telefonau și câteva minute mai târziu, micul proprietar își redobândea bunul.

— Îl vreau pe Tilapou, a scâncit Milo.

Laetitia nu se vedea telefonându-i lui Tiphaine pentru a-i cere să meargă în camera fiului ei mort în ajun ca să i-l aducă.

— Ascultă, Milo, o să-l aduc înapoi pe Tilapou, îți promit. Dar nu astăzi.

— Dar Tilapou este al meu! s-a revoltat el cu voce nesigură, privindu-și mama întrebător.

— Știu, dragule. Dar chiar nu pot merge acum. Trebuie să mai așteptăm puțin.

Auzind asta, lui Milo i-a tremurat bărbia și pe obraji au început să-i curgă șiroaie de lacrimi, iar asta i-a frânt inima Laetitiei, făcând certitudinile ei

mai nesigure. Și dacă i-ar telefona totuși lui Tiphaine? Tilapou ar fi un pretext pentru a-i vorbi prietenei sale, pentru a forța barajul suferinței așa cum procedăm în cazul unei fracturi, dureros dar necesar?

— Liniștește-te, dragule… a continuat ea ștergându-i lacrimile. O să văd ce pot face.

Luându-și inima în dinți, s-a apropiat de telefon.

Apoi, încet, a format numărul de telefon al lui Tiphaine și al lui Sylvain.

În timp ce se auzea soneria, a simțit cum o cuprinde o panică inexplicabilă. Ce să-i spună prietenei sale? Ce cuvinte să folosească? Cum să justifice insistența de a li se impune, ca o încăpățânare la limita îndârjirii?

Soneria țârâia scoțând sunete pe cât de asemănătoare, pe atât de deosebite, prelungind calvarul Laetitiei. Inima i se zbătea în piept și, curând, și-a dat seama că se teme de vocea lui Tiphaine la fel de mult ca și de tăcerea ei. Erau acasă, știa, iar certitudinea asta îi sporea supliciul.

După douăsprezece apeluri a intrat mesageria vocală.

Capitolul 18

Încremenită în fața telefonului, Tiphaine fixa, fără să o vadă de fapt, inscripția digitală afișată pe ecran și care o informa în legătură cu apelantul: „Brunelle” Aparatul suna cu țiuitul său strident, pătrunzător, sfâșiind liniștea care domnea în casă. O liniște încă și mai teribilă decât țârâitul telefonului.

Fiecare apel era asemenea unei lame tăioase care îi pătrundea în tot trupul. O succesiune de șocuri electrice care o lăsau fără vlagă. Și fiecare o împingea violent într-o lume ostilă, cea în care avea să fie prizonieră de acum înainte. Cum să mai găsești puterea să trăiești pe Pământ când ființa cea mai dragă îl părăsise pentru totdeauna?

Tânăra femeie nu-și imaginase vreodată că pustiul sufletesc poate fi resimțit fizic într-o asemenea măsură.

Să nu se mai gândească. Să alunge cuvintele, ideile, imaginile care i se învârteau în minte într-o horă infernală și provocându-i o disperare cruntă. Să amâne pentru secunda următoare conștientizarea unui adevăr de nemărturisit. Să tacă. Să nu se miște. Să mai păstreze câteva clipe iluzia că are un țel de atins. Și când această secundă va fi trecut, să o ia de la capăt.

•

În cele din urmă telefonul s-a oprit. Și atunci, ca și cum ar fi fost mecanismul ce leagă firul marionetei de suportul ei, Tiphaine s-a prăbușit pe podea și a plâns, mirată că o mai poate face.

Capitolul 19

Laetitia nu simțise niciodată atât de dureros cât de greu trece timpul din cauza apatiei și a inactivității. Ai fi crezut că suferința se transformase într-un soi de mâzgă care înghițea totul, secundele și gesturile, făcându-le să încremenească într-o imobilitate din care era foarte greu, aproape imposibil să le scoți. Diferitele părți ale zilei își pierduseră șirul iar tânăra avea impresia că este condamnată să bântuie la nesfârșit într-o celulă suspendată într-un timp încremenit pe care se străduia să-l omoare prin gânduri și preocupări. Însă îi era imposibil să se ocupe de ceva, indiferent ce, încă și mai puțin să ducă la capăt o idee coerentă și de bun-simț.

O obseda un singur gând: să fie alături de Tiphaine. Restul se cufunda într-o superficialitate pe cât de odioasă, pe atât de exasperantă. Trebuia să se ocupe de Milo care, sensibil la faptul că mama lui era cu gândurile rătăcite, și-a pus la bătaie toată imaginația ca să-i atragă atenția: prostioare, provocări și enervări care au forțat-o pe Laetitia să treacă ziua interminabilă.

Nici noaptea nu a fost mai odihnitoare. Pradă unui somn haotic, s-a revăzut în camera lui Maxime, în aceleași condiții ca în după-amiaza tragediei: patul nefăcut, lumina soarelui îmbinată cu umbra perdelelor și fereastra deschisă. Era singură în mijlocul camerei și, fără să știe de ce, o forță o împingea să meargă până la fereastră. Acolo, se vedea aplecată peste pervaz, deasupra hăului, convinsă că va vedea trupul mort al lui Maxime… Numai că, în locul băiețelului, zăcea pe dalele terasei un Tilapou de talie umană. Prima ei reacție a fost să simtă o mare ușurare până ce, întorcându-se, îl descoperă pe Milo, ghemuit, cu fața ascunsă în palme și trupușorul scuturat de hohote.

Coșmarul a bântuit-o până în zori când a sfârșit prin a cădea într-o letargie care nu avea nimic de-a face cu odihna reconfortantă. La trezire, sensul acestui coșmar absurd nu-i dădea pace. Din fericire, rutina de dimineață i-a alungat gândurile sumbre și a făcut loc preocupărilor mult mai obișnuite: pregătirea micului dejun, să-l trezească pe Milo care i-a spus că a dormit bine, să-l îmbrace, să-l ducă la școală.

Intrând în holul școlii, Laetitiei i s-a tăiat răsuflarea: fotografia lui Maxime, împodobită cu o panglică neagră, fusese expusă acolo. Chiar alături se afla un caiet cu coperte elegante în care toți cei care doreau erau invitați să scrie condoleanțe. În fața aranjamentului funebru se opriseră mai mulți părinți care se întrebau sau povesteau ceea ce știau ori ceea ce auziseră vorbindu-se. Conducerea școlii, însă, acționase extrem de potrivit: fusese stabilit ca în cursul zilei să vină o doamnă psiholog la clasa lui Maxime pentru a vorbi cu colegii lui și pentru a discuta despre accidentul în urma căruia colegul lor și-a găsit moartea.

Știind cât de prieteni erau, învățătoarea i-a acordat lui Milo o atenție deosebită. A întrebat-o pe Laetitia cum reacționase când a aflat vestea morții prietenului său. Aceasta i-a povestit în câteva cuvinte felul în care s-au desfășurat lucrurile fără să omită episodul „Tilapou”.

— Mi s-a părut că absența lui Tilapou îi făcea mai mult rău decât moartea lui Maxime, a spus ea cu glas trist încheindu-și povestirea.

— Nu interpretați așa, a liniștit-o învățătoarea. Dispariția lui Maxime este încă o abstracțiune pentru el, în timp ce lipsa lui Tilapou este cât se poate de reală. La vârsta lor, să fii conștient de moartea celui mai bun prieten este un proces încă foarte violent iar fiul dumneavoastră se apără cum poate. Deocamdată substituie această absență celei a jucăriei. Este mai suportabil. Totuși, va trebui să fim extrem de atenți în cursul săptămânilor

următoare. Trebuie să-l ajutăm să accepte moartea lui Maxime. Nu cea a lui Tilapou.

Rămasă pe gânduri, Laetitia a aprobat în timp ce coșmarul nopții trecute i-a revenit în minte.

— Doamnă Brunelle, aș vrea să știu: cu acordul părinților lui Maxime dorim să aducem câțiva dintre cei mai apropiați colegi la înmormântare, cel puțin pe cei care vor acest lucru și care au acceptul părinților, a continuat învățătoarea. Din partea școlii va veni cineva, inclusiv eu. În ceea ce-l privește pe Milo…

— Înmormântarea lui Maxime? s-a mirat Laetitia. A fost stabilită deja?

Învățătoarea nu și-a ascuns uimirea.

— Maxime va fi îngropat lunea viitoare, în cimitirul orașului, la ora 10. Nu știați?

Laetitia se uita la învățătoare. Să afle că toată școala știa o informație atât de importantă ca data și ora înmormântării lui Maxime iar ea – care totuși făcea parte dintre cei foarte apropiați copilului – nu știa, i-a tăiat răsuflarea. Foarte tulburată de această veste, Laetitia și-a dat acordul grăbindu-se să plece.

— Îmi imaginez că dumneavoastră veți veni de asemenea la cimitir, a continuat învățătoarea, conștientă de tulburarea produsă și pe care dorea să o înlăture cât mai repede. Dar ceea ce vreau să știu este dacă doriți ca și Milo să participe și, în acest caz, dacă va merge cu dumneavoastră sau va merge împreună cu colegii de școală.

Luată prin surprindere, Laetitia nu a știut ce să răspundă.

— Pentru organizarea evenimentului trebuie să știm numărul copiilor care vor merge la cimitir, a insistat învățătoarea. Înțelegeți?

— Milo va merge cu noi, a răspuns în cele din urmă Laetitia. Desigur, în ziua aceea nu va fi prezent la școală. Va sta acasă toată ziua.

Învățătoarea a asigurat-o, printr-o mișcare a capului, că va ține cont de ceea ce i se spusese.

Apoi, cu tot atâta diplomație câtă ușurare, a salutat-o pe Laetitia și a intrat în clasă.

Odată ajunsă în stradă, tânăra femeie s-a văzut asaltată de o sumedenie de întrebări: de ce Tiphaine și Sylvain nu i-au anunțat când va avea loc înmormântarea lui Maxime? Ce însemna asta? Era vorba de o simplă neglijență din cauza supărării, a unei erori datorată suferinței, de faptul că erau copleșiți? Sau, dimpotrivă, era o omisiune îndelung gândită?

Și în acest caz, de ce?

Dintr-odată, refuzul de a-i primi și cel de a răspunde la telefon de la începutul tragediei i s-a părut a fi expresia unei respingeri fățișe. Toate interpretările pe care le dăduse atitudinii lui Tiphaine și a lui Sylvain s-au risipit în marasmul îndoielilor. Laetitia a grăbit pasul în timp ce forma pe telefonul mobil numărul de la birou: a anunțat că va întârzia și, fără să mai piardă timpul, s-a grăbit să meargă la vecinii ei.

Capitolul 20

Tiphaine i-a deschis ușa. Văzând-o pe Laetitia, s-a închis ca o stridie. Ai fi spus că instinctiv se înveșmântase într-o armură invizibilă, ca un animal rănit care se retrage în carapacea lui.

— Ce vrei? a întrebat-o cu glas stins.

Acest debut defensiv i-a confirmat Laetitiei temerile.

— Tiphaine! La naiba! Ce se întâmplă? De ce… de ce ne respingeți astfel?

Întrebarea a avut asupra lui Tiphaine efectul unui electroșoc. Fața i s-a crispat sub efectul durerii. Înainte ca Laetitia să-și dea seama de ceea ce se întâmpla, și-a vărsat durerea. Și mânia.

— Tu mă întrebi ce se întâmplă? a rostit ea ca și când fiecare cuvânt era o lamă care o tăia cu o meticulozitate lentă. Fiul meu a murit, Laetitia! Băiețelul meu, ființa pe care o iubesc cel mai mult pe lumea asta, cel fără de care nu mai însemn nimic a murit practic sub ochii tăi. Poate chiar l-ai văzut când a căzut? Cum aș putea ști? Unde erai când s-a prăbușit? Ce ai făcut pentru a-l împiedica să moară? Ah, da, îmi aduc aminte: făceai plajă!

Seismul care a izbucnit sub picioarele Laetitiei aproape că a făcut-o să se clatine. Când a reușit să-și găsească echilibrul, s-a simțit prinsă de o amețeală despre care, vreme de secunde interminabile, a crezut-o fără sfârșit.

— Ai înnebunit? a strigat făcând ochii mari și uimiți în timp ce a început să-i tremure tot corpul. Eu… îți interzic să mă faci vinovată de ceea ce s-a întâmplat. Am făcut totul ca să nu cadă!

— Nu este adevărat, Laetitia! Singurul lucru pe care l-ai făcut a fost să-l lași singur în fața unei ferestre larg deschise! Un copil de șase ani, singur, deasupra unui hău de mai bine de patru metri! Și ție, ție ce ți-a trecut prin cap? Să vii să suni la ușa mea! Chiar crezi că asta trebuia făcut?

Laetitia a pălit și, încetul cu încetul, își dădea seama de infernul în care se prăbușea inexorabil. Tiphaine o acuza de ceea ce era mai rău. Cea mai bună prietenă a ei, cea mai loială aliată, cea care îi era aproape ca o soră o făcea vinovată de ceva ce nimeni pe lume nu putea dori nici celui mai rău dușman al său.

— Trebuia să te anunț! a încercat ea să strige, dar a scos un sunet răgușit și agonic.

— Nu! a urlat Tiphaine cu o privire de femeie nebună. Tot ce trebuia să faci era să stai lângă el ca să nu cadă. Să-i vorbești, să-l liniștești, să-l faci să înțeleagă.

— Am încercat! s-a revoltat Laetitia într-un spasm de vană încredere în înțelepciunea lui Tiphaine. Dar a fost mai rău, el se apleca și mai mult peste fereastră ca să audă ce îi spun!

Laetitiei nu-i venea să creadă. Acuzele prietenei sale o țintuiau locului și, încă o dată, a fost uimită de lipsa ei de înțelegere.

— De altfel, cine îmi spune că poate chiar faptul că ai sunat frenetic nu l-a surprins și l-a făcut să cadă? a continuat Tiphaine fără să mai asculte justificările Laetitiei.

— Tiphaine! Nu ai dreptul să spui asta!

— În orice caz, nu trebuia să te îndepărtezi, chiar dacă ar fi trebuit să stai sub fereastră ca să amortizezi căderea! Dacă ai fi făcut asta, dacă ai fi reacționat cum trebuie, ar fi fost încă în viață!

— Cum ai fi vrut să fac asta? Nu aș fi putut să ajung în grădina voastră din cauza gardului viu!

Această ultimă observație a aprins în privirea lui Tiphaine o sclipire de nebunie.

— Tu mă întrebi? a urlat ea, pradă isteriei. Într-adevăr, gardul viu te împiedica să intri în grădina noastră! Numai că în locul gardului ăla nenorocit trebuia să fie o poartă, îți aduci aminte? O poartă care ar fi permis să-mi salvezi fiul!

Argumentul a șocat-o pe Laetitia care, în sfârșit, a înțeles că, în asemenea împrejurări, era imposibil

să aibă o discuție normală cu prietena ei, și nu a replicat nimic. Atunci, în acel moment de tăcere al înfruntării lor, Tiphaine a măsurat-o cu o privire dureroasă încărcată de resentimente.

— Nu spun că totul s-a petrecut din cauza ta, a șoptit ea izbucnind în hohote de plâns. Dar sunt sigură că ai fi putut împiedica ceea ce era mai rău.

Capitolul 21

Cei cinci nenorociți de metri pe care Laetitia a trebuit să-i parcurgă ca să ajungă acasă i s-au părut interminabili. După ce a acuzat-o că este, în parte, responsabilă de moartea fiului ei, Tiphaine i-a trântit nemiloasă ușa în nas lăsând-o singură pe trotuar, distrusă de supărare și de lipsa de înțelegere a prietenei sale. O secundă, tânăra femeie a fost cât pe ce să cedeze ispitei de a bate la ușă, pradă unei speranțe violente de-a o aduce pe Tiphaine cu picioarele pe pământ, măcar de a-i mai vorbi, de a-i explica sau să-i spună de la obraz chestii oribile, mai degrabă decât să accepte această respingere insuportabilă.

Un dram de demnitate a reținut-o.

S-a târât până la ușa ei, a încercat să o descuie introducând cheia în broască, a trebui să încerce de mai multe ori într-atât lacrimile o împiedicau să vadă. Odată intrată, s-a prăbușit în hol și a rămas acolo în stare de șoc. Multă vreme. Sau poate doar câteva minute. Reproșurile lui Tiphaine dansau în jurul ei, cuvinte ucigașe al căror ecou se repeta la nesfârșit, ricoșând mai întâi de pereții holului, apoi de ce cei ai cutiei craniene, fără să-i lase vreun răgaz.

Într-adevăr, gardul viu te împiedica să intri în grădina noastră! Numai că în locul gardului ăla nenorocit trebuia să fie o poartă, îți aduci aminte? O poartă care ar fi permis să-mi salvezi fiul!

Dacă poarta ar fi fost construită, așa cum au dorit Tiphaine și Sylvain, ar fi putut ea oare să-l salveze pe Maxime? Sau durerea era atât de cruntă încât Tiphaine, incapabilă de a avea o viziune realistă asupra evenimentelor și ca să reușească să supraviețuiască mental, nu putea decât să dea vina asupra ei? Într-o tresărire de luciditate, Laetitia a încercat să se agațe de această idee, dar virulența atacurilor prietenei sale a avut câștig de cauză: pe

măsură ce ideea devenea tot mai pregnantă, simțea că nebunia se instalează într-o așa de mare măsură încât curând va fi convinsă de implicarea ei, fie și indirectă, în această tragedie.

Distrusă, s-a târât până la măsuța unde era telefonul și a format numărul de mobil al lui David. Acestuia i-au trebuit câteva secunde ca să priceapă motivele unei asemenea tulburări, într-atât hohotele Laetitiei o împiedicau să gândească și să vorbească limpede.

„Nu te mișca, vin!” i-a ordonat înainte să închidă.

Un sfert de oră mai târziu suna și el l-a ușa vecinilor săi.

Înfruntarea a fost pe cât de scurtă, pe atât de nemiloasă. Când Tiphaine i-a deschis, David își dorea să aibă puterea de a intra pentru a pune lucrurile la punct.

— Lăsați-ne în pace! a scâncit Tiphaine închizând ușa în fața lui.

Dar mai înainte ca ea să reușească să o facă, David și-a strecurat piciorul în deschizătura ușii blocând astfel închiderea ei.

— Trebuie să vorbim! a insistat el pe un ton mai dur decât își dorise.

Intruziunea forțată și intonația spuselor lui David au fost considerate de Tiphaine drept un atac. S-a retras imediat crispată și l-a privit cu ferocitate.

— Ia-ți piciorul, David, sau chem poliția.

— Chiar ai face asta? a replicat el iritat.

— Fără să clipesc.

David a cumpănit inflexibilitatea vocii vecinei sale și a înțeles că depășise stadiul înțelegerii raționale.

— Unde este Sylvain? Vreau să-i vorbesc! a mai încercat el.

În loc să-i răspundă, Tiphaine a băgat mâna în buzunar, a scos telefonul mobil și l-a fluturat în fața lui David.

— Dacă în cinci secunde nu îți retragi piciorul, chem poliția!

David a privit-o fără să își ascundă uimirea.

— Știu că moartea lui Maxime este ceva imposibil de suportat, Tiphaine, dar…

— Patru secunde…

— Nu ai dreptul să o faci vinovată pe Laetitia de tot ce s-a întâmplat, a continuat el imperturbabil.

— Trei secunde.

David a privit-o îndurerat. Tiphaine, la rândul ei, i-a susținut privirea cu detașare, precum o simplă spectatoare la un incident care nu o privea nicicum. După câteva secunde apoi a oftat și a început să formeze numărul pe tastatura telefonului mobil.

— Las-o baltă, Tiphaine, a șoptit atunci David retrăgându-și piciorul.

Tiphaine l-a privit câteva clipe cu dezgust apoi, fără să-și ia ochii de la el, a închis sec ușa.

•

Singur pe trotuar, David a strâns din dinți, pradă unei neputințe încă și mai insuportabilă decât acuzațiile delirante ale lui Tiphaine. Degeaba răsucea problema pe toate fețele, a știut instinctiv că în clipa aceea nu putea face nimic decât să se întoarcă și să fie alături de Laetitia, să o liniștească, să încerce să-i aline spaimele, să scoată veninul vinovăției pe care Tiphaine i-l injectase în conștiință.

S-a întors regretând.

Totuși, chiar înainte să intre în casă, a ridicat privirea spre ferestrele de la primul etaj al casei familiei Geniot. În spatele ferestrei din stânga se vedea o siluetă, de-abia vizibilă după faldul unei perdele. David l-a recunoscut pe Sylvain a cărui postură vorbea de la sine: era la pândă.

David s-a plasat pe trotuar astfel încât să-l privească pe Sylvain. O clipă a crezut că va deschide fereastra și îi va vorbi… Nu s-a întâmplat așa.

Sylvain a rămas acolo secunde bune, nemișcat, de parcă se transformase în statuie… Cei doi bărbați s-au privit, apoi Sylvain a plecat capul.

Atunci, Sylvain a făcut un pas înapoi și a tras perdeaua cu un gest scurt.

Capitolul 22

Nici lumina palidă care se străduia să pătrundă printre draperiile opace în cameră, nici alarma telefonului mobil programată să sune ca de obicei la șapte fără un sfert nu au trezit-o pe Laetitia. Smulsă din somn de senzația neplăcută că nu era momentul să deschidă ochii, tânăra femeie a bâjbâit pe noptieră cu mâna după telefonul mobil, l-a găsit și l-a luat. Șapte și zece. Preț de o secundă a fost gata să sară din pat ca să se grăbească spre baie întrebându-se de ce alarma nu se declanșase. Și-a adus atunci aminte că este duminică.

Laetitia și-a dus mâna la frunte gemând. Lângă ea David dormea normal, respirând regulat, sforăind încet, iar asta o enerva. De ce se trezea atât de devreme? Era liniște, niciun zgomot nu deranja calmul acestei dimineți de duminică…

Deodată s-a crispat în pat. Înțelesese ce anume o trezise: tocmai liniștea. Neantul. Vidul.

Moartea.

De obicei o trezea gălăgia produsă de activitățile matinale ale lui Maxime. În acea zi o trezise absența de nesuportat împotriva căreia nu putea să bată cu degetele în perete, nici să le telefoneze lui Tiphaine și lui Sylvain ca să-l potolească pe fiul lor.

A trebuit să țină ochii închiși regretând vremea binecuvântată în care Maxime, în fiecare dimineață de duminică la ora șapte dimineața, juca fotbal trăgând la poartă în peretele comun.

Capitolul 23

David și Laetitia au ezitat înainte de a decide dacă e decent să meargă sau nu la înmormântarea lui Maxime: pe de-o parte atitudinea lui Tiphaine și a lui Sylvain față de ei arăta clar că nu erau bineveniți, cu atât mai mult cu cât nu fuseseră invitați personal. Pe de alta, absența lor ar putea să însemne o dovadă a culpabilității Laetitiei, ceea ce era cu totul și cu totul fals.

David era de părere că trebuie să meargă, cu fruntea sus, fără să provoace, dar demn. Cât despre Laetitia, ea se temea ca prezența lor să nu declanșeze un conflict; nu mai era sigură de nimic și, cu atât mai puțin, de sănătatea mintală a prietenei sale. Chestiunea era cu atât mai delicată cu cât va fi prezent și Milo, și nici David, nici Laetitia nu doreau ca băiatul să fie martor la delirul smintit al nașei lui. Cum ar reacționa dacă Tiphaine i-ar obliga să plece? Cum i-ar explica diferendul care îi opunea acum, ei care fuseseră întotdeauna apropiați și complici? Fără să mai punem la socoteală durerea imensă a morții lui Maxime: îl văzuseră născându-se, crescând, evoluând, se atașaseră de el, îl iubiseră aproape ca pe propriul lor copil… Să nu fie prezenți la înmormântare era de neconceput.

Acest din urmă argument a înclinat balanța: vor merge la înmormântare.

Au mers, într-adevăr. David era atent, Laetitia nu mai era ea însăși. Obținuseră detaliile înmormântării de la învățătoarea copiilor: ceremonia începea la ora zece, la capelă, unde era prevăzut ca părinții, familia și prietenii să aducă un ultim omagiu copilului.

Pătrunzând în capelă, Laetitia s-a străduit să nu o caute cu privirea pe Tiphaine. Ultima înmormântare la care asistase fusese cea a părinților ei, iar atmosfera atât de aparte a locului

îi tăia respirația. Inima a început să-i bată în piept cu atâta putere încât a încetinit pasul fără să vrea pe când David, în spatele ei, o împingea încet încurajând-o să înainteze. A înaintat cu îndrăzneală, grăbită să se piardă în mulțime ca să nu fie observată. Ajunsă la marginea adunării, Laetitia s-a oprit.

— Mergi, i-a șoptit David la ureche. Să ne apropiem de coșciug.

A clătinat din cap instinctiv. I se părea că nu e în stare să mai facă un pas.

— Mergi! a spus el imperativ.

— Nu pot, a scâncit ea, întorcând spre el o privire plină de spaimă.

David a luat-o de mână, a trecut înaintea ei și a tras-o după el. Laetitia s-a lăsat condusă, cu Milo după ea. Când au ajuns în primele rânduri, David a zărit trei scaune goale pe care s-au așezat.

În mijlocul încăperii se afla coșciugul, ale cărui dimensiuni potrivite pentru mărimea unui copil bulversau pe oricine îl vedea pentru prima oară. Dar ceea ce a emoționat-o profund pe Laetitia a fost faptul că nu fusese pus capacul și că se putea vedea trupușorul încremenit. Îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, Maxime se odihnea acolo, cu mâinile încrucișate pe abdomen, cu ochii închiși și chipul împăcat. Ai fi zis că doarme.

Văzându-l întins acolo, Laetitia a simțit cum o ia cu amețeală. S-a sprijinit de umărul lui David care, neliniștit, a privit-o întrebător.

— Sunt bine, sunt bine, a șoptit ea după un lung oftat.

— Nu e momentul să clachezi, i-a spus el în șoaptă.

A aprobat și a încercat să zâmbească, apoi și-a îndreptat atenția spre Maxime.

Nu-l mai revăzuse din după-amiaza tragediei și faptul că nu a putut să plângă lângă el făcuse ca dispariția lui să fie aproape o abstracțiune. Acum i se rupea inima văzându-l acolo, la câțiva

centimetri, țeapăn și fără viață. Deodată ochii i s-au umplut de lacrimi fără să le poată controla, iar corpul i-a fost scuturat de hohote nestăpânite.

Lângă ea, David plângea în tăcere.

Laetitia se concentra asupra coșciugului, încercând cu disperare să-și calmeze suferința. Printre lacrimi, i-a zărit pe Tiphaine și pe Sylvain, în apropierea sicriului, fără să îndrăznească să-i privească. Totuși, siluetele lor îi ardeau retina, o atrăgeau, ca un nemilos cântec al sirenelor. Tânăra femeie nu a rezistat multă vreme: a întors ușor capul și a surprins privirea lui Tiphaine. Aceasta se uita la ea cu atâta suferință încât Laetitia a trebuit să lupte cu ea însăși ca să nu se clatine. S-a străduit să nu-și ferească privirea, totuși era îngrozită că prietena ei putea să devină iarăși isterică.

Nu s-a întâmplat nimic.

După câteva secunde interminabile Tiphaine și-a plecat privirea, eliberând-o astfel pe Laetitia de mii de chinuri. Doar atunci tânăra femeie a putut să-și exprime suferința fără nicio reținere.

Ceremonia a început. Fratele lui Sylvain a citit un text în care evoca viața prea scurtă a copilului, nedreptatea de a se stinge prematur, durerea pe care o lăsa în urmă absența lui. Vocea îi tremura din pricina hohotelor pe care bietul om se străduia în van să le controleze. Apoi i-a venit rândul bunicii paterne să spună câteva cuvinte pe care le-a adresat trupușorului mort și în care povestea despre cum s-a înțeles cu el, cu băiețelul care fusese inima ei: ce temperament avea, ce-i plăcea, la ce visa…

— Tu visai să devii pilot de avion, a destăinuit ea. Îmi place să cred că, de fapt, tu nu ai căzut, nu! Tu ți-ai luat zborul și știu că în acest moment plutești undeva pe cer. Ți-ai împlinit visul.

„Pilot de avion?” s-a întrebat Laetitia. „Maxime nu a vrut niciodată să devină pilot de avion!” Și-a dat seama cu amărăciune că bătrâna care îl evoca

cu atâta siguranță pe Maxime nu știa în realitate decât foarte puțin despre el.

— El nu vrea să se facă pilot de avion, el vrea să fie jucător de fotbal! a spus Milo cu glas tare.

Bunica s-a tulburat, în asistență s-au auzit câteva râsete înăbușite. Laetitia l-a obligat pe Milo să tacă spunându-și în același timp că adevărul ieșise de pe buzele lui. A observat, totuși, că Milo se exprimase la prezent ca și cum, în mintea lui, Maxime era în continuare în viață.

Evocările au continuat: mama lui Tiphaine, sora ei, învățătoarea, una dintre verișoare care a cântat la chitară. Apoi, la rugămintea părinților, din difuzoare s-a auzit muzica de generic de la *SpongeBob* care era desenul animat preferat al copilului. Momentul a fost insolit dat fiind ritmul vioi și tema veselă a melodiei. Cu toate acestea mulți oameni plângeau.

Emoția a atins paroxismul când Sylvain a luat cuvântul. A început prin a spune că vorbea și în numele lui Tiphaine care, se înțelege, nu era capabilă să se exprime în public. După un moment lung de liniște, în care oamenii se întrebau dacă el este în stare să spună ceva, și-a dres glasul și a început să vorbească. La fel ca și mama lui mai înainte, se adresa direct fiului său pentru a-i declara toată iubirea lui, cât de mult le schimbase viața nașterea lui, descoperind în el vocația paternă pe care nu o bănuise niciodată. Apoi a evocat legătura minunată, fabuloasă, unică, magică, intensă, de neînlocuit pe care o avuseseră, descoperindu-se, alimentându-se toți trei din emoții excepționale. Cei din asistență își țineau răsuflarea cu lacrimile șiroindu-le pe obraji. În cele din urmă, Sylvain nu s-a mai stăpânit nici el: s-a apropiat de coșciug, a mângâiat cu nesfârșită tandrețe capul fiului său și a plâns clipe lungi șoptindu-i cuvinte de rămas-bun.

În nicio intervenție nu au fost evocate împrejurările morții copilului.

Ceremonia se apropia de sfârșit. Asta însemna pentru asistență că venise momentul când, cei care vor, pot să îl mai salute pentru ultima oară pe băiețel. Oamenii s-au ridicat de pe scaune și s-au îndreptat spre mijlocul încăperii. David, Laetitia și Milo li s-au alăturat și s-au așezat la rând. Când le-a venit rândul, Laetitia l-a luat în brațe pe Milo ca să-l poată vedea pe prietenul său al cărui coșciug fusese ridicat. Spera ca Milo, văzând trupul fără viață al lui Maxime, să devină conștient în sfârșit de dispariția definitivă a acestuia.

S-au apropiat toți trei. Maxime se odihnea pe un giulgiu de mătase albă. În jurul său, părinții aranjaseră jucăriile preferate: un camion, două mașinuțe, o figurină cu Bob Buretele, două jucării de pluș…

— Tilapou! a urlat Milo, întrerupând tăcerea reculegerii din încăpere…

Laetitia a tresărit. Fără să se gândească, Laetitia și-a lipit mâna de gura fiului ei obligându-l să facă liniște printr-un „Șșșt” autoritar. Apoi, dându-și seama de motivul pentru care reacționase astfel copilul, s-a uitat mai atent la obiectele din jurul lui Maxime.

Tilapou se număra, într-adevăr, printre acestea.

Mirată, și-a retras mâna de la gura băiatului. De îndată ce a putut, Milo și-a exprimat revolta:

— E Tilapou! E al meu!

Și apoi a întins mâna să-l ia.

Laetitia, care îl ținea în continuare pe Milo în brațe, de-abia a avut timp să se dea un pas înapoi pentru a împiedica un ultim sacrilegiu.

— E jucăria mea! s-a revoltat Milo. Vreau jucăria mea!

David a încercat să-l liniștească, dar copilul nu-l asculta. Întindea mâinile după jucăria de cârpă, se zbătea în brațele mamei sale repetând încontinuu numele jucăriei. Din ce în ce mai panicată, Laetitia s-a îndepărtat de coșciug încercând și ea să-și liniștească fiul. Dar cu cât se îndepărta, cu atât

Milo țipa mai revoltat, lovind-o cu pumnii și cu picioarele, sperând să-i scape din brațe.

În jurul lor oamenii șușoteau consternați.

Laetitia a ezitat, neștiind ce atitudine să adopte. În starea ei de agitație, privirea i-a întâlnit-o pe cea a lui Tiphaine care se postase în fața coșciugului de parcă ar fi vrut să-i interzică accesul. O privire plină de ferocitate și de amenințare. Atunci, Laetitia s-a îndreptat spre ieșire și, fără să privească nici în dreapta, nici în stânga, a grăbit pasul în timp ce Milo continua să țipe cu trupul întins spre coșciug, zbătându-se cu energia dată de disperare, făcând înaintarea mamei sale care acum îl ținea de brațe, din ce în ce mai dificilă. Epuizată, a slăbit strânsoarea câteva secunde. Milo a profitat de moment, a alunecat de-a lungul trupului Laetitiei și a zbughit-o imediat spre coșciug.

David l-a prins. L-a luat în brațe, l-a ținut lipit de umărul său și luând din mers mâna soției sale s-a grăbit spre ieșirea din curte.

Apoi au luat-o la fugă ca niște hoți.

Capitolul 24

Odată ajunsă în mașină, Laetitia a cedat. David îl pusese pe Milo pe scaunul lui și fixase centura de siguranță. Pe bancheta din spate, copilul continua să-și exprime nemulțumirea violent iar țipetele sale erau motivate de sângele rece al Laetitiei. Aceasta, instalată pe scaunul din față al mașinii, a scos la rândul ei un urlet care la făcut pe Milo să încremenească. Dacă metoda nu era dintre cele mai subtile, s-a dovedit a fi eficace: Milo a tăcut imediat. Apoi, întorcându-se spre el a dat frâu liber mâniei și umilinței:

— Îți dai seama ce ai făcut? a țipat ea făcând ochii mari, plin de furie. Te-ai comportat ca un puști nenorocit la înmormântarea celui mai bun prieten al tău! Toată lumea se uita la noi! M-ai făcut de rușine, Milo, n-o să te iert niciodată!

— Liniștește-te, Laetitia! i-a poruncit David, îngrozit de spusele soției sale.

— Era Tilapou! s-a apărat Milo cu îndârjire, simțind că este sprijinit de tatăl său. E al meu, e jucăria MEA!

— Și ce dacă! a țipat Laetitia fără să țină cont de avertismentul lui David. Puțin ne pasă de jucăria ta! Maxime a murit, înțelegi? A plecat pentru totdeauna, s-a isprăvit, nu se va mai întoarce niciodată! Pricepi asta? Pricepi?

— De-ajuns! a mai încercat o dată David să o calmeze.

Dar Laetitia părea că nu-l aude.

— Și nu trebuie să crezi că plutește pe undeva pe cer și ne privește cu ochi plini de iubire binevoitoare! Ăsta e genul de prostie de care bunica lui are nevoie să creadă ca să nu-l urmeze în mormânt! Maxime nu mai există, nici în aer, nici altundeva!

— Nu-i adevărat! a scâncit Milo, speriat de reacția mamei sale. Nu a plecat, era acolo, doar că

făcea nani într-un pat caraghios!

— Nu, nu făcea nani! a urlat ea aproape isterică.

— Laetitia! a țipat la rândul lui David ca să o determine să tacă.

Băiatul și-a ascuns fața în palme ca și cum ar fi vrut să se protejeze de țipetele mamei sale.

— Milo, uită-te la mine! a strigat ea din nou. Uită-te la mine când îți vorbesc!

Fără tragere de inimă, băiatul și-a ridicat spre ea privirea aspră, cu maxilare strânse și sprâncene încruntate.

— Maxime nu face nani, a rostit ea pronunțând clar fiecare silabă. Patul caraghios este un coșciug. Peste câteva minute va fi înmormântat în cimitir. Va fi pus în pământ. Și acolo va sta pentru totdeauna!

— Taci odată, la naiba! a strigat David. Ai înnebunit sau ce?

— Trebuie să înțeleagă, David! a spus ea întorcându-se spre soțul ei. Trebuie să știe că a fost ultima oară când l-a văzut pe Maxime.

— Dar știe lucrul ăsta!

— Nu, habar n-are! Vorbește tot timpul despre el la prezent, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Îi e încă prea greu să se exprime, pentru un băiat de vârsta lui. Trebuie doar să îi acordăm puțin timp.

— Să-i acordăm timp pentru ce? Să-și imagineze lucruri care nu există? Să creadă în propriile lui minciuni, pentru că îi e mai ușor decât să înfrunte realitatea? Nu-ncetează să se gândească la Tilapou, ca și cum iepurele ăla ar fi mai important decât Maxime.

— Încearcă să se protejeze!

— Da, și ăsta e exact lucrul pe care-mi doresc să nu-l facă. E treaba noastră să-l protejăm, David, nu a lui.

Argumentul îi clinti convingerile lui David, care nu știu ce să răspundă. Reflectă în liniște, apoi își ridică imperceptibil capul.

— OK. Dar asta nu înseamnă că trebuie să urli ca să-l protejezi. Nu așa se face, Laetitia. Și-n plus, nici nu e momentul potrivit. Toți suntem cu nervii la pământ.

Tânăra a aprobat, iar în mașină s-a instalat calmul. Milo, care pe durata certei rămăsese tăcut, își privea acum părinții cu neîncredere. David s-a întors spre el și i-a zâmbit trist. Atunci băiatul a izbucnit în hohote de plâns.

Emoționată, Laetitia s-a instalat pe bancheta din spate și și-a luat fiul în brațe.

— Acum de ce plângi? l-a întrebat cu blândețe, convinsă că, în sfârșit, conștientizase moartea lui Maxime.

— Nu vreau ca Tilapou să fie îngropat cu Maxime în cimitir, a răspuns el scâncind.

David și Laetitia s-au privit neliniștiți. Apoi David a lăsat impresia că a luat o decizie. Și-a pus centura și i-a cerut Laetitiei să facă același lucru după ce l-a instalat din nou pe Milo pe scaunul pentru copii. După ce a făcut-o, a răsucit cheia în contact și a pornit în viteză.

— Unde mergem? a întrebat Laetitia.

— Să cumpărăm un Tilapou nou! a răspuns David.

Capitolul 25

Câteva clipe mai târziu, David parca mașina în fața celui mai mare magazin de jucării din oraș. Milo zâmbea din nou și, însoțit de părinții lui, se plimba țanțoș prin magazin. Rafturile erau pline de tot felul de jucării: pentru activități de dezvoltare a celor mai mici, cuburi de lemn pentru clădit, forme de prins unele de altele, ferme în miniatură înconjurate de animale domestice, case pentru păpuși, teatre de marionete, cărți muzicale sau puzzle-uri. Mai departe erau jocuri de societate sau electronice pentru cei mai mari, alături de o incredibilă pleiadă de figurine ale unor eroi din filme sau desene animate: *Transformers, Pokémon, Star Wars, Dragon Ball-Z* sau vedete din catch-ul american – pentru băieți, *Barbie, Charlotte căpșunica, Hello Kitty* sau *Dora exploratoarea* – pentru fetițe.

Ajuns la raftul de plușuri, David s-a întors spre Milo:

— Iată. Poți să alegi o jucărie nouă. Ia-o pe cea care îți place cel mai mult.

Și aici erau jucării pentru toate gusturile: pântecoase, lungi și dolofane, mici și viguroase, blănoase, drăgălașe, comice, colorate, cu plete… Unele reprezentau animale de companie, altele specimene ale unei rase improbabile.

— Chiar dacă este foarte mare? a încercat Milo fără prea multă convingere.

— Chiar și dacă este foarte mare! Cu condiția să poată încăpea în mașină, a răspuns David ciufulind părul băiețelului.

Milo n-a mai insistat. A măsurat cu privirea uimită zecile de jucării de pluș expuse și a oftat liniștit. A ales din prima un iepure, de talie mijlocie, îmbrăcat cu o salopetă și purtând o șapcă, la fel ca Tilapou.

— Pe ăsta îl vreau! a zis el întorcându-se spre tatăl său.

— Ești sigur?

Băiatul a dat hotărât din cap.

— Bine! a spus David. A luat jucăria și i-a întins-o băiețelului.

Milo a luat-o, cu ochii mari de încântare. Apoi s-au îndreptat spre casele de marcat, David cu pas energic, Milo triumfător. Laetitia îi urma, rămasă puțin în spatele lor, pendulând între consolarea de a-și vedea fiul strălucind de fericire și intuiția că faptul de a fi cumpărat jucăria nu soluționa problemele a căror importanță o presimțea. Dar vinovăția pe care o resimțea după ce urlase la el era prea puternică. Până una-alta, ceea ce conta pentru ea era zâmbetul lui Milo și sclipirea din ochii lui.

Când au ieșit din magazin, l-a întrebat râzând:

— O jucărie mare pe care o cheamă Tilapou… E un nume simpatic, nu?

— Nu îl cheamă Tilapou! a strigat imediat Milo.

— Ah, da? Și ce nume o să-i dai?

— Maxime! a răspuns vesel copilul strângând în brațe noua jucărie.

Capitolul 26

Au petrecut restul zilei acasă, încercând să se relaxeze și să se liniștească într-un fel. Emoțiile dimineții fuseseră prea intense iar David, la fel ca și Laetitia, dorea un moment fără angoase și conflicte. Milo s-a jucat în camera lui cu noua jucărie timp de mai bine de jumătate de oră apoi mama lui i-a spus povești și a desenat împreună cu el. Au evitat, amândoi, să vorbească despre Maxime și înmormântarea lui. Apoi, toți trei au mâncat paste preparate foarte repede care l-au încântat pe băiat. De altfel, numai lui îi era foame. După prânz, în timp ce David și Milo se uitau la desene animate la televizor, Laetitia s-a dus pe terasă. Era cald. Soarele care strălucea pe un cer fără nori și o adiere de vânt ușoară făceau totul chiar suportabil.

În timp ce moțăia de vreo douăzeci de minute, tânăra a fost trezită din toropeală de voci întretăiate, de zgomotul produs de aranjarea scaunelor, de pahare care se ciocneau. În grădina vecină, Tiphaine și Sylvain Geniot se întorseseră de la înmormântare și îi invitaseră pe ceilalți membri ai familiei și pe prietenii apropiați la o mică gustare.

Brusc, Laetitia s-a simțit stingherită. Parcă era inutilă. Nu era la locul ei. Clandestină. Auzea discuțiile, percepea mișcările prin gardul viu, martor involuntar al unei intimități la care nu fusese invitată. „Sunt la mine acasă!” a șoptit ea, pentru a se convinge că nu făcea nimic rău. Faptul că se afla în acel moment pe terasă i se părea nepotrivit și, instinctiv, s-a ridicat în tăcere pentru a intra în casă în vârful picioarelor.

Ca să nu-și trădeze prezența.

Incidentul o tulburase. Era pentru prima oară de când trăia în acea casă când se simțea deranjată de proximitatea vecinilor, încât să nu se poată bucura

de grădina ei. Cu inima strânsă, și-a dat seama că, în afară de durerea produsă de evenimentele recente și de conflictul cu, de acum înainte, – foștii? – lor prieteni, faptul că nu-i despărțea decât grădina nu avea să simplifice lucrurile. Mai rău, i se părea că propria sa intimitate este violată. Dacă ea putea să vadă și să audă tot ce se întâmpla alături, și reciproca era adevărată. Iar vocile care veneau din grădina învecinată o agresau cu șoaptele lor, avea senzația că este expusă vederii și cunoașterii unor persoane care nu-i voiau binele.

Constatarea asta i-a adus un stres suplimentar. Cum aveau să trăiască de acum înainte unii lângă ceilalți? Se vor întâlni pe stradă, vor asista – chiar involuntar – la venirile și plecările lor, se vor vedea stând în grădinile respective? Trecutul lor atârna prea greu pentru a face abstracție de tot ceea ce trăiseră împreună: o prietenie intensă și reciprocă, atâtea momente fericite petrecute împreună pentru ca acum să fie nevoie să îndure această mânie pe care Tiphaine – și poate și Sylvain – o avea împotriva lor… Timp de o clipă, Laetitia și-a dorit din toată inima ca vecinii ei să se mute. La urma urmei era posibil: mai puteau ei oare trăi într-o casă în care murise băiețelul lor? Ar mai putea ei oare să treacă zilnic prin fața camerei lui, acea încăpere unde avusese loc cea mai insuportabilă tragedie pe care o putuseră trăi părinții lui?

— Nu te odihnești? a întrebat-o mirat David care moțăia în fața televizorului.

— O să fac un duș, a răspuns Laetitia care nu dorea să-i mărturisească adevăratul motiv al prezenței sale în casă.

Apoi a urcat la etaj.

La sfârșitul după-amiezii s-a întâmplat un eveniment neașteptat. Milo era în baie, David pregătea masa, iar Laetitia făcea ordine la etaj când s-a auzit soneria de la intrare.

— Deschizi tu? a strigat David care nu putea pleca din fața aragazului.

Laetitia a coborât în holul de la intrare și a deschis ușa.

Și-a reținut un strigăt de uimire când i-a văzut pe Tiphaine și pe Sylvain. Imediat, și-a luat poziția defensivă, a dat un pas în spate și a întors capul ca și când ar fi vrut să evalueze distanța care o despărțea de bucătărie unde se afla David.

— E în regulă, Laetitia, nu am venit să-ți reproșăm ceva, a spus Sylvain schițând un gest de liniștire.

Din ce în ce mai surprinsă, tânăra femeie se uita la ei stupefiată.

— Putem intra câteva clipe? a adăugat el pe un ton aproape rugător.

Și, ca și când ar fi vrut să o asigure că intențiile lor erau pașnice, Tiphaine a scos din geantă un obiect pe care Laetitia l-a recunoscut imediat.

— Am venit să-i dăm asta lui Milo, a șoptit ea întinzându-i-l pe Tilapou.

Șocată, tânăra femeie a luat jucăria cu un gest absent. Câteva secunde, au stat față în față fără să rostească o vorbă, apoi Laetitia a părut că se trezește din toropeală și le-a făcut loc să intre în casă.

Când David i-a văzut, la rândul lui, intrând în sufragerie, reacția sa a fost exact precum cea a Laetitiei. A rămas țintuit locului, a lăsat lingura de lemn plină de sos *bechamel* și a făcut ochii mari plini de mirare.

— Ce căutați aici? a întrebat el pe un ton mai agresiv decât și-ar fi dorit.

— E în regulă, l-a liniștit Laetitia cu blândețe. Au venit să-l restituie pe Tilapou lui Milo.

— Și să ne scuzăm, a adăugat Sylvain.

Laetitia l-a privit cu niște ochi încă și mai plini de uimire decât o făcuse când le-a deschis ușa, iar Sylvain i-a replicat întorcându-se spre Tiphaine: era clar că ea trebuia să vorbească.

O tăcere grea și apăsătoare s-a lăsat în încăpere. Tiphaine părea că suferă de o durere incredibilă și stătea fără reacție…

— Tiphaine? a șoptit Sylvain luând-o de mână.

Aceasta a tresărit și a părut că se trezește dintr-un vis urât. Apoi s-a uitat la David și la Laetitia cu oarecare uimire.

— Ești bine, iubito? a continuat Sylvain neliniștit.

— Luați loc, a propus David pentru a mai relaxa puțin atmosfera.

— Vreți să beți ceva? a adăugat Laetitia în grabă.

Se îndrepta deja spre bucătărie când Tiphaine a oprit-o în trecere. Șocată, Laetitia s-a întors spre ea și cele două femei s-au trezit față în față. Apoi, ca și cum ar fi fost la capătul puterilor, Tiphaine s-a prăbușit în brațele Laetitiei și a început să plângă în hohote.

— Iartă-mă, a șoptit ea hohotind de plâns, disperată. Am fost îngrozitor de nedreaptă cu tine. Dar durerea este atât de mare, dacă ai ști…

— Știu, a răspuns spontan Laetitia strângându-și în brațe prietena.

Capitolul 27

Au vorbit îndelung și au plâns mult. Laetitiei i s-a părut că nu plânsese niciodată atât de mult, nici măcar la moartea părinților ei. De cinci zile nu schimbaseră un cuvânt decât pentru a-și adresa lucruri oribile și era cam ciudat să reînnoade o relație amicală, sau măcar binevoitoare, chiar dacă David și Laetitia erau vigilenți, încă foarte uimiți de această bruscă schimbare a situației.

În ceea ce-i privește pe Tiphaine și pe Sylvain, erau doar umbra a ceea ce fuseseră. Mai întâi în atitudinea lor: stăteau amândoi pe scaun, lipsiți de energie, cu privirea stinsă în majoritatea timpului, iar când ochii li se umpleau de lumină era doar pentru a exprima o suferință și o disperare insuportabile. Uneori, unul dintre ei începea o frază pe care nu o mai continua, cu privirea pierdută în gol, iar când David sau Laetitia îi cereau să continue tușind sau printr-un cuvânt de încurajare, firul se rupsese iar ideea dispăruse.

Până la urmă au fost aduse în discuție și împrejurările morții lui Maxime. Cu o voce albă, Tiphaine a povestit că în cursul după-amiezii temperatura copilului urcase la 39,5. I-a pus așadar un supozitor ca să-i scadă febra apoi l-a lăsat în pat. Băiețelul adormise imediat iar Tiphaine, stătuse lângă el mai bine de un sfert de oră. În încăpere se făcuse cald. Soarele bătea în ferestre și, văzând picăturile de sudoare care i se prelingeau pe nas și pe frunte, l-a dezvelit puțin. Apoi a deschis fereastra ca să intre aer curat. Pentru că băiatul respira regulat și pentru că părea că doarme profund, s-a hotărât să facă un duș.

Iată, asta era tot. Se hotărâse doar să facă un duș.

După ce a terminat ceea ce avea de spus, a tăcut și a rămas multe minute imobilă, cu capul plecat și umerii căzuți. Un singur lucru trăda chinurile pe

care le suporta mintea ei răvășită: își frământa mâinile frenetic.

David, Laetitia și Sylvain au rămas tăcuți.

Laetitia a rupt tăcerea. La rândul ei a povestit versiunea ei referitoare la fapte, ceea ce se întâmplase câtă vreme Tiphaine era la duș. A relatat exact felul în care se derulaseră evenimentele, mai puțin un detaliu: a fost incapabilă să îi spună prietenei sale că Maxime, cu siguranță sub influența febrei, voia la mama lui. Amănunt – inutil în stadiul acesta al doliului – care nu ar genera decât suferință și dezolare. A povestit așadar că îl văzuse pe băiețel aplecându-se periculos pe fereastră, că i-a vorbit, dar că ea nu înțelegea nimic din ceea ce îi spunea el.

Urmarea corespundea realității în toate detaliile.

Apoi, pentru a desființa neînțelegerea care, de la declanșarea tragediei, îi făcuse să sufere, a întrebat cu franchețe:

— Crezi că l-aș fi putut salva?

— Ai făcut ce ai putut, Laetitia, a răspuns Sylvain.

Gânditoare, a coborât privirea. Straniu, dar nu era răspunsul pe care îl aștepta.

Deodată și-a amintit că Milo era tot în baie și că, de atunci, apa se răcise. A urcat în grabă la etaj, a deschis ușa de la baie și a descoperit că fiul ei nu era acolo.

I-a fugit pământul de sub picioare.

— Milo! a urlat ea, cuprinsă imediat de panică.

A ieșit rapid din baie și s-a năpustit în camera băiețelului. Milo era acolo, înfășurat într-un prosop gros se întinsese pe pat și adormise ținându-și în brațe noua jucărie. Între timp, alertați de țipătul Laetitiei, David, Tiphaine și Sylvain s-a repezit pe scări și au ajuns pe coridor, chiar în spatele ei.

— E bine, totul este bine, a șoptit Laetitia. A adormit.

— Ești complet nebună să țipi astfel! a apostrofat-o David. Am crezut că fac infarct!

— Îmi pare rău. Mi-a fost frică. Când am intrat în baie, am văzut că nu este și am crezut…

Nu și-a continuat fraza și, aproape fără să vrea, și-a întors privirea spre Tiphaine. Aceasta a privit-o și era atâta durere în ochii ei încât Laetitiei i s-a făcut rușine. Rușine pentru că țipase, pentru că i se făcuse frică.

Rușine pentru că fiul ei trăia.

Tiphaine și-a ferit privirea și a făcut un pas spre Laetitia. Apoi încă unul. Instinctiv, aceasta s-a dat un pas înapoi. Dar Tiphaine a continuat să meargă și, depășind-o pe prietena ei, a intrat în camera lui Milo. A înaintat până la patul lui Milo și a îngenuncheat alături. Apoi, extrem de delicat și de precaut, i-a atins ușor obrazul.

Fără să știe cu adevărat de ce, Laetitia a simțit cum i se strânge stomacul și a trebuit să se forțeze ca să nu-i ceară lui Tiphaine să iasă din cameră.

„Nu-l atinge!”

Cuvintele îi stăteau pe limbă, gata să țâșnească de parcă prietena ei era o amenințare pentru fiul ei. O idee absurdă! Tiphaine era nașa lui Milo și îl iubea. Laetitia era sigură de asta. Atunci de ce simțea acest pericol latent?

Deodată privirea Laetitiei i-a fost atrasă de jucăria nouă a lui Milo. Maxime!

Un frison de gheață i-a trecut pe șira spinării: angoasa ca Milo să nu se trezească și să nu-i divulge lui Tiphaine numele jucăriei sale i-a înghețat inima.

A intrat și ea în cameră și s-a postat în spatele prietenei sale.

— Să-l lăsăm să doarmă, i-a propus ea apăsând cuvintele pentru a exprima urgența de a ieși din cameră. Emoțiile zilei l-au obosit. Trebuie să se odihnească.

Tiphaine a consimțit și, fără să-și ia privirea de la copil, s-a ridicat în picioare.

Apoi toată lumea a coborât la parter.

Capitolul 28

Zilele treceau.

Era în firea lucrurilor.

Iar viața și-a reluat cursul, obligatoriu și dur.

De la moartea băiețelului lor, Tiphaine și Sylvain se trezeau din obișnuință, mâncau neatenți la ce fac, rămâneau în viață din întâmplare. Timpul se dezintegrase într-un soi de labirint care nu ducea nicăieri. Așa că, la ce bun să mergi înainte? Viața lor de acum încolo rămăsese blocată într-un *no man's land* contrafăcut și devenea din ce în ce mai mult anexa unei realități falsificate care, în orice caz, nu valora nici mai mult, nici mai puțin decât oricare alta.

Asta sau cealaltă, care este diferența?

Pe scara suferinței psihologice există un palier unde durerea atinge asemenea culmi încât pare o utopie să încerci s-o depășești. Lipsit de normalitate, cuplul de-abia lăsa impresia că supraviețuiește, ca și când ar fi fost expatriat dintr-o existență ruptă într-o sumedenie de bucăți atât de infime, că era chiar imposibil să le găsești. Ce motiv absurd ar fi avut ei să dorească să le adune?

Inimi rănite, suflete blocate…

Pentru David și Laetitia, timpul se deblocase, dar cu încetinitorul, fără entuziasm, fără fericire. Gesturile se juxtapuneau, să te trezești, să mănânci, să mergi la lucru, să dormi… Sau mai degrabă să nu dormi… în mod straniu, de când Tiphaine și Sylvain nu o mai acuzau de nimic, Laetitia încerca o vinovăție surdă și pernicioasă care putea fi rezumată într-o singură întrebare: ar fi putut într-adevăr să evite ceea ce era mai rău dacă ar fi reacționat altfel? Veninoasele reproșuri ale lui Tiphaine o chinuiau noaptea. Ca într-un fel de coșmar în stare de veghe, retrăia mereu tragedia, străduindu-se, cu fiecare nouă versiune, să reacționeze altfel. La început, se repezea în capătul

grădinii ca să treacă prin gaura din gardul viu, cea făcută de băieți cu mâinile, apoi, odată ajunsă în grădina vecină, făcea târâș drumul îndărăt.

De fiecare dată ajungea prea târziu și Maxime zăcea deja pe terasă.

Altă dată, opta pentru aceeași soluție, dar sporea viteza pentru a ajunge sub fereastra băiatului înainte ca el să cadă. Inutil: când ajungea, trupușorul era întins pe pietrele înghețate.

Într-o altă noapte încerca o nouă variantă pentru a-l salva: lua un scaun, îl punea în fața gardului viu ca să-l poată trece, câștigând astfel secunde prețioase. Victorie! Ajungea și se posta sub fereastră înainte ca Maxime să cadă. Dar când acesta plutea în gol, nu reușea niciodată să-l prindă. Se izbea violent lângă ea, iar zgomotul căderii o chinuia până în zori.

După o săptămână, a abandonat aceste tentative pe cât de absurde, pe atât de inutile. Atunci, nopțile ei s-au decolorat și au devenit de o albeață diafană; rămânea în beznă cu ochii larg deschiși, fără să spună o vorbă, ca să se lase pradă unui somn fără vise, câteva ore numai, înainte de a trebui să se trezească, să se forțeze să mănânce, să plece la lucru.

Oare acest sentiment de vinovăție o forța pe Laetitia să treacă pe la vecinii ei în fiecare zi, când se întorcea de la serviciu, chiar înainte să meargă să-l ia pe Milo de la școală?

Era clar că de când avusese loc tragedia și de când Tiphaine avusese acea reacție calomnioasă în ceea ce o privește, prietenia lor se degradase. Laetitia pusese imediat acuzațiile prietenei sale pe seama smintelii… Și totuși! De când avusese loc episodul acela nedrept, tânăra femeie se afla într-o stare de atenție suspicioasă care, o presimțea, distrusese ceva între ele. Respingerea totală a lui Tiphaine chiar după accident îi profanase durerea, deturnase legitimitatea suferinței sale spre un chin mult mai lamentabil.

Acuzând-o de ceea ce era mai rău, Tiphaine îi furase demnitatea suferinței.

Deși gravitatea evenimentelor ar fi putut să atârne în balanță ca niște circumstanțe atenuante, Laetitia păstra în sine însăși o ranchiună confuză.

Poate din acest motiv vizitele zilnice nu erau niciodată lungi: o jumătate de oră, cât să afle ce mai fac, să se intereseze de starea lor, să afle dacă aveau nevoie de ceva. Să le ritmeze ziua printr-o vizită amicală. Să-l evoce pe Maxime, Laetitia se forța să o facă. Citise pe Internet că suferința pentru un copil mort, un proces deja lung și dificil în sine, nu se putea străbate dacă era evitată amintirea micului decedat în favoarea unei tăceri dictate de supărare. Încercarea de a pansa rănile sufletului negând originea durerii se putea dovedi nefastă. A înțeles rapid că singurul lucru care i-ar împiedica pe prietenii ei să cadă în hăul unei existențe lipsite de acum înainte de un scop era amintirea fiului lor. Să-i lipsească de ea ar fi fost o crimă.

La rândul lor, Tiphaine și Sylvain o primeau dar nici nu se bucurau, nici nu o respingeau, în unele zile era ca o obligație salutară, în altele ca un rău necesar. Nu se punea problema unei confruntări, încă și mai puțin a unui nou început: numai durerea le dădea puterea de a merge mai departe, orbecăind spre un viitor inexistent. Trebuiau să sufere, să simtă calvarul absenței, să îndure martiriul ca o dovadă irefutabilă a iubirii pe care o aveau pentru copilul lor. Să sufere devenise acum singurul lor motiv de a trăi.

Laetitia se baza pe instinct. Deseori le povestea ce mai spuneau vecinii și negustorii din cartier, învățătorii sau părinții altor copii care le preluau de la învățătorii lor și doreau, prin intermediul ei, să-și exprime deplina compasiune. I se părea important să îi facă pe Tiphaine și pe Sylvain să înțeleagă că oamenii se gândeau la ei. Și, mai important ca orice, că nimeni nu-l uita pe Maxime.

De fiecare dată când intra la ei, tăcerea apăsătoare care se instalase în casa lor o izbea în față, tăcere amplificată și de mania cuplului de a vorbi doar în șoaptă, de parcă se temeau să nu trezească pe cineva. Să nu vorbească tare, să meargă în vârful picioarelor, să se miște cu o atenție chinuită. La început, Laetitia și-a adaptat atitudinea pentru a fi conformă celei a prietenilor ei, din respect sau pur și simplu pentru a nu schimba nimic.

Foarte curând s-a simțit inutilă.

Vizitele sale se transformaseră într-un ritual de la care tânăra femeie se străduia să nu se abată cu toate că, de-a lungul timpului, dorința de a scăpa de starea de prostrație lugubră a vecinilor ei devenea din ce în ce mai vizibilă. De fiecare dată când pleca de la ei era cu inima grea și moralul la pământ și avea nevoie de o energie nebună pentru a începe seara care se instala fără să-l facă pe Milo să suporte tristețea din jurul lui. Laetitia avusese totdeauna o idee foarte bună despre prietenie care, pentru ea, nu-și arăta valoarea decât atunci când se confrunta cu situații problematice, își fixase obiectivul de a-i ajuta să treacă peste necaz, indiferent cât avea să dureze. Cu toate acestea, în timp, ajunsese să se întrebe dacă nu se producea mai degrabă inversul, dacă nu cumva ei erau cei care o împingeau pe o pantă descendentă.

David îi vizita din când în când, totuși mai rar decât soția sa, dat fiind și programul său. Se întâmpla mai des în weekend decât în timpul săptămânii când se întorcea târziu și obosit.

Curând, Laetitia și-a dat seama că ei nu vor mai merge niciodată împreună la prietenii lor. Când David mergea la ei, ea își oferea un moment de odihnă, promițându-și să revină de a doua zi. La început credea că era vorba de împărțirea unei corvezi, deja rușinată de un asemenea gând pe care trebuia totuși să-l admită: nu-i făcea nicio plăcere să-i vadă.

Plăcere? Pe Laetitia a trecut-o un fior: tocmai evocase noțiunea de plăcere…

Într-adevăr, viața își relua cursul la familia Brunelle și odată cu asta dorințele lor, momentele lor de destindere, zâmbetele lor și, uneori, hohotele lor de râs, pe care și le înăbușeau repede, stingheriți.

Și mai mult decât orice era Milo.

Copilul le ceruse cu hotărâre nepăsarea la care avea dreptul, dezinvoltura zilnică și lejeritatea unei existențe de care spera să profite mult. Ca și când ar fi dorit să lupte împotriva constrângerii care polua mediul în care trăia, deborda de o energie aproape excesivă, cel mai adesea când se întorcea acasă de la școală și, mai ales, Laetitia observase foarte repede, când mergea să se joace în grădină. Sărind, țipând din toți rărunchii, râzând în hohote, mesajul era destinat lui Tiphaine și Sylvain, era clar. Le spunea: „Sunt aici! Trăiesc!”

— Milo! îl punea la punct Laetitia când a înțeles pentru prima oară ce făcea de fapt. Intră în casă!

— De ce? E timp frumos!

— Intră, îți spun!

Bosumflat, băiețelul se întorcea cu capul în pământ, trecea pe lângă mama lui fără să-i adreseze măcar o privire și urca în camera lui.

— Unde mergi? îl întreba Laetitia pe un ton mult mai blând.

— Să mă joc cu Maxime.

•

Maxime. Jucăria nouă a lui Milo. O obsesie de pluș care căpătase un loc exagerat în universul băiețelului. Jucăria îi oferea prilejul de a rosti de cincizeci de ori pe zi acest prenume aureolat astăzi de haloul interdicției.

Mă voi juca cu Maxime.

Unde este Maxime?

Vreau să fac nani cu Maxime.

Pot să merg la școală cu Maxime?

Maxime nu a fost cuminte astăzi. Maxime. Maxime.

Maxime.

Într-o bună zi, Laetitia a atacat direct:

— Trebuie să vorbim, noi doi, a spus ea stând față în față cu Milo.

Fiul ei a privit-o grav. Laetitia a mers drept la țintă.

— Jucăria ta nu se poate numi „Maxime”.

— De ce?

— Pentru că Maxime nu este o jucărie, Maxime a fost un băiețel la fel ca și tine și a fost cel mai bun prieten al tău. Maxime a fost fiul lui Tiphaine și al lui Sylvain. Și pe urmă, mai ales, Maxime a murit și de fiecare dată când îi rostești numele ne aduci aminte că el nu mai este printre noi și că ne lipsește.

— Vrei să-l uit pe Maxime?

— Nu, dar vreau să mă pot gândi la el când doresc și nu când decizi tu sau doar pentru că te joci cu jucăria ta. Înțelegi ce vreau să spun?

Copilul s-a gândit câteva secunde. Apoi a confirmat foarte serios. Laetitia l-a privit, neliniștită de felul în care va reacționa, rușinată că-i invadează lumea astfel.

— Nu îți cer asta ca să te necăjesc, nici pentru a te certa, dragule. Dar dacă într-o bună zi Tiphaine și Sylvain ar auzi că pe jucăria ta nouă o cheamă Maxime ar fi foarte supărați.

— Bine, a răspuns simplu băiatul.

— Ce nume îi vei da acum? Vrei să te ajut să-i găsești unul?

De data asta Milo a dat din cap în semn că nu vrea. Laetitia l-a strâns în brațe apoi l-a lăsat să plece.

•

A doua zi dimineață, în timp ce pregătea cafeaua, a observat pe fereastra bucătăriei că jucăria zăcea pe terasă, chiar sub fereastra camerei lui Milo.

Capitolul 29

Pentru Tiphaine și pentru Sylvain, zilele treceau cu obligația absurdă de a continua să trăiască, să se trezească, să se hrănească, să se îmbrace… Să continue un simulacru de existență pe fondul unei normalități, să se prefacă, să lase impresia. Ca și cum, după ce și-au pierdut copilul, era o opțiune reală să meargă mai departe, să aibă curiozitatea de a descoperi ce se află ascuns după fiecare cotitură a drumului, să încerce să avanseze deși era imposibil.

Să se piardă în mulțime și să își joace rolul.

Acum, Tiphaine și Sylvain erau părinții unui băiețel care murise căzând de la fereastră. Oricine îi întâlnea pe stradă sau la prăvălie îi asocia imediat cu cea mai teribilă încercare pe care părinții trebuiau să o depășească. Întruchipau nefericirea, marcați cu pecetea tragediei. Numele lor devenise sinonim cu cel al dramei, asemenea acelor fapte diverse pe care oamenii le istorisesc seara la masă, înșiruind povești teribile care se întâmplă numai altora, povești relatate înainte de a conchide: „Ce oroare, bieții părinți, sunt terminați!” Atunci toată lumea dă din cap, înțelegând că, exceptând varicela celui mic și recenta corespondență prin care au fost informați asupra impozitelor, nu au motive să se plângă, nu-i așa, se poate și mai rău. Și tot vorbind, altcineva are o altă poveste de istorisit, încă și mai îngrozitoare: repede, repede, alungăm nefericirea unora ascultând ceea ce – se pare – ar fi putut să ni se întâmple și nouă dar care – din fericire – nu se întâmplă decât altora.

După ce ai căzut undeva la marginea Infernului, după lacrimi și toropeala imobilă a neantului, trebuie să te gândești bine să treci peste obstacol. Tiphaine și Sylvain au trebuit să se descurce cu asta, fiecare adâncit în propria durere, chirciți ca

pentru a se proteja de suferința a cărei percepție devenise principalul lor motiv de a mai trăi. Să încerce să pătrundă într-o realitate care nu mai era a lor.

— Îmi dai laptele…

— Poftim… Mai vrei puțină cafea?

— Nu, mulțumesc.

La masă, frazele anodine au început să ritmeze liniștea de nezdruncinat, cea a unui acord tacit de a nu vorbi despre ceea ce nu poate fi rostit. Nu își vorbeau de fapt, de-abia dacă schimbau câteva cuvinte. Și, la urma urmei, despre ce să vorbească? Ce să-și spună?

— Ne-a sunat de la asigurarea școlară a lui Maxime… Le-ai trimis certificatul de deces?

— …

— Tiphaine ai trimis certificatul de deces al lui Maxime celor de la asigurarea școlară? Ne cer cotizația trimestrială, acolo…

— Nu, nu l-am trimis.

— Mi-ai spus că-l vei trimite!

— Nu am făcut-o.

— Și când crezi că o vei face?

— Dacă ți se pare că sunt prea înceată, poți să o faci chiar tu!

Prea răniți pentru a ne asuma durerea celuilalt, ne lăsăm purtați de argumente banale, cele menite să pună capăt unei discuții. Pentru a închide gura celuilalt. Sau pentru a fi lăsați în pace.

Uneori se întâmpla ca riposta să fie mai virulentă decât atacul.

— Nu eu trebuie să o fac, a replicat sec Sylvain.

— A, nu? Și de ce ar trebui să o fac eu și nu tu?

Sylvain a tăcut o clipă înainte să răspundă, conștient că este pe punctul de a depăși o limită pe care încerca, deja de ceva vreme, să nu o depășească. Dar scrisoarea de dimineață îi frânsese inima, scrisoarea care îl privea pe Maxime, o cotizație pe care trebuia s-o plătească pentru a fi

pus la adăpost de chestiuni neprevăzute, pentru a-l proteja de ceea ce este mai rău…

I se cerea să plătească, lui, cel care pierduse tot.

Lui Sylvain îi era atât de rău, atât de rău încât a ripostat cu scopul evident de a răni și el pe celălalt.

— Pentru că nu eu l-am lăsat pe Maxime singur în camera lui cu fereastra deschisă!

Tiphaine a încremenit chiar în clipa în care ducea la gură ceașca de cafea. În mintea ei cuvintele se loveau între ele, probabil că nu a auzit bine, că nu a înțeles bine, și totuși… Ridicând spre Sylvain o privire șocată, mânia care înțepenea trăsăturile feței sale îi confirma că soțul ei chiar spusese ceea ce tocmai auzise.

— Poftim?

— Nu te preface că nu ai înțeles, Tiphaine.

— Nu ai dreptul…

— O, ba da, am dreptul! Și va trebui să stăm de vorbă noi doi într-o bună zi, nu? Doar noi doi, față în față, ochi în ochi.

— Despre ce să vorbim?

Vocea lui Tiphaine era doar o șoaptă, de-abia murmurată. Dar asta nu l-a impresionat deloc pe Sylvain: pierduse de mult orice receptivitate față de milă.

— Să vorbim despre responsabilitatea ta în legătură cu moartea lui Maxime!

Asta e, a spus-o! Mai mult: i-a spus-o ei! Ceea ce credea din ziua accidentului, concluzia la care ajunsese, ceea ce ținuse în el, ceea ce tot frământa în minte mereu și nu reușea să accepte. Să arunce vina pe Laetitia la început, fusese doar o chestiune de supraviețuire, și pentru unul și pentru celălalt, un colac de salvare de care se agățaseră amândoi în toiul furtunii. Doar cât să-și țină capul deasupra apei și să nu se înece. Dar acum că îl luase valul, Sylvain nu mai putea minți, nu-i mai putea minți nici pe alții, nici pe Tiphaine. Și încă și mai puțin pe el însuși.

— Trebuie să vorbim, Tiphaine, a adăugat el fără să-i pese de făptura micuță care se făcea încă și mai mică în fața lui.

În loc să-i răspundă, și-a tras capul între umeri de parcă s-ar fi retras în propriul corp; ai fi zis că e un melc pe care îl atingi cu vârful degetelor.

— Pentru că ai o responsabilitate în moartea fiului meu, nu-i așa? a continuat el nemilos.

Mai mult decât acuza însăși, folosirea posesivului pentru a acapara filiația exclusivă a lui Maxime i-a sfâșiat și mai mult inima lui Tiphaine, dacă asta mai era cu putință.

— Fiul tău? a scuipat ea cuvintele cum scuipi sursa unei boli…

Sylvain a strâns dinții, privindu-și soția cu o ranchiună dureroasă.

— Fiul nostru, a convenit el.

Tiphaine își mușca buzele, încerca printr-un efort supraomenesc să nu-și dea pe față agonia, fără să știe prea bine dacă bărbatul din fața ei îi este prieten sau dușman. Dacă îi vrea binele sau, dimpotrivă, vrea să o distrugă. O clipă a fost tentată să-l întrebe…

— Nu mai putem continua așa, Tiphaine… Și, mai ales, trebuie să știu…

— Ce să știi?

— Dacă te simți responsabilă de moartea copilului nostru. Dacă ești conștientă că, dacă Maxime nu mai trăiește astăzi, este într-o oarecare măsură și din cauza ta.

Un dușman. Un adversar cu care trebuie să te lupți. Un opozant pe care trebuie să-l distrugi.

— Nu am făcut nimic rău! a strigat ea, încercând să se apere, dar și-a dat seama că era o încercare jalnică.

— Ai lăsat fereastra deschisă, a rostit el cu răceală.

A fost lovitura de grație. Rana mortală produsă a golit-o de sânge, lăsând-o gâfâind, aproape muribundă. A sughițat, gata să se lase purtată de

menghina înghețată a greșelii, de a pleda vinovată și de a urca pe eșafod. Gata să se dea bătută, să aștepte verdictul. Să isprăvească odată pentru totdeauna cu asta.

Un rest de instinct de supraviețuire a ținut-o în atac, aproape împotriva voinței sale.

— Îți interzic! s-a revoltat ea aruncându-i lui Sylvain o privire sălbatică. Îți interzic să mă acuzi de ceva! mai ales tu!

— Mai ales eu? s-a mirat el. Și de ce?

A scos un sunet gutural și ironic înainte să replice:

— Vezi bârna din ochiul tău! Sincer, Sylvain, chiar crezi că ești în măsură să-mi dai lecții de morală?

— Nu îți dau nicio lecție de morală! Vreau pur și simplu să pun lucrurile la punct!

— De acord! Dă-i drumul!

Ochii i se aprinseră brusc de o sclipire feroce. Își regăsise curajul și acum își privea soțul sfidătoare.

— Care e jocul tău, Tiphaine? a vrut el să știe nedumerit.

— Vrei să ne jucăm? Bine, să ne jucăm! Cunoști teoria conform căreia poți trimite oricui un mesaj anonim de genul: „Știu cine ești, știu ce ai făcut” Absolut oricui! Indiferent cine ar fi, persoana care îl va primi va avea întotdeauna ceva să-și reproșeze.

Încruntat, Sylvain o privea pe Tiphaine cu neîncredere și stupefacție. Mulțumită de efectul produs de vorbele ei, tânăra femeie a mai așteptat câteva secunde înainte să spună cu o lentoare teatrală:

— Știu cine ești, Sylvain. Știu ce ai făcut.

— Ce știi?

— Ce ai făcut.

Își bătea joc de el! Sylvain își rotea întrebarea aceasta în minte fără să și-o pună cu adevărat. Nu-și lua privirea de la Tiphaine, încercând de fapt un

mijloc să o facă să-și piardă cumpătul. Era o capcană sau știa ceva? Își punea teoria în practică pentru a susține un fals ca să afle adevărul? Întorcea situația în avantajul ei în scopul de a se eschiva de la propria-i vinovăție?

A hotărât să nu cadă în capcană.

— Discuția este absurdă, a oftat el mimând iritarea.

Tiphaine a aruncat cartea cea mai valoroasă.

— Stéphane Legendre, a rostit ea implacabil. Rețeta falsă. Condamnarea mea. Viața mea distrusă din pricina unei greșeli pe care, totuși, nu am comis-o…

Capitolul 30

Șocat, Sylvain a amuțit. Asaltat de un vârtej de ipoteze și de conexiuni, a încercat să înțeleagă cum de știa Tiphaine. Stupoarea îl împiedica să-și pună ordine în gânduri și urgența de a găsi o explicație îl paraliza și mai mult.

Știa! De când? Și, mai ales, cum?

Dintr-odată, răvășit, a gândit „David!" David i-a povestit totul, cine altcineva era la curent cu asta?

— Cretinul!

— Când ai asemenea prieteni nu-ți mai trebuie dușmani, așa-i? a șoptit Tiphaine dintr-o răsuflare.

— Când ți-a povestit asta?

— Chiar înainte să moară.

Pentru a doua oară în ultimele două minute Sylvain a simțit că-i îngheață sângele în vene. S-a uitat la Tiphaine neîncrezător și a crezut că i se oprește inima.

— Da… David? s-a bâlbâit el.

Tiphaine s-a schimbat la față.

— Ce tot bălmăjești?

— Tu… Ai spus adineaori că…

— Nu mă refeream la David!

Minute lungi neînțelegerea a fost totală: Tiphaine nu înțelegea de ce era amestecat vecinul lor în povestea asta, iar Sylvain nu mai știa despre cine vorbea soția sa.

— David știe? a răcnit ea pricepând motivul neînțelegerii. I-ai povestit toate astea lui David în timp ce eu nu știam nimic?

— Eu…

Chipul lui Tiphaine a împietrit într-o grimasă de furie și amărăciune.

— Nenorocitule! a șuierat ea printre dinți. M-ai mințit de la început, m-ai trădat și, în plus, i-a spus totul lui David! Cât v-ați distrat voi doi pe seama mea!

— Nu! a țipat Sylvain fără să înțeleagă cum situația îi scăpase cu totul de sub control. Eu… David…

— Și Laetitia? Presupun că și ea știe! Pe scurt, numai eu nu știam nimic! Cât de proastă am fost!

Zăpăcit, Sylvain a încercat să-și îndrepte mâna spre Tiphaine, dar aceasta l-a respins violent:

— Să nu mă atingi! Gunoiule! Cum ai putut? Și în toți acești ani…

S-a întrerupt izbucnind în plâns apoi și-a ascuns fața în palme. Sylvain stătea în fața ei, cu brațele atârnându-i pe lângă corp, siderat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Din vinovată, Tiphaine devenise victimă și acum își aroga dreptul de a-l acuza de ceea ce era mai rău. Nu mai înțelegea nimic. Dacă nu era David cel care i-a spus totul, atunci cine o făcuse? Sigur că nu fusese Laetitia pentru că Tiphaine doar a bănuit-o că ar ști povestea, dar fără să fie sigură. Cine altcineva?

Nu știa nimeni, cu excepția…

Singura persoană care ar fi putut să-i dezvăluie lui Tiphaine împrejurările întâlnirii lui nu era altul decât Stéphane Legendre în persoană, în ziua în care îi vizitase. Devenea clar că Tiphaine fusese acasă în după-amiaza aceea, atunci când fostul său cel mai bun prieten sunase la ușa lor.

Încetul cu încetul, urzeala unui posibil scenariu se țesea în mintea lui șocată, asemenea volutelor unui arabesc sinuos. Stéphane Legendre sună, Tiphaine deschide, îl întreabă cine este, cu ce îl poate ajuta. El întreabă dacă Sylvain este acasă. Ea îl informează că soțul ei este absent, dar că poate reveni pe seară dacă dorește… Stéphane Legendre îi mulțumește, îi spune că nu este necesar, că pe ea vrea să o vadă…

De ce să facă așa ceva? De ce, după toți acești ani, s-ar mai fi deranjat el mai întâi să-l caute, apoi să vină de la Paris doar pentru a-i mărturisi totul lui Tiphaine? Stéphane Legendre a fost preocupat totdeauna doar de el însuși.

Sylvain nu mai înțelegea nimic.

— Sté… Stéphane Legendre ți-a povestit asta? atât a fost în stare să întrebe pentru a începe să-și pună gândurile în ordine.

— În orice caz nu ai fost tu! a răspuns ea înciudată.

Nu-și lua privirea de la ea, încercând zadarnic să își facă o idee despre felul în care se derulaseră lucrurile.

Acum Tiphaine era imperturbabilă.

— Ce ți-a spus?

— Adevărul.

— Tiphaine, spune-mi ce ți-a povestit!

— Totul. Mi-a povestit totul: eroarea sa profesională, intervenția ta pentru ca el să evite neplăcerile, înlocuirea rețetelor… Felul în care ne-am întâlnit…

— De ce? De ce ți-a povestit asta acum, după atâția ani?

Tiphaine a ridicat din umeri de parcă ar fi fost vorba de un detaliu fără importanță.

— Era bolnav, nu mai avea mult de trăit. Voia să aibă conștiința curată…

— Nu zău!

Au rămas o clipă tăcuți, amândoi prinși în tenebrele resentimentului, între mânie și neliniște, fiecare cântărind până la ce punct, din perspectiva celuilalt, propria vină îl priva de dreptul de a-și cere dreptatea. Lui Sylvain i se părea că se sfărâmase și în fiecare colț al camerei se afla o bucată din el. Speriat, nu mai știa ce să spună, îi lipsea energia să încerce să se adune. În ceea ce o privea pe Tiphaine, își legitima dorințele prin suferință. La un moment dat, a șoptit cu voce surdă:

— Am plătit scump pentru moartea unui bebeluș deși nu comisesem nicio greșeală!

— Despre ce bebeluș vorbești?

— Despre cel pe care îl purta o femeie. Cel pe care prietenul tău l-a ucis.

— Nu are nimic de-a face cu noi…

— O, ba da! Până la urmă tot trebuie să plătim, Sylvain! Vinovăția lui Stéphane Legendre l-a măcinat în profunzime și a murit din cauza asta.

Sylvain s-a încruntat fără să fie sigur că înțelege ceea ce tocmai insinuase Tiphaine. Apoi, brusc, noțiunile de greșeală și de pedeapsă au răsunat în el ca o acuzație implacabilă. A făcut ochii mari, plini de revoltă.

— Dacă încerci să dai vina pe mine pentru moartea lui Maxime pretextând că, într-un fel sau altul, tot trebuia să plătesc…

— Nu încerc să fac nimic, Sylvain, l-a întrerupt ea iritată. Nu mă lua drept proastă…

— Atunci?

Tiphaine a tăcut o clipă apoi a precizat ce voia să spună:

— Deja mi-ai nenorocit viața. Nu îți voi mai permite să o faci a doua oară.

— Viața ta? Care viață? a bombănit Sylvain înciudat. Nu mai ai nicio viață, Tiphaine. Tot ceea ce ne mai rămâne este timpul dinaintea noastră. Timpul în care vom suferi.

— Tu ai reușit deja să-mi refaci existența o dată…

— De fapt, ce vrei?

— Vreau ca totul să fie ca mai înainte.

Sylvain o privea consternat. Simpla evocare a trecutului, timpul fericirii pierdute pentru totdeauna i-a frânt inima. I s-a părut că un tăiș înghețat îi pătrunde de-o parte și de alta a corpului și că durerea depășea de departe orice limită a suportabilității.

— Este cu neputință, a gemut el cu glas stins.

Atunci Tiphaine s-a ridicat, a ocolit masa și a ajuns în dreptul lui. Apoi, cu un gest aproape matern l-a luat în brațe și a început să-l legene ca pe un copil. Sylvain s-a agățat de ea ca și când ar fi fost gata să se înece.

— Este posibil, iubitule, a șoptit ea blând. Trebuie numai să o luăm de la capăt.

Sylvain a privit-o cu ochii în lacrimi, o privire în care se puteau citi disperarea și uimirea.

— Să o luăm de la capăt?

— Vreau să am un copil.

Surpriza l-a încremenit. S-a oprit imediat din plâns. S-au privit îndelung și, pentru prima oară de când avusese loc tragedia, au văzut unul în ochii celuilalt sclipirea unei iubiri care se stinsese odată cu Maxime.

— Vrei? l-a întrebat ea plină de speranță.

Incapabil să vorbească, n-a putut decât să dea din cap.

De data aceasta Tiphaine a început să plângă.

Capitolul 31

De puțin timp, Tiphaine și Sylvain își reluaseră ocupațiile profesionale, spre marea ușurare a Laetitiei pe care o îngrijorase apatia lor îndelungată. Continua să-i viziteze, mai exact s-o viziteze pe Tiphaine, dat fiind că Sylvain petrecea multă vreme la biroul de arhitectură pentru a recupera întârzierea acumulată.

— Muncește prea mult, se plângea Tiphaine, în timp ce abordaseră subiectul în jurul unei cești de cafea. Mi se pare că pleacă din ce în ce mai devreme dimineața și se întoarce din ce în ce mai târziu seara.

— E felul lui de a scăpa de absența lui Maxime, a analizat Laetitia cu blândețe.

— Sau poate să scape de mine.

Laetitia a înregistrat remarca. Știa că moartea unui copil este deseori fatală pentru un cuplu, în care fiecare întruchipa pentru celălalt amploarea pierderii lor.

— De ce spui asta? s-a interesat ea prudentă.

Tiphaine a ridicat din umeri cu dezinvoltură, ca și cum subiectul era anodin. Lacrimile care i-au strălucit în ochi trădau opusul acestei atitudini.

— Crede că sunt vinovată de moartea lui Maxime.

Laetitia și-a mușcat buza inferioară. Fără să o facă vinovată de moartea lui Maxime, nu se putea nega că dovedise o neglijență criminală: nu lași un copil de șase ani singur într-o cameră cu fereastra deschisă. Chiar dacă doarme. Și-a amintit că Tiphaine îi reproșase că lăsase băieții nesupravegheați în camera lui Milo când și-au mâzgălit fețele.

Laetitia și-a păstrat gândurile pentru sine.

— Dacă te-ar fi crezut cu adevărat vinovată de moartea lui Maxime, te-ar fi părăsit deja, a replicat ea cu toată fermitatea de care se simțea capabilă.

Eu cred mai degrabă că tu te simți vinovată de… accident.

O sclipire dureroasă, dovada calvarului prin care trecea de mai multe săptămâni s-a ivit în privirea lui Tiphaine.

— Bineînțeles că mă simt vinovată de moartea lui! a răspuns aceasta cu vocea sufocată de plâns. Și sunt vinovată, nu-i așa? Mi-am lăsat băiețelul singur într-o cameră cu fereastra deschisă! Ce mamă demnă de acest nume ar fi fost în stare să facă o greșeală atât de gravă?

— A fost un accident! i-a spus imediat Laetitia, răscolită de mărturisirea prietenei sale. Dormea, nimic nu indica faptul că avea să se trezească imediat după ce ai plecat. Ești o mamă bună, Tiphaine, mereu ai fost…

S-a oprit căutând alte argumente pentru a o mai liniști puțin.

— Aș fi făcut, desigur, același lucru, a mințit ea cu un aplomb care era departe de ceea ce simțea cu adevărat.

Cele două femei au tăcut, conștiente de terenul alunecos pe care intraseră.

Laetitia a încercat cu blândețe să schimbe subiectul:

— Și, la serviciu cum a fost?

— Nu am de ales, a replicat Tiphaine cu dispreț. Doar ca să treacă timpul. Și e mai bine decât să rămân aici singură.

Luată pe nepregătite, Laetitia nu a știut ce să răspundă. A rămas tăcută, iar de data asta Tiphaine a rupt tăcerea:

— Laetitia… a început Tiphaine foarte stingherită. Aș vrea… aș vrea să-l revăd pe Milo.

Dorința ei, atât de bruscă și de neașteptată, a stupefiat-o pe Laetitia.

— Sunt nașa lui, a adăugat Tiphaine ca pentru a-și justifica dorința.

— Desigur, a șoptit Laetitia fără să precizeze dacă îi confirma statutul de naș sau accepta

dorința ei.

O spaimă de nedefinit i-a strâns stomacul, ca și cum perspectiva de a i-l încredința pe Milo lui Tiphaine o înfricoșa. Pierzându-și fiul, și-a pierdut calitatea de a fi o persoană de încredere? Tocmai după ce mărturisise că se simte vinovată, dorința ei avea ceva dintr-o amenințare ascunsă, cu atât mai mult cu cât Laetitia fusese obligată să-i recunoască toate calitățile necesare pentru a se ocupa de un copil.

Ești o mamă bună, Tiphaine, mereu ai fost…

Totuși nu s-a putut împiedica să nu simtă o respingere violentă și instinctivă față de dorința lui Tiphaine, ceea ce, după un moment de gândire, i s-a părut nedrept: câteva minute de neglijență puteau să șteargă șase ani de devotament matern exemplar? Cu siguranță că nu. I l-a lăsat pe Milo totdeauna cu cea mai mare încredere. Atunci cum se explica spaima asta de-abia mascată?

Confuză din pricina alarmei interioare care se declanșase cu putere în sinea ei, Laetitia și-a privit prietena. Era limpede că aștepta un răspuns.

— Să-l revezi pe Milo? Da… Sigur, de ce nu?

Răspunsul era lipsit de entuziasm, o știau și una și cealaltă.

— Nu prea ai chef, nu-i așa? a șoptit Tiphaine pe un ton care îi dezvăluia disperarea.

— Nu! a exclamat Laetitia străduindu-se să pară convingătoare. Doar…

Negația scurtă suna încă și mai fals. Conștientă că mai rău își făcea, căuta o scuză, un argument pentru a-i explica lui Tiphaine punctul ei de vedere.

— Milo nu se simte foarte bine acum. Dispariția lui Maxime l-a marcat profund și… Ca să spun tot, avem programare la psihiatrul pentru copii săptămâna viitoare.

Jucăria aruncată de Milo pe terasă, chiar sub fereastră, îi alarmase pe David și pe Laetitia. După ce discutaseră împreună hotărâseră să consulte un

specialist pentru a-l ajuta pe fiul lor să treacă peste un eveniment pe care, era clar, refuza să-l înfrunte. Laetitia vorbise cu învățătoarea și aceasta îi dăduse coordonatele lui Justine Philippot, o specialistă care, în opinia învățătoarei, era foarte competentă.

— Trebuie să ne vadă, a insistat Tiphaine. Ai observat ce gălăgie face când e în grădină? Încearcă să ne atragă atenția, sunt sigură. E felul lui de a ne transmite asta.

— Așa este, a recunoscut Laetitia.

— Lasă-mă să-l iau sâmbătă după-amiază, sunt convinsă că și el vrea la fel de mult ca mine.

Laetitia a dat gânditoare din cap, pendulând între spaima ei irațională și lipsa unui argument rațional ca să o refuze. Și pentru ea Tiphaine era întruchiparea nefericirii și gândul că-l va lăsa pe fiul ei să se confrunte cu această disperare o făcea să simtă un gol în stomac.

Văzând că prietena ei ezită, Tiphaine a jucat ultima carte:

— Întreabă-l! i-a propus ea. El va decide.

Funia era întinsă la maximum, la limita supliciului și o punea pe Laetitia în ciudata situație de a fi călău.

— De acord, a răspuns ea, nu fără să simtă că fusese prinsă în capcană.

Capitolul 32

Milo a acceptat invitația lui Tiphaine cu un entuziasm care a surprins-o atât de mult pe mama lui încât și-a regândit argumentele. Și dacă era adevărat că dorea intens să-i revadă pe Tiphaine și pe Sylvain, măcar să nu se simtă respins de ei cum crezuse, desigur, din ziua accidentului până în ziua înmormântării? Laetitia și-a dat seama că, de fiecare dată când încerca să vorbească cu el despre dispariția lui Maxime, se concentrase întotdeauna asupra tragediei fără să abordeze cea mai teribilă dintre consecințe: respingerea și reproșurile monstruoase cu care nașa lui o copleșise pe mama lui. Chiar dacă Milo nu fusese niciodată martor al discordiei care îi opusese pe părinții lui părinților lui Maxime, trebuia să fi resimțit tensiunea fără să o poată defini clar, iar asta era, fără îndoială, mai rău ca orice. Copiii simt lucruri de genul acesta.

Constatând plăcerea pe care fiul său o încerca la gândul că își va revedea nașa, David nu a avut niciun comentariu de făcut. A fost chiar mirat că Laetitia fusese gata să se opună.

— Ce crezi c-o să i se întâmple? i-a spus el. Merge la Tiphaine și la Sylvain de când s-a născut…

— Știu, a recunoscut ea. M-am temut doar să nu se confrunte cu durerea lor.

— Și? Nu ți se pare normal ca părinții care și-au pierdut copilul să fie îndurerați? Ar fi absurd să-l ferești de acest fapt evident. Tiphaine și Sylvain sunt o a doua familie pentru el. Dacă l-ai împiedica să-i vadă, ar fi pierdut totul.

— Într-adevăr…

Liniștită de argumentele lui David, Laetitia și-a recăpătat încrederea. Așadar, sâmbăta următoare la ora două l-a condus pe fiul ei la vecini oarecum liniștită și cu sentimentul că face un lucru bun.

Tiphaine l-a primit pe Milo cu o emoție pe care nu a încercat să o ascundă. De la sosire a îngenuncheat și l-a strâns în brațe.

— Sunt bucuroasă să te revăd, i-a spus. Mi-a fost dor de tine, să știi.

— Și mie de tine, Tatiphaine.

— Ce-ai zice dacă am merge să mâncăm o înghețată în parc? i-a propus ea.

Milo a dat din cap cu hotărâre și a spus un „Da!” elocvent.

— E bine! Mergem să mâncăm o înghețată! a exclamat Tiphaine râzând. Ți-l aduc la ora 17, e bine?, a continuat ea întorcându-se spre Laetitia.

Laetitia a fost de acord. Era pentru prima oară, de la moartea lui Maxime, când își vedea prietena râzând și asta îi făcea bine. Înainte să plece, Tiphaine a îmbrățișat-o și i-a mulțumit.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-l încredințezi, a răspuns ea arătându-l pe Milo.

Laetitia a ridicat din umeri ca pentru a indica stupiditatea unei asemenea recunoștințe și s-a întors acasă.

În timpul după-amiezii, s-a ocupat de menaj, de tot ceea ce nu avusese niciodată timp să facă în timpul săptămânii și care era greu de făcut cu Milo pe lângă ea. A făcut curățenie generală la Milo în cameră, apoi s-a apucat să lucreze la documentele restante pentru serviciu pentru care nu avusese timp. David era la lucru, așa cum se întâmpla uneori sâmbăta după-amiaza, prin urmare era singură acasă. Pe la patru și-a luat o pauză binemeritată și a ieșit pe terasă cu o cafea și o revistă.

Era cald de parcă ar fi fost vară, nu bătea vântul, iar liniștea care domnea în casă o umplea pe tânăra femeie de o fericire care a făcut-o să ofteze. Și-a aprins chiar o țigară ceea ce nu făcea decât rareori și mereu doar când era singură și relaxată.

— Fumezi, mama?

Vocea lui Milo a smuls-o din relaxare. Laetitia a tresărit, surprinsă de vocea despre care nu știa dincotro vine, crezându-se singură.

— Cucu! Mama! Aici sunt! s-a auzit din nou vocea veselă a lui Milo.

— Unde? a întrebat ea privind în jur.

— Aici, sus!

Laetitia a ridicat privirea și, îngrozită, l-a văzut pe Milo aplecat pe fereastra camerei lui… Maxime!

Băiatul avea în mână un tub mic de apă cu spumă din care scotea bule de săpun. Laetitia a urlat.

— Milo! Treci imediat de la fereastră! Intră imediat în casă!

Dar copilul continua să-i facă semne fără să ia în considerare spusele ei.

A crezut că înnebunește. Fără să se gândească, a luat scaunul pe care stătuse și s-a repezit spre gardul viu care despărțea cele două grădini, s-a urcat pe scaun și a trecut dincolo. Gardul viu avea un metru și șaizeci de centimetri, așa că a rămas călare pe el apoi s-a lăsat să cadă în gol ca să ajungă în cealaltă parte, fără nicio ezitare. Două secunde mai târziu era în grădina vecinilor, cu picioarele zgâriate și probabil plină de vânătăi. Totuși, s-a repezit sub fereastra camerei lui Maxime fără să-i pese de durere.

— Intră imediat în casă! a urlat ea la fiul ei.

— Dar… mama, fac baloane!

— Laetitia, ce te-a apucat? a întrebat-o Tiphaine apărând la fereastră.

Cu respirația tăiată, tânăra femeie i-a aruncat prietenei o privire halucinată.

— Ai înnebunit de-a binelea? a urlat ea cu o voce în care se simțea uimirea.

— Nu te neliniști, s-a apărat Tiphaine. Face baloane la fereastră și sunt aici, lângă el. Nu există niciun risc.

Laetitia a rămas fără glas. Se simțea agresată de dezinvoltura insuportabilă a prietenei sale, la atât de scurtă vreme de la accidentul lui Maxime, în același loc, în aceleași circumstanțe și aproape la aceeași oră… Atâtea similitudini nu puteau fi simple coincidențe, iar spaima Laetitiei s-a transformat în furie.

— Care-i problema ta? După ce s-a întâmplat, nu înțeleg cum de mai poți să-l lași pe Milo să se apropie de fereastră!

Tiphaine s-a ofuscat ascunzând cu greu jignirea pe care acuzațiile de-abia voalate ale Laetitiei i-o produceau.

— Sunt lângă el! a repetat ea fără să ascundă faptul că fusese umilită. Am stat lângă el toată după-amiaza, în parc și de când ne-am întors. Drept cine mă iei?

Milo, care stătea lângă Tiphaine, nu pierdea un cuvânt din dialogul nervos al celor două femei. Pe față i se citea preocuparea și își trecea privirea de la una la alta fără să rostească o vorbă. Laetitia și-a dat seama și, atentă să nu-și sperie fiul a dat înapoi imediat.

— Te rog să mă ierți… Mi s-a făcut frică. Am crezut că retrăiesc același coșmar ca în după-amiaza aceea.

Tiphaine s-a uitat la ea, care nu mai era agresivă, ca și cum ar ezita să-i accepte scuzele. O privea de la înălțimea ferestrei pe Laetitia, care era obligată să-și ridice capul. Fără să i se fi șters îngrijorarea de pe chip, Tiphaine se relaxase și afișa acum un zâmbet trist.

— Îmi pare rău, Laetitia. E greșeala mea. Ar fi trebuit să fiu atentă…

Confuzia celor două femei pluti în aer câteva momente, iar ele au rămas tăcute. Milo părea ușurat.

— Ce… Ce faceți voi în camera lui Maxime? a întrebat Laetitia.

— I-am spus lui Milo că poate să ia niște jucării dacă dorește.

Generozitatea asta excepțională a siderat-o pe Laetitia.

— Ești… ești sigură?

— Ne-am gândit mult, Sylvain și cu mine… Nu vrem să ajungem asemenea acelor părinți care păstrează intactă ani în șir camera copilului lor mort și o transformă într-un mausoleu… Sylvain este de acord cu mine: vrem să luptăm pentru viață. Vrem ca de jucăriile lui Maxime să profite și alți băieței și cu cât mai repede cu atât mai bine. Sunt sigură că și el ar fi vrut asta. În orice caz, am pus bine toate lucrurile pe care vrem să le păstrăm. Viața continuă Laetitia, trebuie să-mi spun asta. Milo poate lua ce dorește, are prioritate. Ne uitam să vedem ce-i place cel mai mult. Nu vrei să vii și tu?

Laetitia nu-și venea în fire. Șocată de această reacție, pe cât de remarcabilă, pe atât de neașteptată, nu a putut să se împiedice să admire puterea de care dădea dovadă Tiphaine la un răstimp atât de scurt de la moartea fiului său.

— Sosesc! a răspuns ea, premiindu-și prietena cu un zâmbet admirativ.

Li s-a alăturat în camera lui Maxime. Intrând, și-a reprimat un frison de neliniște, revăzând locul așa cum era când… Laetitia și-a alungat din minte imaginea băiețelului zăcând pe terasă, ca să-și poată îmbrățișa fericită fiul și, nu putea să nu recunoască, un pic mai liniștită.

Au petrecut restul după-amiezii împreună. Milo alesese macaraua cu telecomandă cu care se jucase de atâtea ori împreună cu Maxime. A mai ales un camion, două jocuri de puzzle, o cutie de Lego, câteva cărți și un joc de construit. Apoi au coborât la parter unde băiatul s-a jucat cu noile sale achiziții, iar Tiphaine și Laetitia s-au dedicat ocupației lor preferate: să stea de vorbă la o ceașcă de cafea.

Milo și Laetitia s-au întors acasă pe la ora șase seara.

•

În aceeași seară, Tiphaine i-a povestit lui Sylvain cum și-a petrecut după-amiaza împreună cu Milo, episodul cu fereastra și furia Laetitiei.

— Și la ce concluzie ai ajuns? a întrebat-o Sylvain după ce Tiphaine terminase de povestit.

— Că, pentru a-și salva fiul, a fost în grădina noastră în 15 secunde, a răspuns ea fără să-și poată stăpâni lacrimile.

Carnet de sănătate

6 – 7 ani

Este vârsta la care apar primii dinți permanenți. Câți dinți i-au căzut copilului dumneavoastră?

3 dinți: 2 incisivi superiori, parțial crescuți și caninul inferior. M. are un superb zâmbet știrb!

Este indispensabil să aibă un mic dejun ca să fie plin de energie în timpul activităților de peste zi. Ce cuprinde micul dejun al copilului dumneavoastră?

Cereale cu ciocolată, de regulă un bol, și, uneori, o felie de pâine cu miere. M. mănâncă cu poftă la fiecare masă a zilei.

Notele medicului:

Greutate: 20 kg 100 g. Înălțime: 119,5 cm.

Capitolul 33

Judecând după rotunjimile ei, Justine Philippot era o femeie generoasă. Îmbrăcată într-o rochie cu motive primăvăratice, își arăta vârsta – cincizeci și trei de ani – cu mândrie și naturalețe: părul ei grizonant nu cunoscuse niciodată artificiul vopsitului, așa cum nici fața ei nu-l cunoscuse pe cel al machiajului. Temperamentul ei corespundea fizicului: jovială și caldă, nu se încurca în vreun subterfugiu și gândea întotdeauna ce spunea. Ceea ce nu însemna că spunea tot ce gândea. Justine Philippot știa din experiență că nu orice adevăr trebuie spus și, în meseria ei, anumite adevăruri aveau nevoie de mai mulți ani ca să iasă la iveală.

I-a primit pe Milo și pe părinții lui în cabinet, o încăpere mare, scăldată de soare și împărțită în trei spații bine delimitate: un birou impozant era plasat în capătul încăperii, la perete, în jumătatea din dreapta se găseau un divan și un fotoliu puse față în față, iar în mijloc era o măsuță pe care se găsea o cutie cu batiste de hârtie, gata să fie folosite. În partea stângă, un covor simplu mărginea un loc de joacă pentru copii unde cutii cu jucării erau puse la dispoziția micilor pacienți.

— Vă ascult! a început ea direct după ce i-a rugat pe David și pe Laetitia să ia loc pe cele două scaune din fața biroului.

Laetitia a rezumat situația: dispariția lui Maxime, acuzele delirante ale mamei acestuia, confruntarea și împăcarea lor. A continuat cu reacția lui Milo, cu scandalul de la înmormântarea lui Maxime, cu noua jucărie, numele și căderea acesteia.

În timp ce ea vorbea, copilul care se apropiase de cutiile cu jucării începuse imediat să se joace pe covor.

— Ce însemna Maxime pentru Milo? a întrebat ea după ce Laetitia și-a încheiat povestea.

— Era prietenul său cel mai bun, a răspuns David. Aveau aceeași vârstă și practic au crescut împreună. Putem spune că se aveau ca frații.

— Exista vreo rivalitate între ei?

David și Laetitia au dat împreună din cap în semn de negare.

— Se mai certau din când în când, desigur dar nu mi s-a părut niciodată că sunt rivali, a adăugat Laetitia.

— Ce sentimente aveați față de Maxime?

— Îl iubeam mult, a răspuns Laetitia ferm.

— Ca pe un fiu?

— Nu… bineînțeles că nu… Aș spune mai degrabă ca pe un nepot.

Justine Philippot a continuat să pună întrebări la care ei răspundeau, schițând astfel imaginea a ceea ce fusese existența lor după moartea lui Maxime. Au cercetat adânc sentimentele pe care le provocase în ei violența lui Tiphaine, dar și imensa prietenie care îi unea odinioară, ca și cea care exista între cei doi copii.

— Dacă înțeleg bine, Maxime era fratele perfect al lui Milo: aveau fiecare casa și părinții lor, astfel încât niciunul dintre ei nu invada spațiul emoțional al celuilalt, având posibilitatea de a se juca la modul ideal: ne jucăm împreună zilnic, dar când s-a terminat jocul fiecare se întoarce acasă la părinți. Fără gelozie, fără impresia că ți-a fost invadat spațiul, fără competiție.

David și Laetitia au fost de acord.

— Ceva în genul unei jucării cu care te joci cât vrei, dar poți să o pui într-un sertar când devine stingheritoare, a adăugat Justine Philippot.

Comparația a lămurit în mintea Laetitiei comportamentul băiatului și a zâmbit.

— Dacă vreți, da.

— Numai că Maxime nu era jucăria lui Milo, a observat David.

— Nu, dar, e clar, jucăria lui Milo a primit numele lui Maxime.

— Și… e un lucru bun? a vrut să știe Laetitia.

Justine Philippot și-a oferit câteva clipe de gândire înainte să răspundă.

— Nu este îngrijorător. În orice caz, în stadiul acesta al procesului de doliu. Prietenii imaginari au rolul de a acoperi un gol, iar Milo îl umple pe cel lăsat de Maxime cu ce găsește la îndemână.

— Atunci de ce a aruncat jucăria pe fereastră?

— Pentru că i-ați cerut să nege identitatea jucăriei. Era felul lui de a i-o restitui: să îi confere același destin precum cel al prietenului său.

Pe Laetitia a străbătut-o un frison.

— Nu ar fi trebuit să-i cer să îi dea un alt nume?

— Sincer, nu. Nu ar fi trebuit. Dar s-a întâmplat și nu este grav. Fiul dumneavoastră are resurse și a dovedit-o.

Laetitia a lăsat capul în pământ cu chipul marcat de vinovăție.

Ridicându-se din scaunul său, David s-a aplecat spre Justine Philippot și-a întrebat cu gas șoptit:

— De ce nu a plâns la moartea lui Maxime?

Încerca, era clar, să nu-l audă fiul său care se juca fără să-i pese ce se spunea lângă el.

— Fiți liniștit, domnule, fiul dumneavoastră a plâns mult moartea prietenului său, a răspuns ea. Chiar dacă găsește alte motive pentru plâns și pe care îl traduce prin diferite comportamente. Dar ceea ce este important să înțelegeți este că Milo, prin reacțiile sale și prin atitudinea sa, a cerut dreptul la nepăsare. Continuând să trăiască de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, v-a semnalat proiectul său de a-și consacra timpul și energia vieții sale de copil. Ceea ce nu înseamnă că prin asta neagă moartea prietenului său.

— Considerați că nu trebuie să ne îngrijorăm pentru el? a întrebat Laetitia.

— Nu am spus asta, a replicat imediat Justine Philippot. Am spus că Milo a reacționat la moartea prietenului său diferit de ce ați fi putut crede. Din acest motiv ați venit, nu?

David și Laetitia au dat din cap afirmativ.

— În schimb, a adăugat doctorița, a crede că Milo nu are nevoie de ajutor pentru că instinctiv a demarat un proces de reziliență ar fi o greșeală. Acesta este motivul pentru care vă propun, dacă doriți, desigur, o terapie care vă ajută pe toți trei să depășiți perioada cam sumbră din viața voastră.

— Credeți că este necesar? a întrebat Laetitia mai mult neliniștită decât gata să refuze ideea de a începe o terapie.

— Faptul că sunteți foarte aproape toți trei de vecini se aseamănă cu o legătură de familie. Este corect ce ați spus: Maxime și Milo se aveau ca frații, dumneavoastră îl iubeați ca pe un nepot… Dispariția lui Maxime din viața voastră nu este inofensivă. Dacă dumneavoastră, adulți, în urma conflictului apărut între voi și prietenii voștri, reușiți să le conferiți locul corect în prioritățile voastre, știind că nu sunt într-adevăr parte din familia voastră, asta poate că nu este valabil pentru Milo. În mintea lui și mai ales în inima lui, el a pierdut un frate.

David și Laetitia s-au consultat din priviri.

— Nu vă cer un răspuns imediat, a continuat Justine Philippot. Mergeți acasă, discutați amândoi și apoi îmi dați un telefon.

Întâlnirea se apropia de sfârșit. David și Laetitia au plătit ce aveau de plătit și au ieșit din cabinet împreună cu Milo.

Câteva minute au mers tăcuți, fiecare regândind ceea ce se spusese.

— Nici măcar nu i-a vorbit, a șoptit deodată Laetitia, arătând înspre Milo care mergea în fața lor, spre mașină.

— Șaizeci, de euro! a bombănit David. E o terapie care ne va costa scump.

— Cu atât mai mult cu cât chiar nu văd cu ce l-ar ajuta pa Milo! a adăugat Laetitia ridicând din umeri.

Au mers în continuare, fiecare pierdut în gândurile sale.

— Acum jucăria mea poate să se cheme „Maxime”? a întrebat Milo întorcând spre părinții săi o privire victorioasă.

Capitolul 34

În anul acela, aniversarea lui Milo cădea chiar într-o sâmbătă. David și Laetitia organizaseră un bufet la care invitaseră o sumedenie de copii însoțiți de părinții lor. Casa și mai ales grădina fuseseră invadate. Primăvara părea să se fi instalat deja. Laetitia pregătise câteva prăjituri printre care o tartă cu fructe, un chec cu migdale și un tort enorm cu ciocolată care fuseseră devorate într-o clipă. În ceea ce-l privește pe David, el organizase elementele care nu pot lipsi: jocul scaunelor pe muzică la care (întâmplător) Milo ieșise câștigător, un telefon fără fir la care au participat și adulții și căutarea unui obiect, care îi încântase pe cei mici. Atmosfera era festivă, se țipa și se râdea încontinuu și se alerga în toate direcțiile. Ernest făcea parte din grup. Crescând, Milo se atașase din ce în ce mai mult de el, bucurându-se de prezența și de poveștile cu băieți răi pe care bătrânul i le spunea cu plăcere. Ernest nu avea nimic din nașul care își consacră tot timpul liber finului; de obicei era stângaci, nerăbdător, iritabil sau repezit. Și o dată la un an îi oferea cadouri de o calitate îndoielnică, bunăoară cel de anul trecut când cumpărase două bilete pentru meciul de catch de la Bercy. Laetitia, care apreciase moderat gestul, îi interzisese lui Milo să asiste la „acest spectacol obscen și violent”.

În ciuda diferenței evidente dintre cele două lumi care păreau a nu avea niciun punct comun, Ernest nu lipsea niciodată de la petrecerea aniversară. Nu stătea foarte mult, își făcea o intrare observată de toți în mijlocul electronilor liberi în pantaloni scurți care alergau în toate direcțiile și pleca imediat după ce Milo sufla în lumânările de pe tort.

Nici anul acesta nu făcuse excepție de la regulă.

Tiphaine și Sylvain fuseseră desigur invitați. Fără să fie obligați să vină, a precizat imediat Laetitia, temându-se ca amintirea anilor de dinainte să nu fie prea dureroasă. Promiseseră să treacă pe la ei; pentru nimic în lume Tiphaine nu dorea să piardă aniversarea celor șapte ani ai finului ei. Vârsta rațiunii. O etapă. Cel puțin asta afirmase. Așadar, Laetitia întârziase momentul intrării cu tortul cu cele șapte lumânări, dar când a observat că este ora patru după-amiază și vecinii lor nu veniseră, a hotărât să meargă la ei.

Nu i-a răspuns nimeni și asta n-a surprins-o pe tânăra femeie decât într-o anumită măsură. I se confirmaseră bănuielile când, după ce verificase, constatase că mașina lor era parcată la doi pași de casă. Erau acasă, nu avea niciun dubiu. Dintr-un motiv lesne de aflat, nu găsiseră puterea de a se alătura bucuriei colective.

În ziua aceea, mai mult ca oricine, marele absent era Maxime.

Și pe urmă, în primul rând, Milo împlinise șapte ani.

O vârstă pe care Maxime nu o va împlini niciodată.

O secundă, Laetitia s-a gândit cu spaimă la data aniversării băiețelului mort. Cam peste trei luni.

Siderată, a hotărât să nu insiste și s-a întors la invitați. Imediat. Ernest deja dădea semne de nerăbdare, dornic să plece acum din locul prea zgomotos pentru gustul său. Era momentul să fie adus tortul.

•

La familia Geniot zgomotul petrecerii se auzea până în bucătărie, în ciuda ușii de la terasă și a ferestrelor închise. Strigăte de copii, hohote de râs și alergări se topeau într-un vacarm de-abia inteligibil, insinuat în liniștea apăsătoare care domnea în casă. În fața mesei de lucru, Tiphaine plonjase în activitatea ei, culinară era clar, amestecând și mixând diverse ingrediente pentru a

obține un aluat omogen. Când a auzit soneria de la intrare s-a crispat imediat și și-a ținut răsuflarea.

Era Laetitia, evident. Laetitia care se întreba de ce lipseau, ca să poată să aducă tortul.

Preț de o secundă a ezitat, a fost pe punctul de a-i deschide pentru a-i explica, pentru a se scuza, pentru a se retrage. Ambianța aceea, râsetele, zâmbetele, culorile, toată veselia… era prea mult. Peste puterile ei. Ca să nu fie obligată în fiecare secundă să lupte împotriva necazului amenințător, să facă un efort supraomenesc pentru a schița cel mai neînsemnat zâmbet și, în fiecare moment, să existe riscul de a izbucni în plâns în mijlocul bucuriei generale, era mai bine să se ascundă de priviri și întrebări. Să se ascundă de rușine.

Departe de fericire.

Tiphaine rămăsese încremenită, înghețată, distrusă, temându-se că soneria va mai suna încă o dată.

Nu a fost cazul.

După un minut sau două, a simțit pe cineva care se mișca în fața ușii de la intrare și a înțeles că era Laetitia care se întorcea la ea acasă pentru a onora aniversarea celor șapte ani ai fiului ei.

A reînceput să se miște încet, agățându-se de lingura de lemn ca și cum ar fi fost pe punctul de a se prăbuși.

•

La familia Brunelle, toți cântau în cor. Milo a suflat în lumânări și toată lumea a aplaudat. Petrecerea era una dintre cele mai reușite.

Ca de obicei, după ce s-a tăiat tortul și invitații au primit câte o felie, Ernest a informat-o discret pe Laetitia că pleacă.

— Deja? a exclamat ea. De-abia a fost servit tortul!

— O să-i dai felia mea lui Milo, a zâmbit bătrânul.

— Nici să nu te gândești! Ar însemna să facă mai mult ca sigur o criză de ficat.

Apoi, ștergându-și mâinile cu o cârpă de bucătărie, și-a oferit câteva minute pentru a sta de vorbă cu el.

— Ești bine, Ernest?

— Nu mă plâng.

— Și piciorul?

— O! El și cu mine am încheiat de mult un pact: o pace regală și mutuală. Pe scurt, nu ne călcăm pe bătături!

A izbucnit în râs. Laetitia a zâmbit larg dând din cap; lui Ernest îi plăceau jocurile de cuvinte, nu întotdeauna foarte subtile, de cele mai multe ori cel mai bun public fiind chiar el. Totuși, după ce a terminat de râs a redevenit serios:

— Nu, acum mă preocupă spatele.

— A, da?

— Ce vrei, îmbătrânesc…

— Nu spune prostii.

— Nu, nu, serios! Trebuie să fac ședințe de kinetoterapie și chiar să merg la înot de două ori pe săptămână. Dar fără exagerări. Piscinele municipale nu sunt chiar pe gustul meu. Prea mulți microbi.

— O, dar am progresat mult în materie de igienă…

— Mă referam la pușți.

De data asta Laetitia a izbucnit în râs. Apoi la luat de braț și l-a condus până la ușa de la intrare.

— Treci pe la noi să luăm cina într-una din seri?

— Cum aș putea să refuz! O mâncare de linte cu carne?

— Asta ți-ar plăcea?

A aprobat dând din cap cu o poftă evidentă.

— Bine, facem mâncare de linte cu carne, a confirmat Laetitia.

S-au îmbrățișat călduros iar câteva secunde mai târziu ea închidea ușa după bătrân.

Capitolul 35

Ultimii invitați au plecat pe la ora șapte seara, iar lui David i-a trebuit mai bine de o jumătate de oră ca să facă ordine în timp ce Laetitia se ocupa de Milo. Așadar, el a dus gunoiul.

Un grup de oameni aflați la capătul străzii i-a atras imediat atenția, cu atât mai mult cu cât alături se aflau o ambulanță și o mașină a poliției. Intrigat de tot acest tărăboi într-un cartier liniștit, unde, trebuie spus, nu se întâmpla mare lucru, David s-a apropiat. Gură-cască și curioșii aflați în primele rânduri l-au împiedicat să priceapă motivul acestei agitații.

— Ce se întâmplă? a întrebat el pe cel de alături.

— Un bărbat a făcut o criză cardiacă. Nu știu mai multe.

David și-a întins gâtul ca să încerce să vadă mai mult, dar nu a reușit decât să distingă un capăt de targă pe care era întins un corp. Se pregătea să plece când, din mulțime, trei persoane s-au îndepărtat și au eliberat locul până în centrul tragediei. Fără să-și dea seama, David s-a apropiat.

Pe targă zăcea un corp acoperit cu un cearșaf alb, fapt care indica fără dubiu starea persoanei: era clar că murise. Doi asistenți de la Salvare tocmai se pregăteau să îl urce în ambulanță, fiecare ținând de un capăt al tărgii.

Apoi au ridicat-o.

Mișcarea a dezechilibrat ușor corpul, iar unul dintre brațe a ieșit de sub cearșaf. Sclipirea intermitentă a luminilor albastre ale girofarului se oglindea în fațadele caselor, în mașini, pe chipurile oamenilor care căscau gura și făcea ca scena să capete accente dramatice. Până în acel moment David fusese mai mult sau mai puțin indiferent la ceea ce se petrecea sub ochii săi. Privirea i-a fost atrasă de brațul care se balansa în ritmul pașilor brancardierilor.

— Așteptați! a strigat el, făcându-și loc până la targă.

Și fără să ceară voie a prins încheietura mâinii și a privit ceasul.

Respirația i s-a accelerat.

A ridicat spre ambulanțieri o privire speriată și feroce, cu sprâncenele încruntate, gâtul uscat, care trăda consternarea și în același timp neîncrederea.

— Cred că îl cunosc pe acest bărbat. Lăsați-mă să-i văd chipul, le-a cerut el voie cu o voce albă.

Cei doi bărbați nu s-au opus și, cu gura uscată, David a întins mâna spre cearșaful care acoperea capul. Suspansul a fost scurt: a tras de un capăt și a descoperit chipul lui Ernest, încremenit într-o expresie de durere intensă, cu trăsăturile crispate și pielea îngălbenită.

Capitolul 36

Odată cu spaima, tristețea și sentimentul că nu înțelege, David a simțit imediat o evidentă incoerență a tuturor detaliilor pe care a reușit să le obțină în momentul în care a fost adus corpul lui Ernest. Simptomele, ora și derularea evenimentelor, nimic nu se potrivea cu ceea ce ar fi fost logic.

Un vecin, care se întorcea acasă după ce își plimbase câinele, se întâlnise cu bătrânul pe stradă cu puțin înainte de ora șapte seara. Acesta părea că se simte rău, cel puțin mersul lui dezordonat arăta că are o problemă pe care i-o atribuise unui consum prea mare de alcool.

— Mergea ca un bețiv, explica el cui voia să-l asculte. Se clătina, se vedea bine că nu se mai poate ține pe picioare. Și pe urmă s-a sprijinit de zid și a început să vomite. Ca un pilangiu, ce mai! Nu am vrut să mă amestec și mi-am continuat drumul.

Zece minute mai târziu, alți vecini care locuiau mai departe, pe o stradă alăturată, se întorceau acasă cu mașina. Tatăl, domnul Manison, a parcat alături de locul unde se afla Ernest. Acesta era în genunchi pe pământ, aplecat de spate, cu mâna ținându-se de piept și având pe față o expresie care semnala o durere extremă. După ce a ieșit din mașină, domnul Manison s-a repezit la el întrebându-l dacă are nevoie de ajutor iar soția sa, alertată de poziția bătrânului, a telefonat pe mobil după ajutoare.

Ambulanța a sosit la fața locului câteva minute mai târziu. Ambulanțierii îl diagnosticaseră imediat cu un infarct și au încercat să-l salveze pe Ernest. Zadarnic. Bătrânul a murit puțin mai târziu, la exact ora 19.36.

Disperat de supărare, David înregistrase informațiile fără să priceapă nimic.

— Îl cunoașteți pe acest domn? l-a întrebat unul dintre polițiștii chemați la fața locului.

David a dat din cap șocat.

— Era nașul fiului meu…

— Ne puteți însoți pentru identificare?

— Trebuie s-o anunț mai întâi pe soția mea.

Un alt polițist li se alăturase și i-a șoptit ceva la ureche primului. Acesta a făcut semn că este de acord.

— Vă luăm datele și vă cerem să vă prezentați mâine-dimineață la poliție pentru o declarație.

David le dăduse toate informațiile de care aveau nevoie și s-a interesat care este spitalul unde l-au dus pe Ernest. Ambulanța plecase deja și nu se mai putea face nimic. Și nu mai era nimic de văzut. Cei care se adunaseră de curiozitate, se dispersaseră deja în cele patru colțuri ale străzii, singuri sau în grupuri, comentând faptul divers la care asistaseră.

David, extrem de supărat, s-a întors acasă.

•

În timp ce parcurgea cei câțiva metri până la casă, a trebuit să facă față unei sumedenii de gânduri și întrebări. Cum să-i dea Laetitiei vestea tragică? Trebuia să-i spună și lui Milo care de abia își revenise, cât de cât, după moartea lui Maxime? Cum va înțelege copilul acest deces nou în lumea lui? David a trebuit să găsească în sine însuși resurse supraomenești pentru a se calma. Trebuia să ia o decizie imediată, mai ales că întârziase mai mult decât de obicei când ducea gunoiul. Laetitia avea să-l întrebe și să se întrebe. În orice caz, totuși a fost sigur de un lucru: nu-i va spune nimic lui Milo în seara asta. Va lăsa copilul să-și amintească de o aniversare fără nicio problemă.

Când mai avea doar câțiva metri până acasă, a văzut-o pe Laetitia ieșind, evident, în căutarea lui.

— Ce-ai făcut? l-a întrebat ea mai mult intrigată decât neliniștită.

— E-n regulă, a răspuns el încercând să se comporte ca și când nu s-a întâmplat nimic.

— Ce-i acolo? a întrebat Laetitia văzând în depărtare grupul de oameni și girofarul mașinii poliției.

— Nimic… Un amărât care a băut prea mult. Vino, să intrăm.

David a hotărât să aștepte ca Milo să fie în pat înainte de a-i da vestea soției sale. Ora de dinainte, în timpul căreia a trebuit să se comporte normal, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, i s-a părut interminabilă.

•

După ce a trecut șocul, Laetitia a sesizat imediat incoerența care i se părea cea mai inexplicabilă.

— Nu înțeleg, a spus ea hohotind de plâns, îndreptând spre David o privire tulburată. Cum se face că pleacă de aici la ora 16.30 iar la 19 se află în capătul străzii? Ce a făcut el în tot acest răstimp?

— Nu știu, a șoptit David.

— I s-a întâmplat ceva între timp, nu se poate…

David a dat din cap în semn că nu știa nimic.

— Mâine merg la poliție ca să dau o declarație… Vom ști, cu siguranță, mai multe.

Au petrecut o seară foarte tristă. Răsucind chestiunea pe toate părțile, niciunul, nici celălalt nu a reușit să găsească o explicație plauzibilă pentru această „lipsă” din ultimele ore de viață ale lui Ernest.

Cu inima strânsă, Laetitia s-a gândit din nou la ultimele momente petrecute cu bătrânul…

— Nu are niciun sens…

— Știu…

— Nu, nu asta vreau să spun… A murit din cauza unei crize cardiace, nu-i așa?

— Asta mi-au spus cei de la Ambulanță.

Deodată, Laetitia părea foarte tulburată.

— Când l-am condus la ușă, mai devreme, mi-a spus că are probleme cu spatele.

— Și ce-i cu asta?

— Când ai vârsta lui Ernest și mori din cauza unei crize cardiace, înseamnă că ai inima fragilă, nu?

— Evident…

— E posibil să fi avut o criză fatală fără să fi existat niște avertismente înainte?

— Care e ideea?

Laetitia s-a enervat.

— Dacă Ernest ar fi avut probleme cu inima, mi-ar fi spus, nu crezi? În schimb a menționat probleme cu spatele.

— Ce vrei să-mi spui?

— Ție, nimic. Mă gândeam că poate Ernest nu avea inima atât de fragilă.

David a oftat. Nu prea-i plăcea turnura pe care o luase discuția.

— Le vei spune asta, mâine, polițiștilor? a insistat Laetitia.

— Ce să le spun?

— Că, din câte știm, Ernest nu avea probleme cu inima. Și că, în programul lui, există o „lipsă" de două ore și jumătate.

Căzut în gânduri dureroase, David a rămas tăcut câteva secunde. Cu cât se gândea mai mult, cu atât trebuia să accepte evidența: împrejurările morții lui Ernest erau echivoce. În ce afacere sordidă se amestecase bătrânul său prieten? Deși era la pensie de aproape cinci ani, David știa că Ernest nu-i frecventase decât pe cei pe care îi avea la inimă.

S-a gândit și că trecutul său de fost pușcăriaș toxicoman nu-l avantaja și nu era sigur că vrea să reînceapă afaceri de genul ăsta.

— David! a strigat Laetitia trezindu-l din visare. Ai să le spui?

O clipă a fost ispitit să-i spună la ce se gândise… Totuși, s-a abținut.

— Dacă vrei… a cedat el oftând.

Capitolul 37

David a înțeles foarte repede că moartea lui Ernest nu avea, *a priori,* nimic suspect. Pe corpul lui nu fusese descoperită nicio urmă de agresiune, iar medicul legist confirmase teza crizei cardiace. La 65 de ani nu era ceva neobișnuit.

Cunoscând mediul judiciar, unde intrase în tabăra greșită, David a rămas vigilent de-a lungul întrevederii. S-a mulțumit să răspundă la întrebările puse și care se referau la legăturile dintre el și victimă, motivul prezenței lui Ernest într-un cartier destul de îndepărtat de domiciliul său, ce a făcut în orele dinaintea decesului.

David a spus clar că Ernest părăsise petrecerea aniversară în jurul orelor 16.30.

Se exprima monosilabic și, cel mai adesea, își întărea răspunsul printr-o înclinare a capului. Atmosfera de un calm neconvingător de la poliție îl făcea să nu se simtă în largul său și nu se putea împiedica să nu-și amintească de perioada în care conștiința lui nu era la fel de curată cum era astăzi. Cu toate acestea a fost sigur pe el și nu se îndoia nici de informațiile oferite, nici de reacțiile sale. Spre deosebire de perioada tinereții sale nefericite, nu avea să-și reproșeze nimic.

— Mulțumesc, asta e tot, i-a spus după o vreme polițistul care scria declarația.

David nu s-a clintit; își amintea de interogatoriile mult mai lungi și mai puțin amabile.

Surprins de lipsa de reacție a martorului, polițistul a ridicat capul din hârtii.

— Asta e tot, a repetat el, ridicând spre David o privire autoritară.

— Nu… veți deschide o anchetă?

— Nu eu decid, s-a mulțumit el să răspundă cu o neprefăcută dezinvoltură.

Preț de o clipă, David a simțit o ușurare instinctivă: trecutul său dureros îi amintea că îi va

fi cu atât mai bine cu cât va avea mai puțin de-a face cu poliția. A mai dat o dată din cap și se pregătea să plece, fericit că poate părăsi locul care îl făcea nervos. Apoi și-a amintit de îndoielile Laetitiei și de promisiunea pe care i-o făcuse: să insiste asupra temeiului bănuielilor pe care le avea. Fără să reușească să-și stăpânească neplăcerea, și-a îndreptat atenția spre polițist care, în spatele biroului său, continua să-l observe cu o anumită exasperare. David i-a susținut privirea și a văzut în ea întreaga antipatie a individului. Această ostilitate l-a blocat și a simțit imediat o opresiune pe cât de familiară, pe atât de supărătoare.

De data asta nevoia de a ieși devenise presantă.

Chiar era nevoie să insiste? La urma urmei, poliția făcea, de obicei, treabă bună, era cel mai în măsură să o spună, trecuse de mai multe ori prin asta. Și-a adus aminte de zâmbetul ironic al lui Ernest și o clipă a regretat cu tristețe lipsa lui. Ce se întâmplase? Avea dreptate Laetitia să creadă că e vorba de o moarte suspectă? Atunci David a gândit că le dăduse polițiștilor toate informațiile de care aveau nevoie ca să ajungă la aceleași concluzii ca și soția lui. Ce putea face mai mult? Fără să mai pună la socoteală că, pe lângă faptul că era din naștere o persoană cu o fire precaută, păstrase din anii delincvenței gustul pentru discreție: cu cât se făcea mai puțin remarcat, cu atât avea mai puține probleme.

Era unul dintre sfaturile pe care i le-a dat Ernest la ieșirea din închisoare.

— Mai doriți ceva? l-a întrebat agentul pe un ton care indica dorința cuiva de a încheia întrevederea și căruia să i se facă voia.

Luat pe neașteptate, David și-a privit interlocutorul și s-a crispat. Nu, nu mai dorea nimic. Doar să plece acasă.

A dat în cap în semn că nu dorește nimic și s-a ridicat. Apoi s-a îndreptat spre ieșire fără să mai spună vreo vorbă.

Capitolul 38

Dispariția lui Ernest a aruncat iarăși un văl sumbru peste existența lui David și a Laetitiei. Ca un blestem. Două decese ale celor apropiați în mai puțin de trei luni îi făceau să aibă dubii în legătură cu destinul în care nu se mai regăseau. Aura de mister care înconjura împrejurările morții lui Ernest le sporea anxietatea.

Trebuiau să-i dea vestea lui Milo și au făcut-o înscriind evenimentul într-un context firesc: persoanele în vârstă mor într-o bună zi, e în firea lucrurilor.

Dar asta nu l-a consolat pe băiat.

Spre deosebire de pierderea lui Maxime, cea a lui Ernest a fost plânsă îndelung. Laetitia se simțea aproape ușurată, preferând mai degrabă să-și vadă fiul exprimându-și tristețea direct decât să o ascundă în el. Amintirea indiferenței lui Milo față de moartea lui Maxime îi îngheța sângele în vene. Ceea ce nu-l împiedica pe Milo să fie trist în această perioadă. În afară că nu mai era interesat de școală, că nu se mai juca în curte în timpul recreațiilor și că tristețea i se citea pe chip, își pierduse curând și pofta de mâncare.

David și Laetitia care, într-o primă etapă, nu dăduseră curs propunerilor referitoare la terapie ale doctoriței Justine Philippot, au revenit asupra deciziei lor. Cu atât mai mult cu cât și ei începuseră să nu mai aibă resurse pentru a înfrunta viitorul cu calm. Laetitia nu se odihnea, noaptea avea vise neliniștitoare care continuau să o bântuie, imagini absurde cărora dorea să le priceapă sensul dimineața când chiar nu mai putea dormi. În zadar. Cu cât trecea timpul, cu atât își dădea seama că ceea ce credea despre lume se schimbase din cauza celor două tragedii. Devenise mai sperioasă, era încontinuu atentă, o trecea un frison de spaimă de fiecare dată când suna

telefonul, convinsă că o nouă catastrofă se va abate peste ea și tresărea la cel mai mic zgomot neobișnuit, indiferent dacă se întâmpla să fie acasă, la birou sau pe stradă.

Dar mai ales a devenit de o vigilență mai întâi invazivă, apoi stingheritoare și în cele din urmă inoportună față de Milo. Era mereu în spatele lui, nu-i lăsa nicio clipă de răgaz, îi supraveghea gesturile și activitățile, îl punea în gardă față de orice, terorizată de gândul că ar putea să i se întâmple ceva.

David simțea același lucru, dar îl exprima diferit. Interiorizat. Și mai agresiv. Apărarea instinctivă pe care și-o construise din copilărie revenise și îi domina reacțiile fără să mai punem la socoteală reminiscențele unei perioade în care fiecare zi era o luptă. Mai mult, bănuielile pe care le avea în legătură cu moartea lui Ernest îl făceau suspicios. Nu-i plăcea deloc faptul că bătrânul murise la câțiva metri de casa lui. Își putea imagina orice. Mai ales ceea ce era mai rău. Uneori trecutul are tendința supărătoare de a fi prea prezent.

Încetul cu încetul, vechii săi demoni începuseră să-l bântuie.

Iar în prima linie a acestei amărăciuni de fond se afla Milo, care absorbea toate emoțiile nefaste ale părinților săi La început se opusese sălbatic mamei sale. Presiunea continuă pe care aceasta o exercita asupra lui îl făcea îndărătnic față de orice disciplină. Refuza totul, devenise obraznic și se plângea mereu. În ceea ce-l privește pe David, acesta îi inspira o teamă mohorâtă: dacă Laetitia nu ajungea la niciun rezultat când era singură cu el, băiatul devenea ascultător când apărea tatăl său dar fără bucurie și fără complicitate.

Așa că au reînceput programările la Justine Philippot.

— Dacă înțeleg bine, prima dată ați venit pentru că, în opinia dumneavoastră, Milo nu își

exterioriza suficient de mult supărarea, în schimb, astăzi, ați venit pentru că și-o exprimă excesiv și asta vă neliniștește.

David și Laetitia s-au privit unul pe altul confuzi.

— Aș vrea, la ședința asta să stau de vorbă singură cu Milo, a adăugat Justine Philippot. Puteți rămâne în sala de așteptare.

Au fost de acord, s-au ridicat și au părăsit încăperea.

— Mă simt ca o elevă impertinentă care este dată afară din clasă pentru că nu și-a făcut bine temele, a oftat Laetitia așezându-se pe unul dintre scaunele aflate în mica sală de așteptare.

— Cam așa e, a bombănit David.

— Dacă ne-am fi făcut corect treaba ca părinți, nu am fi venit aici, a adăugat el răspunzând privirii intrigate a soției sale.

Gândul acesta a făcut-o pe Laetitia să priceapă că ședințele la psihiatrul pentru copii însemnau pentru el un eșec. O clipă a fost ispitită să-i conteste punctul de vedere, să îmblânzească amărăciunea unei înfrângeri cu frânturile unei neputințe… A tăcut totuși. La ce bun?

Ora ce a urmat a fost apăsătoare și tăcută. În fine, ușa s-a deschis: printr-o mișcare a capului, Justine Philippot le-a făcut semn să li se alăture. Milo stătea pe scaunul pe care stătuse mama lui înainte și, sprijinit de birou, desena foarte concentrat. Doamna doctor a mai adus un scaun pe care l-a pus între cele care se aflau deja acolo și i-a invitat pe părinți să ia loc lângă copilul lor. De îndată ce David și Laetitia au luat loc, a început să vorbească.

— Puteți să-mi povestiți exact împrejurările în care a murit Ernest?

De vreme ce Justine Philippot își exprimase dorința sub forma unei întrebări, era limpede că aștepta precizări strict conforme cu adevărul.

David și Laetitia s-au privit iarăși bănuitori, iar asta nu i-a scăpat doamnei doctor.

David a povestit cum s-au petrecut lucrurile în ziua aniversării lui Milo: Ernest a venit la petrecerea cu bufet, a plecat în jur de 16.30, corpul i-a fost descoperit două ore și jumătate mai târziu în capătul străzii.

— Din ce cauză a murit?

— Criză cardiacă, a răspuns imediat Laetitia.

— Vă simțiți responsabili de moartea prietenului vostru?

— Câtuși de puțin! au strigat în cor părinții lui Milo.

Justine Philippot s-a întors spre băiat.

— Iată, Milo, răspunsul întrebărilor tale.

Băiatul care, în timp ce tatăl lui povestise cele întâmplate, continuase să deseneze, și-a ridicat în sfârșit ochii din foaia de hârtie.

— Ai și alte întrebări să le pui părinților tăi?

Băiatul a stat puțin pe gânduri înainte să întrebe:

— Ce este o criză cardiacă?

Laetitia, înțelegând că ședința se orientase în principal spre ceea ce David și cu ea doreau să-i ascundă lui Milo, a răspuns imediat:

— Uneori, când îmbătrânim sau suntem bolnavi, se întâmplă ca inima să se oprească brusc. Asta se cheamă o criză cardiacă.

A așteptat să reacționeze, poate să pună o altă întrebare apoi, cum băiatul rămăsese tăcut, a continuat:

— Milo… crezi că tata și cu mine nu ți-am explicat îndeajuns ceea ce s-a întâmplat cu Ernest?

Cu ochii în pământ de parcă ar fi refuzat să înfrunte privirea mamei sale, băiatul s-a mulțumit să ridice din umeri.

— Milo, uite-te la mine, a insistat ea blând.

În loc de răspuns, și-a îndreptat atenția spre desen și, cu o mișcare fermă a desenat patru linii groase în formă de cruce. Apoi i-a întins foaia lui Justine Philippot. Aceasta a luat-o și a privit-o cu

atenție. Apoi, fără să spună o vorbă, a pus-o în fața lui David și a Laetitiei.

Desenul înfățișa cinci personaje dispuse unele lângă celelalte. Primul era un băiețel, Maxime, era clar, lesne de recunoscut după ochelarii cu rame albastre. Al doilea era Ernest, care se putea identifica după barba sură și părul ciufulit. În mijlocul desenului era David, iar lângă el se afla Laetitia. În fine, împins spre marginea foii, era desenat un alt băiețel, Milo, evident, care părea să se scuze că ocupă puținul loc ce-i fusese oferit.

Două cruci în formă de X fuseseră desenate peste Maxime și Ernest.

Capitolul 39

În seara aceea, după terifianta ședință la medicul psihoterapeut, s-a întâmplat primul accident în care a fost implicat Milo. Laetitia era la etaj și îl dezbrăca pe copil ca să-l pregătească pentru o baie, când s-a auzit soneria de la intrare. David a mers să deschidă și a văzut-o pe Tiphaine ținând în mână un ghiveci cu flori purpurii în formă de clopoțel și un pachet frumos ambalat.

— Mai multe lucruri! a spus ea după ce la salutat pe David. Primul, iată-l – cadoul pentru Milo. Ne pare foarte rău că nu am putut veni… Era peste puterile noastre…

— Înțeleg… a zis David luând cadoul.

— Și asta este pentru Laetitia, a continuat Tiphaine întinzându-i planta lui David. Clopoței, îi poate planta în grădină sau îi lasă în ghiveci pe terasă, cum va dori… Ne-a rămas de la serviciu și eu nu mai am loc în grădină. E frumoasă și înflorește toată vara.

— Mulțumesc…

— Și mai am o propunere indecentă pentru voi: am făcut o grămadă de cușcuș, de zece ori mai mult ca de obicei. Nu ați vrea să veniți să-l mâncăm împreună?

Surprins David, a avut reflexul de a se întoarce să vadă ce spune și Laetitia care încă era la etaj.

— Ne-ar face plăcere, a adăugat Tiphaine.

— Bine… Imediat după ce Milo își termină baia, venim la voi.

Tiphaine i-a zâmbit recunoscătoare. Se pregătea să plece când David i-a restituit cadoul.

— Poftim. I-l dai chiar tu.

— Bine.

Mirosind frumos a săpun și a șampon, Milo curat și îmbrăcat în pijamaua lui cu Superman a primit un minunat trenuleț electric din mâinile nașei sale. Cadoul a suscitat imediat invidia lui

Sylvain și a lui David care l-au ajutat pe băiețel să-l instaleze.

— Poate că nu trebuie să-l desfaci pe tot chiar în seara asta, a intervenit Laetitia. Dacă vrei să te joci mâine dimineață, așteaptă mai bine să ne întoarcem acasă…

— Poate dormi aici dacă vrea, a sugerat Tiphaine. Așa, o să se joace cu trenulețul cât timp noi luăm un apetitiv pe terasă iar mâine dimineață când se trezește va avea tot timpul la dispoziție.

Milo a primit propunerea lui Tiphaine cu entuziasm.

— Oh, da! Te rog mamă, pot să dorm aici?

David și Laetitia s-au întrebat din priviri. Neplăcerea pe care Laetitia o resimțea față de Tiphaine persista, chiar dacă o încerca o oarecare vinovăție pentru acest sentiment.

— Unde… Unde va dormi? a întrebat ea, temându-se deja de răspuns.

— În camera de oaspeți, a replicat Tiphaine pe un ton clar.

— În camera de oaspeți?

— Am modificat camera lui Maxime și am transformat-o în cameră de oaspeți, a explicat ea simplu. Mai rămâne doar să instalăm oaspeții.

— Și micuțul nostru Milo este un prieten, nu-i așa? a spus Sylvain ciufulindu-i părul bine aranjat al lui Milo.

— E chiar mai mult decât atât, a adăugat Tiphaine cu jumătate de gură.

Ideea ca Milo să doarmă în camera ce aparținuse odinioară lui Maxime a fost primită cu o tăcere stingheritoare. Asta a făcut-o pe Laetitia să simtă un frison de gheață și inima a început să-i bată puțin mai repede. Era pe punctul de a refuza când Milo a implorat-o cu ardoare.

— Te rog mult, mama! Pot să dorm aici?

Insistența fiului său a perturbat-o, slăbindu-i puțina rezistență pe care încă o mai avea. S-a

întors spre Tiphaine și spre Sylvain cu intenția să mai câștige puțin timp.

— Sunteți siguri?

— Ți-am explicat punctul nostru de vedere în legătură cu asta, a adăugat Tiphaine pe un ton ușor iritat.

Situația devenea ridicolă: atâtea ezitări pentru ceea ce odinioară era clar începea să transforme atmosfera într-una dezagreabilă. David a încheiat tergiversările stângace ale Laetitiei:

— Bineînțeles că poți dormi aici, dragule! a strigat el adresându-i-se lui Milo.

Băiatul și-a exprimat zgomotos bucuria și, fără să mai piardă vremea a început să deschidă cutia cu trenulețul electric. Subiectul era închis. Laetitia afișa un zâmbet care se dorea în acord cu hotărârea generală.

Tiphaine și Sylvain păreau destinși. Cel puțin era evident că adoptaseră o atitudine relaxată, încercând, în măsura în care se putea, să facă atmosfera din seara aceea oarecum plăcută. Ceea ce s-a volatilizat imediat când David și Laetitia i-au anunțat despre moartea lui Ernest.

Familia Geniot nu și-a ascuns stupefacția. Au pus întrebări cu privire la împrejurările morții, au comentat informațiile oferite, au vrut să știe ce program a avut Ernest, așa cum o făcuseră și David și Laetitia Brunelle mai înainte. Apoi au vrut să știe, neliniștiți, cum se simțeau prietenii lor și cum primise Milo vestea.

— Deocamdată, nu pot să spun că plutim de fericire, a răspuns Laetitia coborând glasul pentru a nu fi auzită de băiat. Să spunem că asta ne face puțin mai mult…

Și-a întrerupt fraza, conștientă de caracterul aparte al lamentărilor sale: să se plângă pentru că traversează o perioadă sumbră în fața părinților care tocmai și-au pierdut unicul fiu era cel puțin indecent. Deodată, rușinată de propria-i durere, a ridicat spre Sylvain și spre Tiphaine o privire

nesigură și a descoperit într-a lor o putere care a siderat-o. Ca și cum, fără să-și dea seama, rolurile se inversaseră.

Tulburarea i s-a intensificat atunci când Tiphaine a întins spre ea mâna ca să o liniștească. Un gest care însemna desigur: „Nu te neliniști, sunt aici. Știu ce înseamnă să-ți fie greu. Am trecut prin așa ceva”. I se părea totuși, că perioada doliului era departe de a se fi terminat, la fel cum nu se putuse termina suferința produsă de o asemenea pierdere, nu PUTEA să fi avut timp să dispară…

— Cum de reușiți? a șoptit ea străduindu-se din răsputeri să nu izbucnească în lacrimi.

David i s-a alăturat imediat și a îmbrățișat-o cu precauție. Dar ceea ce era de fapt o dovadă a sprijinului său a fost perceput ca un gest prin care era adusă cu picioarele pe pământ și, o secundă, fiecare părea că se scuză: familia Brunelle pentru că nu le era prea bine, familia Geniot pentru că nu le era prea rău.

Milo, pe un ton autoritar, a pus capăt acestei scene. A cerut atenție din partea persoanelor adulte și a dorit să se joace cu cadoul său. Toți au primit intruziunea băiatului cu un sentiment de ușurare și timpul, care părea să se fi oprit, și-a reluat cursul său obișnuit.

•

În timp ce bărbații stăteau aplecați asupra instrucțiunilor pentru trenulețul electric, femeile pregăteau apetitivul. În bucătărie, pălăvrăgeau despre chestii fără mare importanță, Tiphaine povestindu-i Laetitiei tensiunile care persistau între două colege a căror rivalitate n-o mai putea suporta. Laetitia o asculta fără prea mare atenție, dându-și seama la un moment dat că tot mai căuta un pretext pentru ca Milo să nu rămână la ei în acea seară.

Exasperată de propria-i teamă ridicolă, a încercat s-o alunge și a făcut un efort ca să se

relaxeze.

— Am cumpărat chipsuri mexicane special pentru Milo, a spus deodată Tiphaine, arătând spre masă unde într-o farfurie puțin adâncă turnase o porție. Știu că le adoră.

— Drăguț…

Observația lui Tiphaine a mirat-o totuși pe Laetitia. Nu-i spusese ea lui David că pregătise prea mult cușcuș și ăsta era motivul pentru care îi invitase să li se alăture la cină? În orice caz, invitația asta nu era atât de improvizată cum doriseră să lase impresia.

Când s-au întors în sufragerie, fiecare având o tavă pe care erau pahare, sticle și farfurioare cu ceva de ronțăit, le-au pus pe masa joasă și au servit apetitivul. Construcția trenulețului electric avansa bine dacă n-ar fi fost Milo care se învârtea pe lângă cei doi bărbați ca un suflet rătăcit, arătându-și supărarea. În ceea ce-i privește pe David și pe Sylvain, păreau că se distrează copios.

— Nu puteți să-i dați și lui ceva de făcut? i-a întrebat Tiphaine, atrăgându-le atenția, nu fără un semn de reproș în glas.

— Ai zice că sunt doi băieți, a adăugat Laetitia pufnind în râs.

— Milo, du-te și adu-mi ochelarii din bucătărie, ar trebui să fie pe masa de lucru, i-a cerut Sylvain.

Fericit că i s-a încredințat o misiune, Milo a ieșit din sufragerie în fugă.

— Ce-i? s-a apărat Sylvain, răspunzând privirii acuzatoare a lui Tiphaine. I-am dat ceva de făcut!

— Haideți să beți ceva! le-a propus Laetitia întinzându-le fiecăruia câte un pahar.

David și Sylvain au abandonat trenulețul și s-au strâns în jurul mesei cu gustări. Din obișnuință au ridicat paharele dar nu s-a rostit niciun toast. Era pentru prima oară când se aflau toți patru împreună, ca să se simtă bine, după moartea lui Maxime. Și, în plus, momentul se petrecea la Tiphaine și la Sylvain. Oare la asta se gândeau ei

în timp ce sorbeau din pahare cu înghițituri mici și silențioase?

Întoarcerea lui Milo a întrerupt episodul banal și totodată plin de o vagă stinghereală.

I-a întins ochelarii lui Sylvain care i-a luat mulțumindu-i.

— Vrei să bei și tu ceva, Milo? l-a întrebat Tiphaine.

Băiatul a dat din cap în semn că nu vrea.

— Uite, am cumpărat chipsuri pentru tine, a spus ea oferindu-i băiatului farfuria. Numai pentru tine!

— Chipsuri! a strigat David prefăcându-se că vrea să mănânce.

În timp ce întindea mâna să ia câteva, Tiphaine l-a oprit dându-i o palmă sonoră.

— Nu te atinge de ele!

Milo a izbucnit în râs.

— Hai, iubitule, ia, a continuat ea către copil.

Băiatul a luat o mână de chipsuri apoi s-a întors la trenuleț. Cei patru adulți au continuat să discute despre tot feluri de fleacuri, tot atâtea subiecte de conversație care, dacă nu conțineau nimic pasionant, aveau cel puțin avantajul că astfel era evitată orice situație penibilă. De fapt, era mult mai complicat. În timp ce Sylvain povestea despre suișurile și coborâșurile pieței imobiliare, Laetitia care îl asculta cu un interes prefăcut și cu o plictiseală evidentă, a realizat deodată că Maxime luase cu el și interesul comun.

Gândul a tulburat-o. S-a corectat spunându-și că prietenia lor data de dinainte de-a avea copii… Și despre ce anume discutau ei pe-atunci? Și, de altfel, când Maxime mai trăia, vorbeau ei oare numai despre copii? Bineînțeles că nu. Atunci? Laetitia a înțeles că, înainte, exista între ei o complicitate care astăzi le lipsea. Constatarea a întristat-o, dar mai mult decât propriile-i regrete tânăra femeie a constatat că tragedia care se

abătuse peste prietenii săi crease un abis între ei. Un abis care nu va mai fi niciodată depășit.

Nefericirea este o povară care, spre deosebire de fericire, nu se împărtășește cu nimeni.

Un geamăt de durere i-a întrerupt șirul gândurilor, aducând-o violent în sufrageria lui Tiphaine și a lui Sylvain. Acum David vorbea despre salvarea speciilor de animale amenințate cu dispariția, fără să priceapă cum se trecuse de la fluctuațiile pieței la cele ale vieții animale.

— Milo? Ești bine?

Tiphaine a fost cea care a pus întrebarea și tonul ei îngrijorat a îngrozit-o imediat pe Laetitia. Întorcând capul spre fiul ei, l-a văzut aplecat și ținându-se de burtă.

— Milo!

Din doi pași a fost lângă el și l-a ridicat. Copilul s-a crispat într-un spasm care exprima toată suferința lui în timp ce ridica spre mama lui un chip livid și în același timp acoperit de sudoare. Îngrozită, Laetitia a vrut să-l strângă în brațe dar în momentul în care a vrut să-l cuprindă, Milo s-a crispat și mai mult și a început să tremure convulsiv.

— Ce are? a urlat ea panicată. Faceți ceva, la naiba!

Tiphaine stătea în picioare în mijlocul încăperii și privea încremenită scena care se derula sub privirile ei. David, care li se alăturase, părea că nu pricepe nimic din tot ce se întâmplă, la fel ca Sylvain. Deodată, Tiphaine a ieșit în goană din salon și s-a îndreptat spre bucătărie. Absența ei a durat câteva secunde. Odată revenită, s-a repezit la Laetitia i-a smuls copilul din brațe, i-a băgat acestuia un deget pe gât, forțându-l astfel să vomite.

— Cheamă salvarea, repede! a țipat ea spre Sylvain.

Acesta, șocat, s-a trezit din toropeală. S-a repezit la telefon și a format numărul de la

Urgențe.

În brațele lui Tiphaine, Milo vomita și mațele din el.

Capitolul 40

Pe culoarul spitalului de urgență, David și Laetitia așteptau verdictul îngroziți. De îndată ce sosiseră la spital, Milo fusese dus într-o sală unde li se interzisese accesul. Lipsiți deodată de toată agitația de dinainte, faptul că nu știau ce se va întâmpla cu fiul lor și un insuportabil sentiment de neputință îi făcea să sufere îngrozitor. Laetitia stătea într-o stare de șoc pe un scaun, iar David bătea culoarul în lung și-n lat.

Ambulanța sosise la nici cinci minute după apel, iar asistenții au introdus imediat o sondă gastrică în gura băiatului înainte să-l urce în ambulanță. David și Laetitia s-au urcat împreună în ambulanța care demarase în trombă. În drum spre spital, copilul gemuse încontinuu cu ochii daţi peste cap și corpul zguduit de spasme.

Înfricoșată, Laetitia a crezut că avea să-și piardă fiul.

Acum, când nu avea altceva de făcut decât să aștepte, tânăra femeie a derulat filmul serii pentru a încerca să înțeleagă ce se întâmplase: ce înghițise Milo pentru a i se face atât de rău? În afară de chipsurile pregătite de Tiphaine, nu-și amintea să fi mâncat nimic periculos ori suspect. Un detaliu i se învârtea în minte: de îndată ce ambulanțierii intraseră în casă, Tiphaine a fost cea care insistase să i se facă o spălătură gastrică. Unul dintre asistenți discutase cu ea o clipă înainte să le ceară celorlalți să-i introducă o sondă gastrică pe cale orală.

Era clar: Tiphaine știa ceva, și ea nu.

Laetitia a strâns din dinți: neîncrederea suspicioasă pe care o avea față de vecina ei sporise.

De aceea, când a văzut-o apărând împreună cu Sylvain la capătul culoarului și îndreptându-se spre

ei cu un pas rapid – merseseră în urma ambulanței cu mașina proprie – a sărit și s-a grăbit spre ei.

— Ce a mâncat? a țipat ea spre Tiphaine înainte ca aceasta să fi ajuns în dreptul lor, făcând astfel ca vocea să se izbească de pereții culoarului și să creeze un ecou. Ce i-ai făcut?

— Lasă-mă să-ți explic, Laetitia, s-a apărat Tiphaine agitând mâinile în fața ei ca s-o liniștească. E un accident. Un accident teribil și regretabil.

Auzind aceasta, David s-a îndreptat spre soția lui și, câteva secunde mai târziu, cele două cupluri erau față în față. Tiphaine a încercat să-i explice:

— Îți aduci aminte când Sylvain l-a rugat să-i aducă ochelarii care se aflau pe masa de lucru din bucătărie… Trebuie că Milo a scotocit printre decocturile și cataplasmele pe care le fac pe bază de plante și care, unele sunt foarte toxice, cel puțin în stadiul acesta al preparării lor… Le pusesem pe masa de lucru… A gustat din ele… E singura explicație… Or cele pe care le-am pregătit astăzi trebuie folosite pentru cataplasme, nu trebuie în nici într-un caz să fie înghițite!

Se bâlbâia și părea foarte tulburată, dar asta nu a impresionat-o deloc pe Laetitia.

— Ticăloaso! a urlat ea aruncându-se asupra lui Tiphaine. Ai vrut să-mi omori fiul! Nu suporți să-l vezi trăind și ai vrut să-l elimini!

Acuzând-o de cele mai îngrozitoare lucruri, o bătea cu pumnii. David a prins-o imediat de umeri pentru a o îndepărta de Tiphaine care, cu brațele încrucișate ca un scut, suporta atacul fără să schițeze cel mai mic gest de apărare. Cât despre Sylvain, el s-a interpus imediat între cele două femei încercând s-o liniștească pe Laetitia.

— Calmează-te, la naiba! Spui numai tâmpenii!

Când au fost despărțite, Tiphaine a izbucnit în plâns.

— E un accident, a scâncit ea. Nu am nicio vină, îți jur. E doar un accident…

David o ținea de umeri pe Laetitia încercând să o întoarcă spre el ca să-i prindă privirea și s-o calmeze. Dar tânăra femeie era în același timp răvășită și turbată de furie.

— Nu te cred! a țipat ea, încercând să scape din strânsoarea lui David. Ai făcut-o intenționat!

— Cum poți să spui așa ceva? a hohotit Tiphaine, îngrozită de turnura pe care o luaseră evenimentele.

— Și tu? Cum ai putut să lași produse toxice la îndemâna lui?

— Nu am vrut niciodată să-i fac rău! Tocmai terminasem…

— Nu se lasă produse toxice la îndemâna unui copil, a țipat Laetitia fără să dea atenție argumentelor lui Tiphaine. Toată lumea știe asta! Nu ai vrut niciodată să-i faci rău? Atunci explică-mi cum de a putut avea acces la otrăvurile tale?

Tiphaine, asemenea unei păpuși de cârpă moale și fără viață, a ridicat violent capul și s-a uitat la Laetitia cu ochi plini de durere.

— Dacă sunt mai puțin atentă la ceea ce las pe mobilă și la pericolele din casă în general este pentru că nu mai am un copil la mine acasă! a urlat ea cu o durere intensă.

O sclipire de aversiune a strălucit în ochii Laetitiei. La rândul ei abandonase orice rezistență, iar David și-a slăbit strânsoarea. Eliberată din menghină, s-a postat dreaptă în fața lui Tiphaine și a privit-o disprețuitoare.

— Te înșeli, Tiphaine, a corectat-o ea cu glas aspru. Tocmai pentru că nu ești atentă la pericolele din casă nu mai ai niciun copil la tine!

— Destul! a urlat Sylvain îngrozit.

Urletul le-a încremenit pe cele două femei. Cu fața schimonosită de suferință, Sylvain a lăsat-o pe Tiphaine care a căzut în genunchi hohotind în continuare. Apoi s-a îndreptat spre Laetitia cu pași lenți și, întinzând spre ea un deget amenințător, a repetat:

— Termină, Laetitia! Taci! Taci sau îți stâlcesc mutra ta de mironosiță!

Instinctiv, tânăra femeie s-a dat un pas îndărăt. David a profitat ca să treacă în fața ei și s-o protejeze cu trupul său. În acel moment s-a lăsat o liniște ostilă și toți se priveau cu aversiune, cu tristețe, cu răutate, cu supărare. În orice caz cu neîncredere. O privire în care toată suferința produsă de evenimentele recente se alătura îndoielii și neliniștii.

O privire care semnifica ultimele clipe ale unei prietenii deja muribunde.

David a oftat.

— Lăsați-ne acum, a ordonat el cu glas surd. Plecați!

Se auzeau doar hohotele lui Tiphaine. Cei doi bărbați stăteau față în față și, curând, Sylvain a plecat capul. Atunci, s-a întors încet, și-a ajutat soția să se ridice și, înconjurând-o cu brațele, s-au îndreptat amândoi spre ieșire.

Capitolul 41

Așteptarea reîncepuse, delimitând secundele într-un cortegiu de senzații în care speranța nebună se alătura celei mai necruțătoare spaime. Când certitudinea de a fi la adăpostul nenorocirii se crapă inexorabil, ca o breșă care atrage după sine fisuri în sufletul pe care încerci să-l protejezi, pentru că asemenea lucruri nu se întâmplă decât altora… Și cuvinte care îți trec prin minte, imagini care ies la suprafață și așteaptă, nemiloase, insuportabile. Atunci închizi ochii ca să nu mai vezi, să nu mai simți, să nu te mai gândești, încercări derizorii pentru a scăpa de un dezastru doar prin unica putere a voinței…

Laetitia își reluase poziția încremenită într-o stare de prostrație pe scaun, David a reînceput să se plimbe pe culoar. Timpul părea să se fi suspendat într-un fel de deșert, un purgatoriu a cărui putere laică se putea abate în orice clipă când va fi anunțat verdictul. O sală de tribunal, o sală de tortură… O sală de așteptare.

Pierdută în gândurile ei, Laetitia și-a dat seama deodată că își ținea răsuflarea, ca și cum prin acest mijloc putea încetini scurgerea timpului și să-l încremenească pentru totdeauna într-un loc în care totul ar mai fi cu putință încă. Băiețelul ei va muri? Nici nu putea să se gândească la asta. Și brusc, simplul fapt de a fi fost în apropierea calvarului îndurat de Tiphaine și Sylvain a pus într-o lumină nouă felul în care percepea lucrurile.

Ceea ce îi spusese lui Tiphaine, acuzele pe care i le aruncase fără să se fi gândit, numai pentru a face rău, ca și cum propria-i durere ar fi putut să se diminueze dacă rănea pe altcineva…

Încercase oare Tiphaine să-l omoare pe Milo?

Laetitia începea sincer să creadă asta. Și cu cât se gândea mai mult, cu atât raționamentul ei îi apărea cu claritate și luciditate: cum ar fi putut

Tiphaine să suporte fie și simplul fapt de a-l vedea pe Milo?

Era imaginea însăși a fiului ei dispărut, copilul care Maxime nu va fi niciodată, amintirea eternă a ceea ce pierduse pentru totdeauna.

Acuzația vie a greșelii pe care o comisese.

Ca să nu mai punem la socoteală faptul că cei băieții fuseseră de nedespărțit și că amintirea lui Maxime era iremediabil legată de Milo. Fiindcă Tiphaine, dincolo de durere, trebuia să accepte evidența: ea singură era responsabilă de moartea fiului ei. Și cum să trăiești astfel, cu acest tăiș care în fiecare clipă, în fiecare nanosecundă îți sfâșia inima?

Dar ceea ce era încă și mai rău din tot chinul pe care-l îndurau Tiphaine și Sylvain era să vadă înflorind sub privirile lor fericirea care acum le era interzisă. Vecinătatea care altă dată i-ar fi făcut fericiți se transformase într-un supliciu care devenea tot mai crud cu fiecare zi care trecea: Milo se întorcea de la școală, Milo se juca în grădină, Milo își serba ziua de naștere, Milo râdea, Milo creștea… Milo trăia! Simbolul de neconceput al unei vieți de vis sfârtecată de sabia vinovăției. Vecinii lor trăiau în Paradis în timp ce ei se prăbușiseră în Infern.

Și pentru că Paradisul le era interzis de acum înainte, singura lor șansă de supraviețuire era să-l distrugă.

Da, acum era convinsă, Tiphaine încercase să-l ucidă pe Milo. Nu era un accident. În afară de asta, nu își amintea să fi văzut vreun recipient conținând un amestec pe bază de plante când, în bucătărie, pregătise apetitivul împreună cu Tiphaine. Îi spusese că le pusese pe masa de lucru… Dacă asta era chiar adevărat, le-ar fi observat…

Cum procedase oare Tiphaine pentru a-l face pe Milo să înghită otrava?

— Chipsurile! a exclamat deodată ridicându-se de pe scaun.

— Ce-i cu ele? a întrebat David aruncându-i o privire mirată.

— Tiphaine l-a otrăvit pe Milo!

— Ce tot spui?

— Adu-ți aminte! Tiphaine a vărsat chipsurile într-un bol înainte ca noi să pregătim apetitivul. Și când ai vrut să iei câteva te-a împiedicat dându-ți peste mână. Chipsurile erau pentru Milo, știa că-i plac foarte mult…

— Delirezi!

David nu părea defel că-i împărtășește opinia. Ca și cum el nu i-ar fi urmărit firul gândurilor, Laetitia nu avea niciun dubiu că acesta va accepta punctul ei de vedere când i-l va spune. Va fi obligat să accepte pentru că vecinii lor reprezentau de-acum înainte o amenințare pentru ei. Iar alăturarea celor două case sporea încă și mai mult pericolul la care era expus copilul lor.

Ceea ce odinioară era puterea lor, devenise acum cea mai neliniștitoare slăbiciune.

Laetitia se pregătea să-i demonstreze lui David logica raționamentului său când ușa de la sala în care se afla Milo s-a deschis. A apărut un doctor care li s-a alăturat din câțiva pași.

— Sunteți părinții micuțului Milo?

David și Laetitia au încuviințat în tăcere, cu un nod în gât și cu răsuflarea tăiată.

— Sunt doctorul Ferreira. Poate că este prea devreme să o afirm cu certitudine dar am motive serioase să cred că este în afara oricărui pericol.

Capitolul 42

În mașină, în timp ce se îndreptau spre casă, Tiphaine a plâns tot timpul. Plânsul ei răsuna în interiorul mașinii ca gemetele unui animal în agonie. Sylvain, la volan, urmărea drumul cu o privire sumbră, incapabil să ușureze suferința soției sale.

— Se va face bine, a șoptit el când s-au oprit la stop.

— Dacă moare, mă omor și eu! a rostit cu voce răgușită Tiphaine prinzându-și capul în palme.

— Nu spune prostii…

— Dacă moare, mă omor și eu! a repetat ea cu o intonație tragică în glas pentru a-l face să priceapă determinarea ei.

— Nu va muri.

Începuse să plouă și picăturile care cădeau pe parbriz lăsau mici dâre în urmă. Foarte repede, strălucirea luminii roșii a semaforului s-a răspândit în mașină într-o pâlpâire neclară. Cu un gest aproape obosit, Sylvain a pornit ștergătorul de parbriz iar scârțâitul său însoțea plânsul lui Tiphaine ritmându-l ca un metronom ușor ironic. Sylvain a vrut să spună ceva, a ezitat și în cele din urmă a tăcut.

Lumina semaforului s-a făcut verde.

— Poate că sunt pur și simplu incapabilă să mă ocup de un copil, s-a văicărit Tiphaine cu glas stins.

Se uita în gol, cu privirea pierdută în grozăvia pe care destinul i-ar putea-o rezerva lui Milo.

— Poate că Laetitia are dreptate să nu aibă încredere în mine, a adăugat înspăimântată.

— Se va face bine, îți promit.

— Asta nu schimbă nimic…

— Ești în stare de șoc, Tiphaine. La fel și Laetitia. Mâine, lucrurile vor fi mai clare.

În cele din urmă a băgat în viteza întâi și a pornit din nou.

Capitolul 43

Milo și-a revenit câteva ore mai târziu, dar doctorul Ferreira a dorit să fie ținut sub observație încă două zile pentru a fi siguri de însănătoșire. Băiatul înghițise de-abia câteva grame dintr-un preparat pe bază de brândușe, plante foarte toxice, dar un remediu imbatabil împotriva gutei pe care Tiphaine îl preparase ca să-l ajute pe tatăl ei care suferea de această boală. Sau măcar asta este ceea ce ea avusese grijă să le spună ambulanțierilor când veniseră la ea pentru a-i convinge să facă o spălătură gastrică. Brânduşa conține colchicină, cunoscută pentru calitățile diuretice, analgezice și anti-inflamatorii însă este și o otravă violentă care, înghițită fie și în cantități nesemnificative, produce efecte grave, chiar mortale. Deși băiatul înghițise doar o doză infimă, toxicitatea plantei fusese de ajuns ca să-i provoace o stare foarte periculoasă.

Brânduşele înfloresc, înfloresc pe câmp
Brânduşe sunt pe câmp, iată vara s-a dus[31]

Pe durata acestor zile, David și Laetitia au făcut cu schimbul la căpătâiul fiului lor care, pe zi ce trecea, își venea în fire și căpăta culoare în obraji. De îndată ce fusese suficient de conștient ca să poată vorbi, Laetitia i-a pus întrebarea care îi ardea buzele:

— Ai înghițit ceva din bucătăria lui Tiphaine când te-ai dus să-i aduci ochelarii lui Sylvain?

Băiatul s-a întristat. A rămas tăcut câteva clipe înainte să dea din cap în semn că nu. Inima Laetitiei a început să-i bubuie în piept. Totuși, chipul fiului ei i-a strecurat o îndoială în minte: îl cunoștea bine și știa figura îndârjită pe care o avea de câte ori făcea o prostie.

— Milo, dragule, a continuat ea cu blândețe. Îți promit că nu mă voi supăra dar trebuie să spui

adevărul. Ai mâncat sau ai băut ceva când ai fost singur în bucătărie la Tiphaine?

Bunăvoința mamei a părut să-l liniștească pe băiat care, ridicând spre ea o privire spăsită, a mărturisit:

— Pe masă era un bol cu ceva care semăna cu zahărul brun, dar mai galben.

— Ai mâncat?

— Puțin…

— Și ce gust avea?

— Nu era bun. Atunci am scuipat în chiuvetă.

Laetitia a oftat.

— Ai procedat bine.

Mărturisirea confirma spusele lui Tiphaine, dar Laetitia nu reușea să-și îndepărteze îndoielile. Dacă Milo scuipase în chiuvetă, cum de avusese o reacție atât de violentă?

— Ai scuipat tot sau ai înghițit un pic?

— Nu mai știu…

Încă de a doua zi mânca cu poftă iar peste încă o zi a cerut să plece acasă. În dimineața celei de-a treia zile, doctorul Ferreira l-a externat nu fără să reverse asupra părinților un torent de recomandări: în anumite cazuri, colchicina, în funcție de doza ingerată, mai poate provoca ravagii chiar și după zece zile de la intoxicare.

— Conform analizelor, Milo nu mai prezintă nicio urmă oricât de mică din această substanță, dar la cele mai mici simptome de tulburări digestive, cardiace, nervoase sau respiratorii vă prezentați imediat la spital. O dată la patru săptămâni va trebui să fie făcute analize pentru control. Ne vedem așadar peste o lună.

David și Laetitia au fost de acord și au plecat împreună cu fiul lor.

•

În seara aceea, după ce l-a culcat pe Milo, Laetitia a decis să-i explice lui David motivele bănuielilor sale. Se gândise îndelung în aceste două zile de dinainte și, pentru ea, nu exista niciun

dubiu: vecina lor atentase conștient la viața fiului lor. De la moartea lui Maxime, durerea o făcuse să-și piardă mințile. Dovadă: acuzele aberante pe care i le adusese, cele prin care o învinovățea că nu făcuse nimic pentru a-i salva fiul, mergând până la a o incrimina ca purtând o mare parte din vină pentru moartea copilului.

— Iar revenirea lor, imediat după înmormântare, a continuat ea cu ranchiună. Nu ți se pare bizar? Refuză cu încăpățânare să ne vorbească apoi, deodată, vor să redevenim cei mai buni prieteni din lume.

— Tiphaine și-a recunoscut vina, a replicat David.

— Rahat! Pentru ei era singurul mijloc de a se apropia de Milo!

— Nu ți se pare că exagerezi puțin?

Laetitia a făcut ochii mari, plini de stupoare.

— Ce mai vrei în afară de asta? De la moartea lui Maxime a fost în contact cu Milo de două ori și de două ori i-a pus viața în pericol!

— De două ori? s-a mirat el. Ce s-a întâmplat prima oară?

— David, la naiba! L-am găsit aplecat pe fereastra camerei lui Maxime! Ca și cum., ca și cum ar fi vrut să i se întâmple același lucru!

David a rămas pe gânduri, iar asta a scos-o pe Laetitia din sărite.

— Nu înțeleg de ce refuzi ceea ce este evident. Milo reprezintă pentru ea un chin permanent: de fiecare dată când îl vede, de fiecare dată când îl aude își aduce aminte de Maxime și de greșeala impardonabilă pe care a comis-o. Și totul la doar câțiva metri de casa ei! Dacă există o întruchipare a Infernului pe Pământ, atunci asta trebuie să fie!

— Liniștește-te, Laetitia, a temperat-o David. Sunt de acord că trebuie să evităm orice contact cu ei pe viitor. Dar nu cred că Tiphaine a vrut să-l omoare pe Milo.

— A, nu? a exclamat tânăra femeie, cu glasul sufocat de mânie. Cum de ești atât de sigur? Hai, spune, te ascult!

David a lăsat să treacă un timp pentru a se gândi, înainte să răspundă.

— Primo, Milo a recunoscut chiar el că a înghițit o chestie necunoscută care semăna cu zahărul brun.

— Pe care a scuipat-o în chiuvetă! a contestat imediat Laetitia.

— Poate că a înghițit un pic fără să vrea… Și pe urmă, în orice caz, nimic nu o făcea pe Tiphaine să fie sigură că Milo avea într-adevăr să guste din preparatul ei…

— Ba da, sigur că da! Sunt convinsă că a pus și pe chipsuri. Milo a spus: „Ca zahărul brun, dar mai galben”! Asta nu îți amintește nimic?

David i-a aruncat o privire intrigată soției sale.

— Este exact culoarea chipsurilor mexicane împreună cu pudra aceea pe care a presărat-o peste ei! a strigat Laetitia de parcă ar fi fost în posesia unei probe irefutabile. A fost de ajuns să presare peste bolul de chipsuri și nimeni nu a observat nimic. Ce le-a spus ambulanțierilor – că Milo înghițise pe furiș nu știu ce decoct – e o prostie!

— Se pare totuși că Milo a făcut-o…

— Da, dar nu asta l-a făcut să-i fie atât de rău.

— Atunci explică-mi de ce a făcut tot ce a putut ca să-l salveze?

— Ce a făcut ca să-l salveze?

Laetitia a pufnit într-un râs ironic.

— Ea l-a făcut să vomite, ea a urlat la Sylvain să cheme ambulanța și tot ea le-a cerut ambulanțierilor să facă o spălătură gastrică, a înșirat David calm.

— Evident! Dacă nu ar fi făcut toate astea, ar fi fost de la început acuzată de crimă și și-ar fi terminat zilele în închisoare! În schimb, acționând astfel, se poate numi accident domestic. Ghinion.

Perplex, David a tăcut.

— M-am interesat, David, a continuat Laetitia care nu renunțase. Colchicina este o otravă foarte puternică care provoacă vărsături spontane și care, în majoritatea cazurilor, este mortală.

— Atunci cum se explică faptul că Milo s-a făcut bine?

— Pentru că nu a înghițit suficient de multă! Planul ei a dat greș, asta-i tot!

David a rămas tăcut și de data asta. Raționamentul Laetitiei îl tulbura, dar nu reușea să-l convingă.

— În orice caz, nici nu se mai pune problema să se apropie de el, a hotărât ea când nu a mai avut argumente.

— Sunt de acord…

— Dar nu mă crezi când îți spun că a vrut într-adevăr să-l omoare.

David a oftat.

— Nu. O cunosc pe Tiphaine, ar fi incapabilă de așa ceva.

Laetitia a strâns din dinți și ridicându-se pentru a-l domina pe David de la înălțimea ranchiunei sale a spus:

— Ascultă-mă bine, David: dacă într-o bună zi fiul nostru se va afla din nou în pericol din cauza încrederii tale stupide, pe tine te voi considera vinovat.

Apoi a ieșit din cameră fără să se uite în urmă.

Frunzele toamnei, luate de vânt
Într-un vârtej monoton, cad pe pământ[4].

Capitolul 44

De ceva vreme, Tiphaine începuse să facă jogging. Să alerge fără un scop precis, altul decât cel de a se mișca, să alerge, să alerge drept înainte, să alerge ca să ajungă nicăieri, să alerge pur și simplu. Activitatea asta îi dădea impresia că revine la realitate, chiar și la una anostă. Dar alergatul o împiedica să gândească. Își socotea pașii în fulee mici, rapide, își fixa drept scop să ajungă în capătul străzii și lăsa corpul să facă restul. Nu se mai aștepta la nimic. Să facă turul blocurilor și să o ia de la capăt. Să-și risipească forțele, să-și piardă energia, să se forțeze pentru nimic altceva decât epuizarea fizică sperând ca la întoarcere oboseala corpului să o provoace și pe cea a minții. În general, când alerga, visa mai puțin noaptea. Și asta îi convenea de minune.

În ziua aceea, după ce terminase cel de-al doisprezecelea tur, o zărise de departe pe Laetitia ieșind din mașină cu brațele încărcate de plase, înainte să deschidă, cu greu, portiera din spate pentru Milo. S-a oprit o clipă și preț de o secundă a fost ispitită să cedeze tentației de a se întoarce. Să se ferească de o înfruntare directă, să se ascundă în cel mai întunecat cotlon și să aștepte să se elibereze calea… Dar când l-a văzut pe Milo ieșind din mașină cu ochii în jocul lui Nintendo, inima a început să-i bată mai repede și nu era din cauza efortului.

Atunci, fără să judece cu adevărat, și-a reluat cursa.

Pașii ei se îndreptau spre un scop și, deși traiectoria pentru a-l atinge era scurtă, nu avea habar despre drumul pe care avea să meargă. Să reia legăturile? Cu siguranță nu. Dar să încerce să o convingă pe Laetitia că este de bună-credință. Să încerce măcar. Fără să-și facă prea multe iluzii cu privire la linia de sosire.

Ajungând în dreptul lor, a auzit cuvintele Laetitiei care, evident, erau adresate lui Milo.

— Și închide portiera, dacă nu îți cer prea mult!

Judecând după vocea repezită, Laetitia era în toane proaste. Oare era un moment bun să încerce ceva? Doar că măcar avea ocazia să intre în vorbă, așa că Tiphaine nu lăsă ocazia să-i scape din mână.

Laetitia reușise să găsească un loc de parcare perfect. Din prima. Ceea ce, totuși, nu îi domolea proasta dispoziție.

— Închide Nintendo-ul, Milo, am ajuns, a rostit ea mecanic.

Pe bancheta din spate, băiețelul era concentrat asupra jocului video.

Tânăra femeie a ieșit din mașină, a luat mapa cu documente, ghiozdanul lui Milo, două plase de cumpărături… Nu mai avea mâini să deschidă portiera copilului, așa că a lovit cu cotul în geam, semn că nu-l va aștepta.

— Grăbește-te, Milo, sunt plină de poveri ca un măgar!

— Stai, că trebuie să salvez!

Pe Laetitia o irita cumplit poziția incomodă în care rămăsese, iar indolența fiului ei o scotea din minți.

— Milo! a spus ea sec, pentru că singurul lucru care îi ieșise în acea zi era găsirea locului de parcare. Ieși imediat din mașină sau nu te mai joci pe Nintendo o săptămână.

— Bine! a oftat el fără să-și ia ochii de la consolă.

Băiatul și-a mișcat fundul până la marginea banchetei, a pus un picior pe trotuar și a ieșit leneș din mașină.

— Și închide portiera, dacă nu îți cer prea mult!

— Laetitia! a strigat-o o voce, în spatele ei, și a făcut-o să încremenească. Putem să vorbim o clipă?

S-a întors. La câțiva metri de ea, în costum de jogging, se afla Tiphaine. Era leoarcă, fața îi

strălucea de efortul făcut, câteva fire de păr i se lipiseră pe frunte. Respirând greu, aștepta un răspuns care nu venea, apoi și-a ferit privirea și s-a apropiat de Milo căruia i-a ciufulit părul.

— Ce faci, scumpule? a întrebat ea amabil.

— Bună, Tiphaine! i-a răspuns băiatul cu un zâmbet luminos.

Sătulă până peste cap, Laetitia li s-a alăturat din doi pași, și-a prins fiul de braț cu un gest hotărât și l-a împins în spatele ei.

— Îți interzic să-i vorbești, a zis ea printre dinți.

Tiphaine a încasat lovitura fără să clipească.

— Laetitia, te rog… Putem vorbi?

— Milo, du-te în casă! i-a ordonat mama sa.

— Mamă…

— Intră în casă când îți spun! l-a somat pe un ton care nu permitea replică.

Milo a ezitat, apoi, bosumflat, s-a îndreptat spre casă. De îndată ce se îndepărtase, Laetitia s-a întors spre Tiphaine:

— Te previn, nebună ce ești, că dacă te mai văd încă o dată dându-i târcoale, îți scot ochii!

— Ascultă Laetitia, dacă nu pricepi că niciodată nu am vrut…

— Taci! a șoptit ea închizând ochii, semn de exasperare intensă. Scutește-mă de scuzele tale de doi bani, nu cred o iotă din ele!

— A, nu? Și ce crezi atunci?

Laetitia a privit-o cu răceală și dispreț.

— Am înțeles foarte bine ce vrei să faci, Tiphaine. Dar ai grijă: data viitoare, dacă i se întâmplă ceva lui Milo, chem poliția!

Tiphaine a părut sincer surprinsă. S-a uitat la Laetitia cu un aer întrebător, neștiind ce sens să acorde cuvintelor acesteia. Apoi, ca și când ar fi înțeles că nimic nu o va putea face să-și schimbe părerea, a oftat fără să ascundă durerea pe care atitudinea interlocutoarei i-o provoca.

— Nu știu în ce delir paranoic ești pe cale să te cufunzi, Laetitia, dar e sigur că te înșeli amarnic.

Te rog, încearcă să mă crezi, măcar puțin. Și dacă nu vrei să o faci pentru mine, fă-o pentru Milo. Pentru că ești pe cale să-l distrugi încetul cu încetul…

Auzind astea, Laetitia a zâmbit ironic, iar o sclipire de răutate i-a lucit în ochi, asemenea unui fulger pe cerul care anunță o furtună.

— Ce e sigur e că tu te pricepi să distrugi un copil, a rostit ea cu un glas aproape delicat.

Palma a lovit-o înainte ca Laetitia să o poată observa. De-abia rostise cuvântul „copil” că mâna lui Tiphaine i-a izbit zgomotos obrazul. Plasele de cumpărături și toate celelalte bagaje cântăreau enorm; le-a lăsat să cadă ducându-și mâna la obraz, șocată.

— N-ai dreptul! a urlat Tiphaine stăpânindu-se să nu plângă și parcă dorind să-și justifice gestul.

Preț de o clipă cele două femei s-au privit gata să se repeadă una la cealaltă. Și asta s-ar fi întâmplat dacă un strigăt nu ar fi pus capăt înfruntării pline de ură.

— Laetitia!

În pragul unei case, cea în care intrase Milo puțin mai înainte, a ieșit un bărbat care li s-a alăturat. David a cuprins-o imediat pe Laetitia de umeri și a împins-o în spatele lui printr-un gest protector.

— M-a pălmuit! a strigat ea încă sub șocul agresiunii.

— Anumite aluzii fac, uneori, mai mult rău decât o palmă, a bălmăjit Tiphaine, și ea îngrozită de turnura pe care o luase cearta dintre ele.

David a privit-o cu asprime, căutându-și cuvintele înainte de a îndrepta un deget amenințător spre ea.

— De data asta ai mers prea departe, Tiphaine! Vom depune plângere.

Tiphaine a strâns din dinți, disimulând cu greu vârtejul sentimentelor care se dezlănțuise în ea. I-au trebuit câteva secunde ca să se stăpânească,

apoi, înghițindu-și hohotul de plâns, a plecat capul sigură de ea:

— Cum dorești, David. Vezi tu, marea diferență dintre noi este că eu nu mai am nimic de pierdut.

Carnet de sănătate

7 – 8 ani

Activitățile extrașcolare sunt benefice pentru copilul dumneavoastră atâta vreme cât ele nu îi încarcă foarte mult programul.

M. nu vrea să facă vreo activitate în afara școlii… Trebuie să fie forțat?

Propuneri: Aikido? Teatru? Desen? Muzică?

Folosește abuziv Nintendo! De supravegheat.

Mesele luate împreună pot fi un mijloc bun pentru a se destinde. Și dacă ați lua în considerare să opriți televizorul?

Nu avem televizor în bucătărie. M. mănâncă cu poftă. Îi place să povestească tot ce face la școală. Există o foarte bună relație între noi.

Notele medicului:

Greutate: . Înălțime: .

Capitolul 45

Zilele deveneau tot mai scurte, totuși toamna a fost blândă în acel an. În săptămâna care a urmat altercației, cei din familia Brunelle și cei din familia Geniot nu s-au întâlnit. Ceea ce odinioară făcea parte din farmecul de a locui unii lângă ceilalți devenise acum o sabie a lui Damocles a cărei amenințare făcea orice deplasare dezagreabilă: riscul de a se întâlni în cartier sau chiar de a observa prezența celorlalți la câțiva metri distanță în grădină, conferea existenței de zi cu zi gustul acru al neîncrederii.

În sâmbăta următoare Laetitia s-a ocupat, o bună parte din dimineață, de rufele care așteptau: să le spele pe cele din coș și să le împăturească, să le calce și să le pună la locul lor pe cele care așteptau pe uscător. David nu era acasă, bătea străzile orașului la volanul taxiului său. Iar Milo, după ce se uitase la un DVD cu Jimmy Neutron pe durata orei autorizate, a cerut voie să se joace în grădină.

Laetitia a acceptat cu inima strânsă. Nu-i plăcea ideea de a-și expune fiul privirilor lui Tiphaine care de la ferestrele primului etaj al casei avea o vedere vastă spre cele două grădini. Pe de altă parte, a-i interzice lui Milo să se joace afară era cu totul ridicol, își dădea bine seama de asta. A hotărât așadar să-și instaleze masa de călcat în sufrageria ale cărei ferestre deschise dădeau direct spre terasă și îi ofereau o panoramă completă a grădinii.

Milo era abătut, chiar mai mult de când se întorsese de la spital. Atmosfera din casă nu mai avea nimic în comun cu relaxarea de odinioară: Laetitia era cu capsa pusă mai mereu, iar David îi reproșa asta constant și se certau des. Copilului nu-i explicase mare lucru în legătură cu internarea lui în spital, altceva decât că nu mai trebuie să guste niciodată zahăr brun deschis la culoare, spre

galben. Dar el înțelesese foarte bine că mama lui o considera vinovată pe Tiphaine de accident și că tatăl lui nu era de acord cu ea. El nu știa ce să creadă și se simțea sfâșiat între două păreri. Ca să nu mai vorbim că avea pentru părinții lui Maxime o afecțiune sinceră și că suferea pentru că nu-i mai vedea. Ultimul aspect, și nu lipsit de importanță: trenulețul electric, pe care Milo îl ceruse de nenumărate ori, rămăsese la ei.

— Nu este posibil, dragule, îi răspundea de fiecare dată mama lui.

— De ce?

— Dacă ții morțiș să ai un trenuleț electric, tata și cu mine îți cumpărăm unul.

Era singurul răspuns pe care reușea să-l primească. Dar motivul adevărat care îl împiedica să-l aibă pe cel care îi fusese deja oferit rămânea un adevărat mister. Știind părerea tatălui său cu privire la subiectul acesta, a încercat să obțină o explicație.

— Mama ta este supărată pe Tiphaine și nu vrea să primească nimic de la ea.

— Dar nu ea acceptă, s-a revoltat băiatul. Eu accept!

— Știu, dragule.

— Și câtă vreme vor fi supărate?

După ce și-a privit băiatul cu tristețe, David a ridicat din umeri în semn că nu știa.

În seara aceea, prin pereții camerei sale, băiatul auzise frânturi de voci care proveneau de la parter. Era clar că părinții lui se certau din nou și expresia „trenulețul electric” se repeta des în cearta lor. Înfundându-și capul în pernă, Milo hotărâse să renunțe la jucăria lui.

În timp ce călca, Laetitia se gândea la disputa din ajun. David îi reproșase că îl neliniștește inutil pe Milo și că-i induce sentimentul nefast de a fi mereu în pericol.

— ESTE în pericol! strigase ea disperată că nu-l poate convinge pe soțul ei de realitatea pericolului

la care, în opinia ei, era expus fiul lor.

— Încetează, la naiba! se enervase David. Devii complet paranoică, pe cuvântul meu! Și-n cele din urmă, poți să-mi spui ce pericol l-ar paște pe Milo dacă și-ar recupera cadoul?

— Nu știu, a răspuns ea cu jumătate de gură.

David a avut un zâmbet triumfător care a dispărut de îndată ce Laetitia a adăugat:

— Dar sunt convinsă că Tiphaine este suficient de dusă ca să transforme o simplă jucărie în ceva periculos, *chiar și* un trenuleț electric.

David a izbucnit în râs, deși situația era extrem de tristă.

— Tu începi să fii al naibii de dusă! i-a replicat el privind-o cu milă.

Laetitia s-a simțit jignită în adâncul ființei sale și, bătând cu pumnul în masă, și-a dat curs liber mâniei:

— Ascultă-mă bine, David Brunelle, faptul că încerci s-o protejezi pe degenerata asta mă depășește. Dar nu-ți permit să mă insulți, eu… eu nu suport asta!

Și ascunzându-și fața în palme a izbucnit în hohote de plâns.

David nu și-a ascuns exasperarea: a oftat adânc și și-a stăpânit dorința de a pleca trântind ușa. Obsesia soției sale de a vedea un pericol pretutindeni începea să-l calce pe nervi. Dar, mai mult decât orice altceva, era foarte supărat pe ea pentru că îl făcea pe Milo să-i suporte angoasele. Deja relativ afectat de moartea lui Maxime, apoi de cea a lui Ernest, băiatul își pierduse veselia și nepăsarea la care avea dreptul. Își dădea Laetitia seama că atitudinea ei nu făcea decât să-l perturbe și mai mult, făcându-l să devină abătut și melancolic?

Văzând-o plângând, nefericită și vulnerabilă, David a luat hotărârea de a sfărâma cercul infernal în care ea singură se închisese. Cum să procedeze?

Nu vedea decât o soluție: să o forțeze să meargă până la capătul propriei logici.

— OK! a spus cu fermitate. Consideri că Milo este în pericol, așa-i? Că Tiphaine reprezintă pentru el o adevărată amenințare fiindcă ea nu poate suporta ideea de a-l vedea crescând sub ochii ei.

— Asta mi se pare evident, a spus ea între două hohote de plâns.

— Atunci trebuie să ne mutăm!

Laetitia s-a oprit brusc din plâns. A făcut ochii mari, șocați și l-a privit pe David stupefiată.

— Ce?

— Dacă tu consideri că fiul nostru este în pericol aici, la nici câțiva metri de Tiphaine și de Sylvain, atunci este datoria noastră să-l protejăm. Să ne mutăm!

— Nici nu se pune problema! a protestat ea.

— De ce?

— Casa asta este a părinților mei, am crescut între pereții ăștia și vreau ca și fiul meu să crească tot aici. Nu văd de ce, sub pretextul că vecina mea a luat-o razna, ar trebui să-mi fac bagajele. Dacă ar trebui să plece cineva, ea ar trebui s-o facă!

— Nu poți forța oamenii să se mute pretextând că le consideri prezența nefastă pentru fiul tău… Dar dacă tu ești sigură de ceea ce spui, atunci tu ar trebui să acționezi.

Argumentul era imparabil și Laetitia nu a știut ce să replice. Dorința de a-i vedea pe Tiphaine și pe Sylvain dispărând definitiv din existența ei o depășea cu o putere aproape disperată.

— Nu e drept, a scâncit ea în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Poate, dar asta e.

S-a prăbușit în gânduri dureroase, punctate de hohote de plâns și de suflat nasul.

Să plece de aici? Să părăsească locul care păstra atâtea lucruri, începând cu copilăria ei și până la amintirea părinților săi? Să-l smulgă pe Milo din

cartierul lui și poate să fie obligat să-și schimbe școala? Și pe urmă, unde să plece? În clipa în care își punea toate aceste întrebări, Laetitia și-a dat seama că era departe de a fi pregătită să ia o decizie atât de radicală.

— Dacă nu simți soluția asta ca pe o certitudine, atunci poate că Milo nu este chiar în pericol așa cum pari să crezi… a conchis David de parcă i-ar fi citit gândurile dintr-o carte deschisă.

Laetitia a izbucnit într-un hohot de râs care dovedea că este dezamăgită.

— Vrei doar să-mi dovedești că nu am dreptate, așa-i?

— Vreau doar să-ți arăt că nu ai dreptate și că, în sinea ta, știi asta. De acord, Tiphaine nu este chiar în toate mințile, dar, sincer, Laetitia, noi am fi mai zdraveni, ce crezi? Și-a pierdut fiul! Nu-și va mai reveni niciodată! Desigur, sunt de acord cu tine: nu am absolut niciun chef să-mi expun fiul unui risc. Am terminat-o cu Tiphaine și cu Sylvain, nu ne mai vedem cu ei, basta. Dar încetează să crezi că ea îi vrea răul! Și mai ales evită să-i transmiți asemenea idei lui Milo. Astfel, tu îi faci rău… Așa că, te rog, nu mai fi paranoică și hai să încercăm amândoi să-l facem pe fiul nostru să zâmbească!

David găsise iarăși cuvintele potrivite. Laetitia a hohotit și mai tare. Apoi s-a ridicat, a înconjurat masa și s-a ghemuit în brațele soțului ei. În final, în loc de răspuns, l-a sărutat cu pasiune.

•

Amintirea acestei dispute s-a încheiat odată cu ceea ce avea de călcat. Laetitia a împăturit ultima pereche de pantaloni, a pus-o deasupra unei grămezi de haine și a scos fierul de călcat din priză. Afară, a zărit silueta lui Milo care se juca în capătul grădinii. Apoi a luat coșul cu rufe și a urcat la etaj. Acolo a aranjat în tihnă fiecare haină la locul ei și pe urmă a schimbat cearșafurile de pat de la Milo din cameră. Asta a durat cam vreo zece

minute. Când a coborât, a trecut prin bucătărie și a băut un pahar cu apă.

În timp ce bea, privea distrată pe fereastra care dădea spre grădină. Pierdută în gânduri, nu a observat nimic anormal. Doar când a pus paharul de apă în chiuvetă, brusc, instinctul i-a șoptit că nu era ceva în ordine.

Capitolul 46

Laetitia a inspectat rapid sufrageria și a ieșit pe terasă. De îndată ce a ajuns afară și-a rotit privirea prin grădină.

— Milo?

Cu pași repezi, a mers până la tufișul care împodobea zidul din capăt continuând să-și strige fiul. A scotocit în tufiș…

— Milo, dacă te ascunzi, mai bine ar fi să apari! Nu e amuzant!

…S-a întors pentru a examina grădina din cealaltă parte, a căutat cu privirea pe terasă…

— La naiba, Milo, unde ești?

…S-a îndreptat apoi spre magazie și a deschis ușa…

— Milo?

…S-a oprit cu răsuflarea tăiată, realizând cum, insidios, panica se instala în ea: în magazia mică nu a găsit decât obiecte de grădinărit, mașina de tuns iarba laolaltă cu niște saci de turbă îngrămădiți într-un colț și în spatele cărora era imposibil să te ascunzi. Cu inima bătându-i tare, s-a răsucit și s-a uitat spre capătul gardului verde, acolo unde Maxime și Milo începuseră să facă o trecere. Fără să se mai gândească să închidă ușa magaziei s-a dus acolo în grabă, a îngenuncheat cât să aibă înălțimea unui copil și a examinat breșa îngustă și ceea ce era împrejur.

Nici urmă de Milo.

Din ce în ce mai speriată, s-a ridicat pe vârfurile picioarelor și a privit peste gardul verde. Deși grădina lui Tiphaine și a lui Sylvain era mult mai bogată în plante decât a lor, nu a observat nicio mișcare.

De data asta a trebuit să accepte ceea ce era evident: Milo nu se afla în grădină.

Oare se întorsese prin spatele casei cât fusese ea la etaj și nu-și dăduse seama? Alergând, a străbătut

drumul în sens contrar și a intrat în sufragerie, apoi a trecut prin fiecare cameră de la parter urlând prenumele fiului său. La etaj a făcut același lucru, fără să mai aibă grijă să scotocească prin cotloane, să deschidă dulapurile sau să se uite pe sub pat, instinctul îi spunea că nu-l va găsi acolo pe Milo. În pană de idei sau respingând singura idee care o umplea de spaimă, Laetitia a coborât până în hol, a deschis ușa de la intrare și a făcut câțiva pași pe stradă.

Strada era pustie, cu excepția câtorva mașini care, la interval de câteva secunde, treceau indiferente și dispăreau la fel de repede cum apăruseră.

Acum spaima îi paraliza discernământul și în timp ce se învârtea singură în mijlocul trotuarului, certitudinea obsedantă că i se întâmplase ceva fiului ei îi tulbura mintea agitată.

— Nenorocito! a șoptit ea îndreptându-se cu pași mari spre casa vecină.

A sunat zdrobindu-și degetul de buton, a așteptat, a sunat din nou, apoi, pentru că nu răspundea nimeni, a bătut la ușă.

— Tiphaine, știu că ești acolo! a urlat din răsputeri. Deschide ușa sau chem poliția!

Apoi, lipindu-și urechea de lemn a încercat să perceapă dovada a ceea ce spusese.

Îndărătul ușii, liniștea era deplină.

Laetitia a simțit că o părăsește și ceea ce-i mai rămăsese din sângele rece. Pradă unei spaime surde, a alergat până la ușa casei sale, a intrat și s-a aruncat literalmente pe telefonul mobil, formând numărul lui David. Când acesta i-a răspuns, tânăra femeie plângea.

I-au trebuit câteva secunde ca să înțeleagă despre ce este vorba, într-atât era de confuz discursul Laetitiei. I-a povestit dispariția lui Milo fără să-și dea seama cum se petrecuse, o acuza pe Tiphaine că-l sechestrează și amenința că va

pătrunde prin efracție la vecini ca să-și salveze fiul.

— Calmează-te, Laetitia, pentru numele lui Dumnezeu! a încercat David s-o liniștească, iar vocea lui se dorea aspră și ponderată în același timp. Ce te face să crezi că este la Tiphaine și la Sylvain?

— David, era în grădină! E singurul loc unde ar fi putut merge, acolo este. Cred că a trecut prin gaura din gardul verde, nu există altă posibilitate!

— De ce să fi mers la ei?

— Tu nu înțelegi? a strigat Laetitia aproape isterică. Ea l-a atras păcălindu-l cu nu știu ce minciună. Trebuie să intru în casă, altminteri Milo este pierdut!

— Să nu faci nimic! a țipat David. Sau, da, cheamă poliția, spune-le că Milo a dispărut și așteaptă-mă. Sosesc imediat.

A închis nervos și a pus telefonul pe locul pasagerului.

Apoi, trăgând la marginea drumului, a oprit taxiul. S-a întors spre clientul pe care îl luase și, după ce și-a cerut scuze, i-a cerut să coboare.

— E o glumă? a protestat acesta care totuși nu părea să guste gluma.

— Îmi pare foarte rău, domnule… Tocmai am primit un telefon de la soția mea. I s-a întâmplat ceva fiului nostru. Trebuie să mă întorc urgent acasă!

Pentru că argumentul era unul covârșitor, clientul ar fi trebuit să accepte imediat. Din nefericire, individul nu părea să aibă copii.

— Nu e treaba mea! a replicat el pe un ton sec. Duceți-mă la adresa pe care v-am indicat-o și apoi mergeți unde doriți.

David a înțeles că avea de-a face cu un ticălos. Timpul trecea și fiecare secundă pierdută să încerce să-l convingă să coboare din taxi îl enerva la culme. A oftat ostentativ, a oprit motorul și a

ieșit din mașină. Apoi a făcut turul acesteia, a deschis portiera din spate cu un gest ferm.

— Ieșiți, domnule!

— Nici nu mă gândesc! a răspuns clientul, ținându-se de geanta diplomat ca și când aceasta i-ar fi asigurat puterea de a rămâne în mașină.

David n-a mai stat pe gânduri, l-a prins de reverul hainei și l-a tras brusc, obligându-l să iasă din mașină. Bărbatul a încercat să reziste: în timp ce scotea țipete de protest, s-a lăsat să cadă greu pe o parte, și asta l-a obligat pe David să-l lase. Începuse să-și piardă răbdarea. A mai încercat o dată, dar acum s-a folosit de ambele mâini iar clientul a fost scos afară din mașină în patru labe. De îndată ce a ieșit, David l-a lăsat și bărbatul s-a prăbușit la pământ.

Apoi, fără să privească în urmă, și-a reluat locul la volan, a răsucit cheia în contact și a demarat în trombă.

A mai avut vreme să-l vadă în oglinda retrovizoare pe client ridicându-se și urlând ceea ce părea să fie cele mai grave insulte. Dacă nu au fost cumva amenințări.

Cinci minute mai târziu, David frâna în fața casei în scârțâit de cauciucuri. Când a intrat, a găsit-o pe Laetitia în genunchi, pe podea, golind cu gesturi febrile și dezordonate sertarul de la bufet.

— Ce faci? a întrebat-o uimit.

— Caut nenorocitele alea de chei! a urlat ea fără să-l privească măcar.

— Ce fel de chei?

— Cele ale lui Tiphaine și Sylvain!

— Ai chemat poliția?

— Trebuie să vină dintr-o clipă într-alta.

David a rămas câteva secunde tăcut privindu-și soția înverșunându-se asupra obiectelor care o incomodau, luându-le pe rând și aruncându-le în lături pe cele care nu o interesau.

— Încetează, Laetitia! i-a ordonat cu un ton sec. Calmează-te și explică-mi mai bine ce s-a

întâmplat.

Tânăra femeie nu răspundea. Scotocea în continuare, lua, arunca, înjura gemând și își ștergea lacrimile cu dosul mânecii.

— La naiba, Laetitia, oprește-te! a țipat el la capătul răbdării.

Laetitia a tresărit și, în sfârșit, a ridicat spre el o privire plină de tristețe. A prins-o de umeri și a forțat-o să se ridice. S-a lăsat condusă de puterea mâinilor soțului ei. Atunci, în clipa aceea, s-a abandonat în brațele lui și început să plângă în hohote.

— Acum vrei să-mi explici? a întrebat-o el cu blândețe.

Capitolul 47

Nu era mare lucru de explicat. Laetitia i-a povestit cum s-a desfășurat dimineața, insistând pe cele vreo zece minute în care l-a lăsat pe Milo nesupravegheat: ultima oară când l-a văzut, se juca în capătul grădinii… Apoi nimic…

— Un copil nu dispare pur și simplu, a șoptit David tulburat. Cu siguranță că trebuie să fie undeva!

— E acolo! s-a revoltat Laetitia, arătând casa lui Tiphaine și a lui Sylvain. Dumnezeu știe ce sunt în stare să facă! Și tu…

S-a desprins brusc de David iritată. Cum încerca să o țină lipită de el, l-a respins viguros și, sub privirea lui mirată, a ridicat spre el un deget acuzator.

— Refuzai să mă crezi când îți spuneam că ea îi vrea răul. Și acum… acum…

S-a întrerupt izbucnind într-un hohot de plâns dureros, uitându-se la David cu niște ochi plini de amărăciune și de mânie, apoi s-a desprins violent de el, s-a târât spre sufragerie și a ieșit în goană pe terasă. Acolo a luat un scaun, l-a pus chiar lângă gardul verde și, la fel cum făcuse când l-a descoperit îngrozită pe Milo la fereastra camerei lui Maxime, a încercat să se suie pe el.

— Ce faci? Laetitia!

David, care o urmase, a vrut să o prindă de talie ca s-o împiedice să treacă de cealaltă parte a gardului viu.

— Lasă-mă! a urlat ea zbătându-se.

În echilibru nesigur pe scaun, a izbutit să ridice un picior deasupra gardului viu iar cu celălalt la împins violent pe David lovindu-l în abdomen. Deși lovitura nu i-a provocat o durere prea mare, totuși l-a destabilizat și a fost obligat s-o lase. Tânăra femeie a profitat ca să-și treacă și celălalt picior peste gard și să sară pe terasa vecinilor.

Fără să piardă un minut s-a repezit spre ușa culisantă cu geamuri mari care dădea spre bucătărie și a încercat s-o deschidă. Zadarnic, era încuiată. Atunci, fără să-i pese de apostrofările lui David care, de cealaltă parte a gardului viu, încerca s-o calmeze, a luat un taburet de lemn aflat într-un colț al terasei…

— Laetitia, nu!

L-a ridicat deasupra capului…

— Lasă taburetul!

…și l-a aruncat cu putere în ușa cu geamuri înalte.

De data asta David s-a urcat pe scaun cu scopul de a i se alătura, continuând să urle apostrofări și amenințări, pe care Laetitia părea că nu dă doi bani. Se pregătea să repete gestul, ridicând taburetul deasupra capului, când sunetul soneriei de la intrare a răzbătut până la ei prin ușa cu geamuri de la terasă pe care o lăsaseră deschisă. Au încremenit amândoi, înainte de a se uita speriați unul la celălalt.

— Poliția! a exclamat David, amintindu-și că Laetitia le dăduse telefon.

•

Observația lui a fost motivată de furia oarbă a Laetitiei care o făcea să spere că va putea să intre mai repede în casa vecinilor. Acolo unde era convinsă că-și va găsi copilul sechestrat.

A abandonat taburetul.

Liniștit acum, David i-a spus să se întoarcă în grădina lor cât mai repede. Apoi, văzând că ezita, a sărit gardul viu și, fără să mai piardă o secundă, a alergat spre holul de la intrare.

Doi polițiști în uniforme, un bărbat și o femeie, stăteau în pragul ușii. Cel dintâi avea o mustață deasă care părea că este extrem de bine întreținută. Era înalt, cu tenul bronzat, maxilarul pătrat, cu ochelari de soare pe nas care sfârșeau prin a-l face să semene cu Tom Selleck, dar mai puțin carismatic. În schimb, femeia avea o înfățișare mai

puțin stereotipală: era înaltă, dar viguroasă și dolofană. Părul scurt și grizonant arăta puținul timp alocat îngrijirii feminine.

— Locotenenții Chapuy și Delaunoy, a rostit bărbatul fără ca David să priceapă care era unul și care era celălalt. De fapt nu-i păsa. Dumneavoastră ați sunat în legătură cu dispariția unui copil?

David a dat din cap.

— Intrați.

Cei doi polițiști au intrat în hol chiar în clipa în care Laetitia își făcea apariția din bucătărie, cu hainele șifonate și părul ciufulit.

— Slavă Domnului că ați venit! a exclamat ea imediat ce i-a văzut. Fiul meu este sechestrat la vecini, este în pericol! Trebuie neapărat să spargeți ușa. Vecina refuză să-mi deschidă.

— Încet, încet! a temperat-o polițista. Înainte de toate trebuie să avem cât mai multe informații, mai întâi despre copil și apoi despre împrejurările dispariției.

Dezamăgită de ceea ce ea considera o pierdere de timp, Laetitia se pregătea să protesteze când David i-a impus să tacă.

— Acum taci și mă lași să explic situația! Nu avem nicio dovadă că Milo este la Tiphaine și la Sylvain.

— Milo este copilul dispărut? a întrebat polițista.

— Este fiul meu, are șapte ani și a fost răpit de vecini! a replicat Laetitia pe un ton care trăda părerea proastă pe care o avea despre eficacitatea lor.

— Vă rugăm să vă calmați, doamnă, a intervenit Tom Selleck la rândul lui. Nu vom face nimic până nu vom avea toate informațiile; așadar este în interesul dumneavoastră să vă liniștiți și să ne spuneți în amănunt ce s-a întâmplat și de când a dispărut fiul dumneavoastră.

— Mai bine să mergem în sufragerie, a propus David.

Acolo i-a invitat pe cei doi polițiști să ia loc la masă.

Laetitia i-a urmat încercând, printr-un efort supraomenesc, să se calmeze.

De îndată ce au luat loc la masă, tânăra femeie a povestit pentru a doua oară cum s-au petrecut lucrurile. Apoi David a relatat pe scurt istoricul relațiilor pe care le aveau cu vecinii lor, dar și motivele pentru care Laetitia era convinsă de implicarea lui Tiphaine în această chestiune. În tot acest răstimp, cei doi polițiști au luat note și au pus întrebări.

— L-ați căutat deja în cartier, i-ați întrebat pe ceilalți vecini, pe comercianți sau pe trecători?

Și Laetitia și David au negat.

— Vom începe de aici, a declarat Tom Selleck ridicându-se de pe scaun. Puteți să ne dați o fotografie a fiului dumneavoastră?

Apoi, printr-un gest al mâinii, polițista i-a cerut să mai stea o clipă.

— Sunteți de acord cu bănuielile soției dumneavoastră? l-a mai întrebat ea pe David.

Acesta s-a uitat la Laetitia care l-a privit cu niște ochi plini de amenințări. Știa, așadar, că dacă nu ar susține același lucru ea ar crede că a fost trădată.

— Să spunem că nu am încredere în Tiphaine, într-adevăr, a răspuns el prudent. Acum, e adevărat și că nu o văd capabilă de o asemenea ticăloșie.

Laetitia a pufnit ironic și și-a întors privirea fără să-și ascundă ranchiuna. Cei doi polițiști nu au comentat, concentrându-se mai degrabă asupra informațiilor de care aveau nevoie:

— Ați sunat la ei?

— Nu răspunde nimeni, s-a grăbit să răspundă David, care a considerat că e mai bine să nu spună nimic despre intruziunea Laetitiei în grădina familiei Geniot.

— Nu este nebună, scorpia! a ricanat Laetitia extrem de exasperată.

— Fiul dumneavoastră are prieteni, cunoștințe, un loc anume unde ar fi putut să meargă din proprie inițiativă fără să vă anunțe?

— Are doar șapte ani! a țipat Laetitia cu vocea frântă de hohote de plâns. Când veți înțelege că timpul trece și că, în vreme ce noi stăm aici și vorbim ca să ne aflăm în treabă, Milo este în pericol doar la câțiva metri de noi, chiar dincolo de acest perete…

— Calmați-vă doamnă, i-a recomandat polițista, de data asta cu blândețe. Vă asigur că vom face tot ce putem ca să vă găsim rapid băiețelul.

Și pentru a întări cele spuse, a cerut din nou o fotografie a lui Milo apoi, în timp ce colegul ei s-a întors la mașină ca să transmită prin radio semnalmentele, a inspectat rapid grădina.

Mulțumită declarațiilor lui David și ale Laetitiei, locotenenții Delaunoy și Chapuy au fost în măsură, în scurt timp, să emită două ipoteze: fie Laetitia avea dreptate și Milo trecuse în grădina vecinilor și se afla în casa de lângă ei, fie plecase singur de acasă și, dintr-un motiv necunoscut, trebuie că se plimba pe străzile din oraș fără să fi crezut de cuviință să-și anunțe părinții. Era clar că polițiștii îndepărtaseră orice eventualitate a unei răpiri criminale: grădina nu se vedea și nici nu se putea ajunge acolo din stradă, așa încât era puțin probabil ca un necunoscut să fi intrat în casă, exact când Laetitia era la etaj, să fi mers până în capătul grădinii fără să fie observat, să fi luat copilul și apoi să dispară cu el.

Pentru că polițista nu descoperise nimic suspect în grădină, iar colegul ei isprăvise de transmis semnalmentele copilului, au început prin a suna la ușa lui Tiphaine și a lui Sylvain avându-i desigur pe Laetitia și pe David alături.

După ce a sunat insistent, Tom Selleck a bătut în ușă.

— Poliția, deschideți! a strigat el cu glas autoritar.

Nu a răspuns nimeni.

— Putem intra prin spate, i-a informat Laetitia.

— Prin spate? s-a mirat Tom Selleck. De ce?

— Ca să intrați în casă și să faceți percheziția! a continuat ea ca și cum era evident acest lucru.

— Nu se pune problema să intrăm în casă, doamnă, s-a mulțumit el să răspundă.

Apoi, privind chipul devastat al Laetitiei a continuat:

— Percheziția unui domiciliu privat nu poate fi făcută decât în cadrul unei anchete preliminare, al unui delict flagrant sau al unei comisii rogatorii. Nu ne aflăm în niciuna dintre aceste situații.

— Atunci nu veți face nimic?

— Vom face totul, doamnă… în limitele legii.

Laetitia a crezut că leșină. Și-a întors spre David o privire disperată și, în același timp, acuzatoare, considerând evident că el este responsabil de procedurile poliției și de legile în baza cărora acestea funcționează. Atunci, de parcă acest ultim obstacol în calea nevoii sale de a acționa a rupt ceva în ea, tânăra femeie s-a năpustit asupra ușii familiei Geniot pe care a început s-o lovească cu pumnii urlând înjurături și amenințări adresate lui Tiphaine și cuvinte liniștitoare și promisiuni că va fi eliberat adresate lui Milo.

David a intervenit iarăși pentru a încerca să-și calmeze soția. Dar aceasta îl respingea acum la fel ca pe oricine altcineva. Răvășită de durere, rătăcită în cea mai profundă dintre certitudinile sale, și anume că fiul ei se afla chiar acolo, doar la câțiva metri, îndărătul acelei uși, simțea cea mai îngrozitoare dintre singurătăți și blestema lumea întreagă pe care o socotea principala cauză a necazurilor sale.

David, care o prinsese în brațe, o îndepărta nemilos de ușă în timp ce ea continua să se zbată ca o zeitate a Infernului, urlând și vociferând neîncetat. Polițista încerca și ea s-o liniștească, dar

în van: Laetitia, parcă înnebunise și ignora orice încercare de a fi calmată.

— Privește! i-a spus deodată cu fermitate David, vrând să-i atragă atenția.

Ținând-o cu putere de încheieturile mâinilor, a vrut s-o răsucească, fără să-i dea drumul din brațe, ca să poată privi… Inutil, Laetitia nu voia să asculte de nimic și de nimeni așa că a trebuit să o zgâlțâie violent ca s-o facă să tacă.

— Privește, la naiba! a țipat el când, mai mult șocată decât ofensată, Laetitia a tăcut în sfârșit.

Și, întorcându-se spre direcția indicată de David, a zărit la capătul străzii silueta lui Tiphaine care, nu mai exista niciun dubiu, se întorcea acasă.

Capitolul 48

Dacă Laetitia era șocată să o vadă pe Tiphaine mergând liniștită pe trotuar, aceasta a fost încă și mai uimită să-și vadă vecinii flancați de doi polițiști în fața casei sale. Apariția ei a fost benefică deoarece a avut avantajul de a o calma instantaneu pe Laetitia care, scăpând din strânsoarea lui David, a alergat imediat spre ea.

— Ce i-ai făcut fiului meu? i s-a adresat violent de îndată ce s-a apropiat.

David și cei doi locotenenți au alergat după ea. David a luat-o în brațe, implorând-o să lase poliția să-și facă treaba. A tras-o în direcția opusă în timp ce Tom Selleck și colega lui au abordat-o pe Tiphaine care îi privea siderată fără să-și ascundă mirarea.

De departe, David și Laetitia i-au văzut discutând. Tiphaine a dat din cap de mai multe ori, părând că răspunde la întrebări prin fraze scurte, doar prin câteva cuvinte însoțite de câteva mișcări ale capului sau ale umerilor. Apoi toți trei s-au îndreptat spre casa familiei Geniot. În timp ce Tiphaine introducea cheia în ușă, David și Laetitia li s-au alăturat din câțiva pași.

— Vă las să scotociți, dar nici nu se pune problema ca nebuna asta să pună piciorul în casa mea, a spus ea întrerupându-și gestul.

Polițista s-a întors repede spre Laetitia ca să nu-i lase timp să replice:

— Doamna Geniot ne autorizează să intrăm în casă, iar asta nu este neapărat obligatoriu. Locotenentul Delaunoy și cu mine, vom merge să aruncăm o privire dar vă cerem să ne așteptați afară.

David și-a dat seama că Tom Selleck era Delaunoy, iar pe colega lui o chema Chapuy. Laetitia se pregătea să răspundă când aceasta din urmă a întrerupt-o printr-un gest imperativ.

— Fără scene! a adăugat ea sec.

Tânăra femeie a tăcut, polițista Chapuy și-a reluat poziția inițială, iar Tiphaine a rotit cheia în ușă. Ușa s-a deschis și Tiphaine s-a tras într-o parte ca să le facă loc polițiștilor să intre în casă.

Chiar înainte de a închide ușa, Tiphaine i-a aruncat Laetitiei o privire plină de o milă nesfârșită.

David și soția lui au așteptat mai bine de douăzeci de minute, așezați în fața ușii casei lor. În acest răstimp, abia au schimbat câteva cuvinte, fiecare fiind rănit de atitudinea celuilalt și chinuit de un sentiment de singurătate pentru care fiecare îl considera pe celălalt responsabil.

— Nu este acolo… a șoptit David pe un ton de reproș.

— Nu este acolo fiindcă a avut vreme să-l ducă în altă parte!

Această ultimă reflecție a solicitat la maximum stăpânirea de sine a lui David.

— Ai luat-o complet razna, săraca de tine! i-a șoptit el printre dinți. Și ne faci să pierdem minute prețioase căutându-l pe Milo acolo unde nu este cu adevărat.

— A, da? Și tu unde crezi că este?

Ușa familiei Geniot s-a deschis și cei doi polițiști și-au făcut apariția, salutând-o pe Tiphaine și strângându-i mâna în semn de mulțumire.

— Nu în casa lui Tiphaine și a lui Sylvain, în orice caz, a răspuns David cu tristețe.

Fără s-o mai aștepte pe soția sa, David s-a ridicat și s-a îndreptat către cei doi polițiști: Chapuy și Delaunoy. Acesta din urmă i-a făcut un scurt rezumat al vizitei lor. Pe scurt: Tiphaine nu avea niciun amestec în dispariția lui Milo din simplul și suficientul motiv că plecase de dimineață de acasă, împreună cu soțul ei, fiecare la serviciu. Majoritatea colegilor putea să confirme prezența lor pe durata dimineții – lucru pe care polițiștii aveau să-l verifice, desigur, dar de care nu

părea că se îndoiesc. Pentru a fi cu conștiința împăcată controlaseră minuțios casa și grădina și, așa cum se așteptau, nu descoperiseră nimic.

David s-a întors către soția lui care nu se clintise din fața ușii casei.

— Poate că acum vom fi în stare să începem serios să ne căutăm fiul? a spus fără să-și ascundă exasperarea.

Laetitia nu a reacționat. A rămas într-o stare de prostrație, cu genunchii la piept, fixând un punct din depărtare, unul care părea că există doar pentru ea.

— OK! a spus locotenentul Delaunay, considerând că s-a pierdut deja multă vreme. Facem un tur rapid al cartierului, îi întrebăm pe trecători, pe comercianți și pe ceilalți vecini.

Ușa familiei Geniot s-a deschis și în prag a apărut Tiphaine.

— Vreau să particip și eu la căutări! a zis ea cu glas febril.

— Orice ajutor este binevenit, a răspuns polițistul.

Apoi s-a uitat la ceas și a adăugat:

— Dacă băiatul nu apare într-un sfert de oră, îl dăm în căutare generală.

Polițista Chapuy a aprobat dând din cap și s-a îndreptat spre Laetitia care stătea așezată în fața ușii casei sale.

— Doamnă, avem nevoie de dumneavoastră dacă vreți să vă găsiți copilul cât mai repede, a șoptit ea cu blândețe. Știu cât de grele sunt aceste momente dar nu vom avansa nicicum dacă stați aici fără să faceți ceva. Cel mai bun mijloc pentru…

Pârâitul microfonului îi atrase atenția locotenentului Delaunay. Acesta l-a luat, a schimbat câteva cuvinte cu o voce stinsă și nazală apoi…

— Un copil de sex masculin, de vreo șapte ani a fost văzut deplasându-se singur pe Rue Marché-

aux-Poissons, la un kilometru de aici! a spus el ridicând glasul.

Laetitia, David și Tiphaine i s-au alăturat într-o clipă. Fără să mai piardă vremea, acesta s-a adresat colegului său:

— Poți să-mi spui cum îl cheamă?

Răspunsul a întârziat puțin înainte de a se face auzit în aparat foarte clar:

— Milo Brunelle! Numele lui este Milo Brunelle.

Un sfert de oră mai târziu, Laetitia își strângea în brațe fiul.

Capitolul 49

Astăzi, viața nu mai este ca înainte. Înainte era mai bine.

Era cool.

Era Maxime, dar nu numai el. Atunci Tatiphaine și Sylvain se înțelegeau bine cu mama și tata. Și asta era bine. Pentru că în timp ce se distrau, nu prea se ocupau de noi.

De Maxime și de mine.

Nu că am fi putut face toate prostiile pe care le voiam, dar există unele de care ei nu au știut niciodată. Când am tras un pârț pe perna lui mama și a lui tata. Ce ne-am mai distrat! Părinții noștri erau la parter, credeau că suntem în camera mea și ne jucăm cuminți… Dar eram în camera lui mama și a lui tata.

La început ne băteam pe patul mare, era mai practic mai ales că aveam cât loc doream fără să cădem… Și, pe urmă, Maxime a tras un pârț. Asta ne-a făcut să râdem atât de mult încât m-am scremut ca atunci când ești la toaletă să faci ceva tare și am tras și eu un pârț. Eram întins pe pat și a trebuit să ridic puțin fesele ca să se audă bine zgomotul. Maxime râdea cu lacrimi. După ce s-a mai liniștit mi-a spus că ceea ce îl făcea să râdă și mai mult decât pârțul era cât trăsesem pe perna lui tata. Nici nu-mi dădusem seama și am început să râd și mai tare. Numai să-mi imaginez cum tata pune capul pe perna unde trăsesem un pârț. Era prea tare. Și cum ne distram bine, Maxime a luat perna lui mama și a tras un pârț pe ea.

Am mai continuat tot așa o vreme, nu prea mult, până ce nu am mai avut niciun pârț în fund, dar am continuat să râdem, mai ales când am coborât să mâncăm: numai uitându-mă la fața lui mama și a lui tata care ne întrebau de ce râdem și Tatiphaine și Sylvain care se uitau la noi râzând prostește fără să știe de ce râdeam noi…

Da, viața înainte era mai bună.

Acum asta nu mai este. Deloc.

Mama nu mai râde aproape niciodată și se ceartă mereu cu tata.

La fel și cu Tatiphaine, dar mai rău: nu vrea să o mai vadă. Și fiindcă nimeni nu mai râde, toată lumea este atentă la ce fac. Îmi pun mereu întrebări, mă observă mereu, asta mă enervează!

Și pe urmă, sunt singur.

Atunci mă gândesc uneori: Maxime, cel puțin, el nu trebuie să suporte toate astea. La început îmi spuneam că era cam rău să fi plecat dar acum îmi spun că e mai bine să pleci. O, nu mult, cât mama și Tatiphaine se ceartă. Poate că peste o zi sau două se vor împăca în sfârșit. Pentru că eu știu bine că se ceartă din cauza mea. Mama e supărată pe Tatiphaine pentru că ea crede că am fost bolnav din cauza lui Tatiphaine.

Eu știu bine că nu.

Am fost bolnav pentru că am mâncat zahărul ăla galben. Nu ar fi trebuit, dar chiar credeam că e zahăr brun și mie îmi place la nebunie zahărul brun.

Și cum nu era nimeni în bucătărie ca să mă supravegheze am luat un pumn. Apoi l-am scuipat că era scârbos, dar am și înghițit.

De-asta am fost bolnav.

Tatiphaine n-are nicio vină.

Așa că m-am hotărât să plec. Doar o zi, poate două. Și când mă voi întoarce toți vor fi prieteni și vom începe să fim ca înainte.

Fără Maxime, știu.

Dar măcar un pic ca înainte, totuși.

Capitolul 50

Fuga de acasă a lui Milo a tras semnalul de alarmă. Nu pentru Laetitia, al ei fusese deja tras, ci pentru David. Nu mai era vorba de Milo, nici de Tiphaine sau de Sylvain ci, mai degrabă, de Laetitia care, în opinia lui David, era vinovată de plimbarea neașteptată a fiului lor.

De fapt, David era asaltat de o mânie interioară ale cărei atacuri nu reușea să le stăpânească. Fără să izbutească să formuleze reproșurile pe care i le făcea soției sale, știa, în sinea lui, că purtarea încăpățânată și bănuitoare a Laetitiei, atitudinea ei agresivă și reacțiile excesive erau principalele motive ale fugii lui Milo. Și dacă nu și-a vărsat nervii pe ea de îndată ce poliția plecase, era în principal din cauza prezenței băiatului pe care dorea să-l ferească de o tensiune suplimentară. Dar în mintea lui, în inima lui și în conștiința lui se instalase o certitudine: Laetitia devenea o prezență nefastă pentru Milo.

Furia l-a bântuit restul zilei pe care și l-a petrecut cu copilul său atât pentru a-i oferi toată blândețea și toată grija de care putea fi în stare, cât și pentru a-l împiedica să stea singur cu mama lui. Cu stomacul strâns și gâtul uscat, a petrecut după-amiaza și începutul serii evitând la maximum orice contact cu ea, căci nu era foarte sigur că se va stăpâni dacă ea i s-ar adresa. Se temea să provoace o a nu știu câta ceartă spunându-i ceea ce credea cu adevărat și ținea în el de mai multe zile.

Delirul ei paranoic o forța să creadă că Tiphaine voia să-l omoare pe Milo.

Atmosfera oribilă pe care îndoielile ei o instalaseră în cuplul lor și în familia lor.

Disprețul pe care îl afișa când el nu era de acord cu opiniile ei, sigură că avea dreptate.

Ca să nu mai vorbim de acuzațiile eronate, de reacțiile nepotrivite, de figura ei îndârjită, da, și ar

fi vrut să-i șteargă dârzenia cu o palmă, începând un război fără milă împotriva demonilor scăpați din trecutul lui care astăzi, mai mult ca oricând, îl chinuiau cu o dorință de răzbunare mai degrabă stingheritoare.

David era supărat pe ea. Nu o mai recunoștea, se îndoia de ea, nu o mai înțelegea. Mai rău, nu avea încredere în ea. Și, deja, gândul că va trebui să i-l lase pe Milo a doua zi când mergea la serviciu îi sporea ostilitatea.

— Fugi de mine, a spus ea nemulțumită după ce, printr-o mișcare instinctivă, David a făcut un pas îndărăt ca să evite să-l atingă în momentul în care a trecut pe lângă el în bucătărie.

Cu maxilarul crispat și dinții strânși, a hotărât să nu-i răspundă. A clătit un pahar cu apă, l-a umplut cu suc de portocale înainte de a se întoarce ca să-l ducă lui Milo care se afla la etaj, în camera lui.

— David, cu tine vorbesc! a insistat ea cu glas aspru, urmându-l. Fugi de mine?

— Lasă-mă în pace, Laetitia, a șuierat el mânios.

Tânăra femeie s-a revoltat imediat izbucnind într-un râs ofensat.

— Visez!

Dar mai înainte ca ea să aibă răgazul de a-și lansa replicile tăioase, de a spune că i se face o nedreptate, de a cere să fie ascultată, înțeleasă și încurajată, s-a întors violent spre ea și a împiedicat-o să treacă.

— Nu, nu visezi! Fiul tău a fugit de acasă pentru că mama lui este atât de orbită de o amenințare care nu există încât e gata să distrugă totul în jurul ei.

— Nu este adevărat! a urlat ea, gata de atac. Tu nu vrei să privești realitatea în față!

Dar David nu intenționa să-i asculte elucubrațiile paranoice.

— Foarte bine, să vorbim! a urlat el cu putere ca să o împiedice să fie în avantaj. Ce se întâmplă,

Laetitia? Hai, spune, te ascult! Spune-mi care este, în opinia ta, dovada zdrobitoare că Tiphaine încearcă să-l omoare pe Milo!

— Vorbește mai încet! i-a ordonat ea coborând glasul dintr-odată. Te aude Milo!

— A, acum îți faci griji pentru ce-ar putea vedea și ce-ar putea auzi? Asta e o noutate! Totuși, în ultima perioadă nu mi s-a părut că ai fi fost din cale-afară de speriată la gândul că Milo ar putea fi afectat de delirul tău.

— Nu delirez, David. E chiar îngrozitor că nu-ți dai seama.

Lui David i s-a urcat sângele la cap și a ripostat imediat:

— E îngrozitor că tu nu îți dai seama că starea ta de delir paranoic este pe cale să ne distrugă fiul încet-încet, iar faptul că te încăpățânezi să susții o teză absurdă care nu are niciun temei… Asta mă depășește!

— Și ce trebuie să fac, atunci? a ricanat ea furioasă. Să aștept liniștită ca vrăjitoarea asta să-l facă să dispară ca să spun: „Vezi, am avut dreptate!”?

— Devii ridicolă!

— Puțin îmi pasă că sunt ridicolă! a țipat ea ieșindu-și din fire. Tot ce vreau este să-mi pun fiul la adăpost!

Accesul acesta de isterie l-a făcut pe David să zâmbească trist.

— Uită-te la tine, a șoptit el pe un ton plin de amărăciune… Ai zice că ești nebună.

Laetitia a fost atât de surprinsă de replica lui încât nu a știut cum să reacționeze. În tăcerea care se instalase, au putut observa o mișcare dinspre casa scărilor. S-au întors amândoi și l-au văzut pe Milo în picioare pe o treaptă privindu-i trist și bosumflat.

Lui David i-a căzut cerul în cap: tocmai provocase ceea ce își promisese că nu i se va întâmpla fiului său. Cu inima sfâșiată și clocotind

de furie a privit-o pe Laetitia cu niște ochi furibunzi. Aceasta îl privea pe Milo iar lacrimi îi șiroiau pe obraji.

— Milo, dragule… a șoptit ea apoi a izbucnit în plâns.

Lui Milo a început să-i tremure bărbia, apoi a luat-o la fugă spre camera lui. Laetitia a încercat să-l urmeze, dar David a prins-o de mână iar pe urmă a imobilizat-o.

— Nu te mai apropii de el! a rostit el cu o ostilitate fățișă.

Apoi a slăbit strânsoarea și a mai rămas câteva clipe fără să-și ia ochii de la ea, gata să o rețină dacă ar încerca să meargă la Milo. Laetitia a încremenit, cu chipul schimonosit de spaimă și incapabilă să reacționeze. Atunci David i-a mai aruncat o ultimă privire amenințătoare înainte să urce treptele câte patru până la etaj.

Rămasă singură, la baza scării, Laetitia nici nu s-a clintit măcar, doar a tresărit fremătând când a auzit ușa de la camera lui Milo trântindu-se în spatele lui David.

Tăcerea care s-a abătut apoi asupra ei a fost distrugătoare.

Capitolul 51

Deși se apropia seara, vremea era plăcută. Și chiar dacă răcoarea toamnei s-ar fi făcut simțită, oare și-ar fi dat Laetitia seama de asta? Ieșise din casă ca un robot, cu sentimentul înspăimântător că propria-i viață o abandonase. Respinsă de cele două ființe pe care le iubea cel mai mult pe lume. Parcă fusese azvârlită într-un coșmar din care încerci zadarnic să ieși, în care fiecare secundă care trece este o tortură infinită și din care îți spui că te vei trezi, că nu asta este realitatea, că totul trebuie să redevină normal, neapărat… Și în fiecare clipă trebuie să admiți ceea ce este evident: nu, nu te-ai trezit din simplul motiv că nu este vorba de un coșmar.

E realitatea.

Atunci te cuprinde panica și, din nou, rațiunea încearcă să te îndrepte spre un alt adevăr, să găsești calea bună, cea de care, cu câteva clipe mai înainte, erai sigur. Și apoi, imediat, disperarea de a nu găsi modalitatea să dai înapoi te înghite în acest cerc infernal.

Laetitia a mers multă vreme. Epuizată de tensiunea teribilă pe care o simțea în continuare, a încercat totuși să-și găsească liniștea fără să se împiedice să spere că nu era totul pierdut.

Niciodată nu-l văzuse pe David în acea stare.

El, care de obicei o proteja de spaimele pe care, uneori, viața ni le impune, el, care o ajutase întotdeauna când se ivise în calea ei un obstacol, o încercare, începând cu îngrozitoarea dispariție a părinților ei… iată că devenise dușmanul de care trebuia să se ferească! Amintindu-și privirea pe care i-o aruncase chiar înainte de a urca treptele, îi înghețа sângele în vine.

S-a simțit în pericol.

Și-a dat seama că este capabil să-i facă rău.

Asta nu era realitatea. Era un coșmar, cu siguranță.

Dar, în secunda următoare, exact după ce simțise o infimă ușurare pentru că găsise o explicație pentru situația teribilă în care se afla, angoasa se instala și mai persistent, înhățându-i măruntaiele ca să le strângă cu puterea cruzimii sale.

Totuși, pe măsură ce minutele treceau, progresiv, rațiunea ei a reușit să depășească spaima.

Încet, o altă versiune a faptelor i s-a conturat în minte, una de care s-a agățat: David acționase influențat de o teamă retrospectivă. Lăsase garda jos și scăpase lucrurile de sub control. Nu mai era el însuși. Sau era mai puțin decât el însuși. Oare nu cedase chiar ea și urlase ca o nebună când Milo se afla abia la câțiva metri de ei? Reacția lui David era de înțeles, acum pricepea asta. Nu gândea ceea ce spunea…

Laetitia s-a agățat cu disperare de ideea aceasta. Apoi, când a reușit să se convingă că totul era numai o ceartă obișnuită, dat fiind încercările prin care treceau amândoi, a început să spere la o împăcare, rugând providența ca David să ajungă să privească lucrurile din același punct de vedere ca și ea: odată trecută furia, când începea să se gândească și poate chiar să înțeleagă, totul reintra în ordinea obișnuită.

Pașii au dus-o până în centrul orașului unde străzile animate au surprins-o pradă disperării. A mers la întâmplare, absorbită de gânduri, și a fost șocată să vadă cât de mult se depărtase de casă. Ca și cum își regăsise ceva care aducea cu liniștea, s-a grăbit să se întoarcă pentru a relua discuția cu David, să-i spună la ce se gândise și poate, chiar, să-i ceară iertare.

Și mai ales să-și strângă fiul în brațe, să-l aline, să-i promită că mâine va fi mai bine, să-l legene…

Ceasul arăta ora șapte seara. Iată că au trecut aproape două ore de când ieșise din casă și urgența de a se întoarce o făcea să fie agitată, cu inima bătând, cu mintea înfierbântată. A vrut să ia un taxi, dar și-a dat seama că plecase fără să ia nimic cu sine, nici poșetă, nici haină. Nu avea un ban la ea, nu-și luase nici măcar telefonul mobil: imposibil să-l anunțe pe David sau să ia un mijloc de transport în comun, doar dacă risca să meargă fără bilet. Trebuia să se întoarcă pe jos. Dat fiind că îi luase ceva vreme ocolind la întâmplare pe străzi ca să ajungă în centrul orașului, a calculat că îi va trebui cam o oră de mers.

Bombănind împotriva ei și a situației în care se afla, a luat-o din loc într-un ritm alert.

Capitolul 52

David și Milo terminau de mâncat o omletă pregătită la repezeală când cineva a sunat la ușă.

— E mama? a întrebat băiatul plin de încredere.

— Cu siguranță… Pune farfuriile în chiuvetă, fiule și așteaptă-mă aici.

S-a șters pe mâini cu o cârpă de bucătărie, apoi s-a îndreptat spre hol. Sfâșiat între dorința de a o vedea pe Laetitia întoarsă acasă și furia care îl chinuia în continuare, nu s-a putut împiedica să simtă o oarecare neliniște: cum se simțea? Tot ceea ce spera era să fie suficient de calmă pentru a nu se mai certa în fața lui Milo.

Când a deschis ușa a văzut doi bărbați în prag, iar unul l-a întrebat cu voce fermă și calmă:

— Domnul David Brunelle?

Amândoi aveau vreo patruzeci de ani, unul era îmbrăcat într-un costum de catifea reiată, celălalt purta o haină de piele. Uimirea l-a lăsat pe David fără glas vreo câteva secunde. A încuviințat, s-a încruntat și a înghițit în sec.

— Cine întreabă?

— Locotenent Petraninchi, s-a prezentat cel cu haină de piele arătându-și legitimația. Anchetăm uciderea lui Ernest Wilmon. Vă rugăm să ne lăsați să intrăm, domnule.

Deși moartea lui Ernest i s-a părut suspectă, confirmarea bănuielilor l-a surprins foarte mult.

— Uciderea? a întrebat el stupefiat.

Cei doi bărbați au intrat în casă în timp ce al doilea, care nu vorbise încă, i-a întins o foaie de hârtie pe care David, care se trăsese într-o parte pentru a le lăsa loc să treacă, a luat-o mașinal.

— Acționăm în baza unui mandat pentru a vă percheziționa casa. Vă cer să nu faceți scan…

Apariția lui Milo l-a luat pe nepregătite. Băiatul stătea în ușa care dădea spre bucătărie, uitându-se la intrus cu o privire cruntă.

— Salut, micuțule, a spus locotenentul Petraninchi. Cum te cheamă?

Băiatul nu a răspuns și s-a grăbit să i se alăture tatălui său.

— E bine, puștiule, a adăugat celălalt polițist. Stai lângă tatăl tău și totul va fi bine.

Și-a îndreptat spre David o privire complice, s-a liniștit și în același timp și-a promis că prezența copilului îi va determina să evite orice exces. Apoi au intrat în bucătărie.

David, flancat de Milo, i-a urmat.

Percheziția a fost minuțioasă: au scotocit în dulapuri, în sertare, în frigider, toate borcanele au fost deschise și mirosite, nu au uitat nici masca de bucătărie, coșul de gunoi, etajerele.

— Locuiți doar cu fiul dumneavoastră?

— Nu. Locuiește cu noi și soția mea.

— Unde este acum?

— Ea…

David a aruncat o privire stingherită spre Milo: era clar – ezita să dea o explicație.

— Ne-am certat, a spus el în cele din urmă, alegând să spună adevărul. A ieșit să se plimbe ca să se calmeze. M-am gândit că era ea când… când ați sunat. Presupun că se va întoarce curând.

— Și de ce v-ați certat? l-a întrebat locotenentul Petraninchi, continuând să caute.

Luat pe nepregătite, David a stat câteva secunde înainte să răspundă:

— Să spunem că nu este cea mai bună perioadă pentru noi…

Celălalt ofițer s-a uitat la David, a plecat privirea spre Milo, apoi a dat din cap cu subînțeles.

Au trecut apoi în sufragerie și au reînceput să cotrobăiască.

— De fapt, ce căutați? i-a întrebat David după o vreme.

— Puteți să aprindeți lumina în grădină? i-a cerut locotenentul Petraninchi în loc să-i răspundă.

David s-a îndreptat spre întrerupător și a aprins lumina pe terasă, în timp ce polițistul împingea deja ușa culisantă și a făcut câțiva pași afară. Colegul lui în schimb scotocea prin salon. Cei doi bărbați lucrau calm, metodic și fără grabă.

Milo și David au rămas în sufragerie. Nu peste multă vreme, David l-a văzut pe Petraninchi luând lanterna care îi atârna de curea și îndreptându-se spre capătul grădinii, luminând bezna cu fasciculul strălucitor.

Profitând de faptul că rămăseseră singuri, Milo a întrebat în șoaptă:

— Tata, de ce a venit poliția?

— Nu te îngrijora, dragule. O să fie bine.

— Când vine mama?

— Curând.

David ar fi vrut să fie mai convingător când și-a liniștit fiul, dar îngrijorarea îi strângea măruntaiele și efortul pe care îl făcea ca să-și păstreze calmul îi ocupa toate gândurile. Fără să mai punem la socoteală că o sumedenie de întrebări i se învârteau în minte, iar teama de a nu-și trăda angoasa îl împiedica să caute un răspuns: din ce cauză murise într-adevăr Ernest? Se număra el printre suspecți? Avea vreo legătură și trecutul lui de toxicoman și delincvent? Sau asta era procedura normală dat fiind că era printre ultimele persoane care l-a văzut pe Ernest viu? Dar atunci din ce motiv nu fusese convocat la poliție cum se întâmplase chiar imediat după decesul bătrânului? Polițiștii căutau ceva anume sau tocmai pentru că le lipsea un element îi determina să mizeze pe noroc?

David a fost repede întrerupt din gândurile sale de glasul lui Petraninchi care, revenit pe terasă, și-a strigat colegul:

— Bonaud! Vino să vezi ceva aici!

Acesta a ieșit din sufragerie și i s-a alăturat lui Petraninchi. Lui David a început să-i bată inima cu putere. Ce găsise? S-a dus după Bonaud imediat,

dar mai înainte i-a cerut fiului său să îl aștepte câteva clipe.

Totuși, băiatul voia să-l urmeze peste tot, iar David a fost obligat să se întoarcă din drum.

— Așteaptă-mă aici, dragule… Mă întorc imediat!

— Tata, nu mă lăsa singur!

Spaima din vocea copilului l-a bulversat. Atunci, privind spre locul unde se aflau cei doi polițiști, a decis să stea cu fiul său. Câteva clipe mai târziu, Petraninchi și Bonaud și-au făcut apariția.

— Ce se întâmplă?, i-a întrebat el cu o voce care i s-a părut prea nervoasă.

— Totul este în ordine, domnule.

Apoi, ca și cum subiectul era închis, și-au continuat percheziția, scotocind la etaj, în pivniță și chiar în taxiul lui David. Asta le-a mai luat mai bine de douăzeci de minute, apoi Petraninchi l-a luat deoparte și i-a spus:

— Veniți cu noi la poliție, domnule Brunelle. Trebuie să vă punem câteva întrebări.

— Am spus totul colegului dumneavoastră, a doua zi după tragedie… a protestat David fără convingere.

Petraninchi l-a privit insistent și cumva amenințător.

— Domnule… nu mă obligați să scot cătușele de față cu fiul dumneavoastră, a șoptit el aspru. Puteți să-l lăsați cuiva dintre cunoscuți până când revine soția?

Îngrozit de turnura pe care o luaseră evenimentele, David a dat din cap, incapabil să-și pună ordine în gânduri.

— Altminteri va trebui să-l luăm cu noi, a continuat polițistul. Dar nu cred că aceasta este soluția cea mai bună pentru dumneavoastră.

— Chiar nu aveți pe nimeni?

— Nu…

— Nicio rudă; niciun prieten, niciun vecin?

Vecini… David a înghițit în sec, dar gura îi era uscată. Desigur, totdeauna existase posibilitatea de a-l lăsa la Tiphaine și la Sylvain dar, ținând cont de împrejurări, era oare alegerea bună? Timpul trecea, iar Petraninchi nu-și lua privirea de la el, paralizându-i orice gând.

Nu, nu la Tiphaine și la Sylvain, Laetitia nu i-ar ierta-o niciodată.

Rămânea posibilitatea de a-l lua pe Milo la poliție și de a-l face să aștepte într-una dintre acele săli impersonale, reci, austere… înfricoșătoare pentru un băiețel de șapte ani care știe că tatăl său se află undeva alături și că urmează să fie interogat. Amintirile dezagreabile ale adolescenței sale l-au copleșit pe David, orele de interogatoriu, presiunea psihologică a polițiștilor, spaima, îndoiala, ura… Și violența uneori… Imaginile îi reveneau în minte, sunetele, mirosurile, tot ceea ce sperase să nu retrăiască nici în cele mai oribile coșmaruri…

Tulburat de gândul de a-l face pe Milo să treacă printr-o asemenea încercare, David a știut în sinea lui că nu va rezista cu fiul său acolo, într-o sală din apropiere. Copilul era pentru el călcâiul lui Ahile, singura prezență care îl făcea vulnerabil. Dacă voia să își vină în fire, era imperativ să-l pună pe băiat la loc sigur. Măcar să aleagă răul cel mai mic.

— Sunt niște vecini… a șoptit el.

— Foarte bine. Să mergem.

Extrem de tulburat, David s-a întors spre Milo și, îngenunchind, i-a explicat în câteva cuvinte ce voia de la el.

— Ascultă, dragule, trebuie să-i însoțesc pe polițiști. Nu va dura mult, mă voi întoarce repede. O să te duc la Tatiphaine și vei aștepta acolo până va veni mama să te ia. Bine?

— Vreau să merg cu tine, tata, l-a implorat copilul, emoționat.

— Nu poți, dragule… Nu este un loc unde să meargă copiii… O să fii mai bine la Tatiphaine.

Băiatul a lăsat bărbia în piept și pe obraji i s-au prelins lacrimi. David a crezut că-i va plesni inima. Și-a strâns fiul în brațe.

— Să mergem domnule Brunelle, a insistat Bonaud care se afla chiar în spatele lui.

David s-a ridicat și l-a luat de mână pe băiat. Apoi l-a condus la Tiphaine și la Sylvain.

•

Când a deschis ușa, Tiphaine nu și-a putut ascunde mirarea: prezența lui David în prag și, mai mult, faptul că era împreună cu Milo și flancat de doi indivizi necunoscuți, a lăsat-o fără glas.

— Nu am timp să-ți explic, a început David înainte ca ea să poată să-l întrebe ceva. Trebuie să plec în seara asta și Laetitia a ieșit la plimbare… Se va întoarce curând. În orice caz, asta sper. Poți să îl ții pe Milo la tine?

Sylvain a apărut în spatele lui Tiphaine. David l-a salutat printr-o mișcare a capului. A avut o ezitare înainte de a continua:

— De fapt, Laetitia și cu mine ne-am certat… A plecat furioasă. Nu știu când va reveni. Și nu știe despre ceea ce se petrece în acest moment.

— Totul este în ordine, David? a întrebat Tiphaine privindu-i pe cei doi bărbați din spatele lui.

— Da, da… E vorba de moartea lui Ernest. Nimic grav. Voi reveni la noapte. Mâine dimineață cel târziu.

S-a îndreptat spre Tiphaine, forțându-l astfel pe Milo care se agăța de mâna lui să i se alăture. Tiphaine l-a primit pe Milo cu o afecțiune sinceră.

David l-a mai privit o dată pe Milo străduindu-se să zâmbească. Un zâmbet de o tristețe copleșitoare.

Chiar înainte să plece a scos cheile de la casă și i le-a întins lui Tiphaine.

— Laetitia a plecat fără să se gândească și nu și-a luat cheile… Poți să fii atentă când vine sau să

lipești un bilet pe ușă ca să o anunți că ți-am lăsat cheile și că Milo e la tine?

— Nu cred că va fi încântată…

— Nu am de ales.

Apoi a ieșit în stradă însoțit de cei doi polițiști care îl flancau ca să-l conducă la mașină.

Tiphaine a rămas în prag și i-a urmărit cu privirea până când au trecut de capătul străzii. Atunci, coborând privirea spre Milo, l-a mângâiat cu blândețe pe cap.

— Milo, hai să intrăm, o să răcești. Ai mâncat?

Băiatul a răspuns afirmativ. Tiphaine a închis ușa după el.

— Atunci am să te trimit la culcare… așteaptă-mă sus, vin și eu imediat. Poți să iei o carte dacă ai chef să citești ceva.

Băiatul s-a îndreptat spre scara interioară și a urcat încet treptele.

Tiphaine l-a privit pe Sylvain cu niște ochi plini de neliniște, dar și de victorie.

— Acum sau niciodată! i-a șoptit de îndată ce băiatul a fost suficient de departe ca să nu-i audă. Nu vom mai avea niciodată un prilej mai bun.

Douăzeci de minute mai târziu, Laetitia ajunsese acasă.

Cum nu-și luase cheile, a sunat la ușă.

Nu i-a deschis nimeni.

Capitolul 53

— David! Te rog! Deschide ușa! Trebuie să vorbim…

Pentru a zecea oară Laetitia se străduia din răsputeri să apese pe clanța ușii, încercare inutilă, totuși, pentru că ușa era încuiată cu cheia. În ciuda faptului că sunase la sonerie, că lovise cu putere în ușă, David părea surd la toate rugămințile sale. Era chiar atât de supărat încât să o lase afară toată noaptea? Nu putea înțelege. Oricâte motive de supărare ar avea împotriva ei, nu putea să o împiedice să intre în casă!

Copleșită de această ranchiună pe care nu i-o bănuise, Laetitia a încetat să mai bată în ușă. Se făcuse rece și se întunecase și tânăra femeie începuse să tremure de frig și de spaimă.

Ce se întâmpla?

Cum de s-a ajuns aici?

De la moartea lui Maxime, viața ei a fost bulversată și a devenit un coșmar care părea că nu se mai termină. Ca și cum Maxime ar fi antrenat în căderea lui un univers întreg, cel în care trăia de atâția ani și care era extrem de important pentru existența ei. Pierderea prieteniei lui Tiphaine și a lui Sylvain făcuse mult rău unei fericiri și așa precare. Dar fără David, și, mai ales, fără Milo nu putea trăi.

Îngrozită de o situație pe care nu o mai înțelegea, Laetitia a simțit cum o cuprinde panica și curând a început să plângă în fața ușii care spre disperarea ei rămânea închisă.

— David, te implor… Deschide-mi!

Tăcerea din interiorul casei a copleșit-o. Nu era totuși pentru prima oară când se certau și chiar dacă era vorba de ceva mai profund decât altă dată nimic nu justifica faptul ca ea să nu poată nici măcar să-i vorbească…

Făcând un efort supraomenesc să-și stăpânească disperarea, Laetitia și-a înghițit lacrimile și s-a postat în fața ferestrei care dădea spre sufragerie. Și-a dus mâinile la tâmple apoi și-a lipit nasul de geam, dar nu a observat nicio mișcare îndărătul draperiilor. Nu era ceva ieșit din comun faptul că era întuneric în cameră, obișnuiau să mănânce în bucătărie, care se afla în partea din spate a casei. Totuși, dacă David era acolo, o dâră de lumină, oricât de mică, ar fi trebuit să lumineze accesul în sufragerie…

Era clar: la parter nu se afla nimeni.

Tânăra femeie a simțit o speranță vagă: singura explicație a tăcerii lui David era că poate făcea duș. Prin urmare nu putea auzi nimic, nici soneria, nici loviturile în ușă și nicidecum strigătele ei.

S-a tras înapoi câțiva metri și și-a ridicat privirea spre ferestrele de la etaj. Cea de la baie, din dreapta, dădea spre stradă… Camera, învăluită în întuneric, părea la fel de goală ca și camerele de la parter.

Oare David era într-unul dintre dormitoare, în cel al lui Milo pe care îl pregătea de culcare sau în dormitorul lor? Indiferent unde se afla în casă, nu avea cum să nu o audă!

Laetitia a fost cuprinsă din nou de disperare: dacă o persoană nu-i deschidea ușa însemna că refuza să o facă.

Singură în întuneric, îmbrăcată subțire cu un pulover și pantaloni de tercot, care nu o protejau de frigul tomnatic, fără acte de identitate, fără bani, fără cardul bancar, s-a simțit la capătul puterilor. S-a întors la ușa de unde tocmai plecase, s-a sprijinit de ea și s-a lăsat să alunece în jos, pradă spaimei de a fi abandonată de toți, pierdută, marginalizată, dezmoștenită… Apoi, strângându-și genunchii în brațe, a început să plângă.

— Laetitia? Ce faci aici?

Tânăra femeie a tresărit și, printre lacrimi a zărit silueta lui Tiphaine. Aceasta s-a apropiat, a

îngenuncheat prudent și a întrebat-o:

— Nu ai cheile?

Prea epuizată de emoții ca s-o respingă pe cea pe care o considera acum cel mai aprig dușman al său, Laetitia s-a mulțumit să dea din cap.

— O să mori de frig! a continuat Tiphaine, compătimitoare. Cum se face că David a plecat și te-a abandonat astfel?

Hohotele de plâns ale Laetitiei s-au întrerupt brusc. A ridicat privirea și s-a uitat la Tiphaine cu niște ochi plini de mirare.

— David a plecat? a izbutit ea să spună cu glas stins.

— Da, a răspuns Tiphaine cu fermitate. Au plecat cu o oră în urmă, poate chiar puțin mai înainte…

— A… a plecat cu Milo?

În fața întrebărilor care dovedeau cât de bulversată este, Tiphaine s-a prefăcut uimită.

— Laetitia… ce se întâmplă? L-am văzut pe David urcându-l pe Milo într-un taxi și punând două valize în portbagaj. M-am gândit… eram convinsă că plecați, fără îndoială din cauza mea… că vreți să fiți departe de noi… Se pare că m-am înșelat!

Încă și mai mult decât refuzul încăpățânat al lui David de a-i deschide, gândul că a plecat și că l-a luat cu el și pe fiul lor i-a dat lovitura de grație Laetitiei. A horcăit de durere și a crezut că inima îi va plesni, într-atât suferința îi apăsa pieptul. Dacă David era atât de furios pe ea încât l-a luat pe Milo și au plecat, atunci totul era pierdut.

— Nu trebuie să rămâi aici, Laetitia, ai să mori! a continuat Tiphaine cu o blândețe prefăcută.

Să moară? Parcă mai contează…

— Hai, vino! a rugat-o ea pe același ton amabil. Vino la mine să te încălzești. Apoi, dacă ușa de la terasă nu este închisă cu cheia, vei putea să mergi acasă trecând prin grădină.

Laetitia nu a reacționat. David plecase și îl luase și pe Milo cu el. Restul nu mai conta.

Văzând că nu reacționează nicicum, Tiphaine a încercat să o ridice pe Laetitia. A prins-o de subsuori și a forțat-o să se ridice. Fără vlagă, Laetitia a lăsat-o să facă ce dorește. Odată în picioare, Tiphaine i-a trecut repede un braț pe sub talie apoi, un pas, și încă unul, s-au îndreptat spre casa vecină. Odată ajunse înăuntru, Tiphaine a închis ușa cu piciorul.

Aceasta s-a închis cu un zgomot sinistru.

•

În salonul familiei Brunelle, câteva minute mai târziu a sunat telefonul. După cinci apeluri, s-a declanșat robotul și în tăcerea din casă a răsunat vocea lui Milo.

„Ați sunat la noi. Nu suntem acasă dar puteți lăsa un mesaj după semnalul sonor”.

Atunci s-a auzit vocea furibundă a patronului firmei de taxiuri unde lucra David, un oarecare Roger Forton, care și-a exprimat furia fără menajamente:

„Brunelle, aici Forton! Ia spune, ce-i cu comportamentul ăsta? Drept cine te crezi, ai? Am primit un telefon de la avocatul unuia dintre clienții tăi, se pare că l-ai scos afară din taxi în timpul cursei și că l-ai lăsat pe trotuar. Te previn că va depune plângere! Ascultă-mă bine, Brunelle: aștept neapărat și versiunea ta asupra faptelor, iar dacă se dovedește că într-adevăr l-ai dat jos din taxi, cu șuturi în fund și, pe deasupra, fără să fi terminat cursa, te dau afară! Nu am nevoie de ticăloși la mine în firmă! Așa că sună-mă imediat!”

Capitolul 54

De îndată ce a sosit la poliție și după ce i s-au luat amprentele și i s-au citit drepturile, David a fost întrebat în legătură cu relațiile pe care le-a avut cu Ernest. Cunoscând mecanismele care acționează mașinăria judiciară, a rămas calm și a răspuns întrebărilor puse. În acest răstimp s-a ferit să analizeze situația: neavând nicio legătură cu moartea lui Ernest – nici direct, nici indirect – nu avea de ce să se teamă. Asta era important.

Pe durata interogatoriului și-a dat rapid seama că moartea survenită în urma unei crize cardiace era datorată unei otrăviri. Așadar Laetitia intuise corect: moartea lui Ernest era oricum, numai naturală nu.

În mod clar, polițiștii căutau un motiv, de acea își concentrau investigațiile în jurul relațiilor dintre cei doi bărbați. Trecutul lui de delincvent toxicoman îl avantaja, asta era limpede. Dar pe David începea să-l neliniștească sentimentul că arătau o anumită siguranță în legătură cu dovezile de care dispuneau și care, evident, îl incriminau într-un fel sau altul.

Blufează, a gândit el. Era sigur că nu aveau acasă o substanță ilicită și încă și mai puțin una care să poată provoca o criză cardiacă.

— Aproape că ai reușit să dai lovitura! i-a spus ferm locotenentul Bonaud. Medicul legist a fost gata, gata să nu-și dea seama. Ceea ce nu știai este că, odată cu rahatul pe care i l-ai dat să mănânce a făcut și o insuficiență renală și asta nu se potrivea cu diagnosticul. Nasol, nu?

Conștient de lipsa de consistență a dosarului, David a cerut un avocat. Știa din experiență că – așa cum suna și fraza celebră – tot ce va spune ar putea fi în defavoarea lui – și că ignoranța lui ar putea să-l determine să evoce lucruri a căror interpretare l-ar distruge.

Cum nu cunoștea niciunul, i s-a dat un avocat din oficiu.

Până când avea să sosească omul legii, l-au închis într-o celulă.

Odată rămas singur, a avut vreme să-și stăpânească angoasa care începuse să-l chinuie și să facă bilanțul evenimentelor. Polițiștii îi puseseră întrebări, așa că și-a pus și el la rândul său. Cine avea interes să-l omoare pe Ernest? Bătrânul se pensionase de câțiva ani și niciodată nu-i vorbise despre vreun diferend cu unul sau altul dintre foștii deținuți de care se ocupase de-a lungul carierei sale. Sigur, Ernest nu prea făcea confidențe și nu era genul lui să vorbească deschis despre eventualele lui probleme, chiar dacă acestea ar fi fost sursa unui pericol. Dar de ce îl bănuiau pe el, David și nu pe altcineva? Se datora asta faptului că prietenul său își petrecuse după-amiaza la el sau existau alte elemente a căror importanță o ignora și care îl acuzau într-un fel mai special?

Ceea ce nu știai este că, odată cu rahatul pe care i l-ai dat să mănânce a făcut și o insuficiență renală și asta nu se potrivea cu diagnosticul.

A dedus că Ernest înghițise o otravă care îi fusese fatală. Nu a fost victima unei agresiuni în urma căreia i se făcuse o injecție… Dar ce otravă putea să-i provoace în același timp o criză cardiacă și o insuficiență renală? Cum de au descoperit polițiștii așa ceva la el acasă când aveau doar câteva medicamente și niciunul, după câte știa, nu ar fi cauzat moartea nimănui? Fără informații David nu putea să răspundă. Sucind și răsucind întrebările în minte a simțit cum își pierde calmul. Ar fi dorit să poată vorbi cu Laetitia, să o informeze în legătură cu ceea ce se întâmpla, să-i comunice puținele detalii pe care izbutise să le adune și s-o roage să caute pe Internet ca să poată afla mai multe. Și descoperind ce fel de otravă fusese folosită ar reuși poate să afle mai multe și despre ucigaș?

Ușa celulei s-a deschis și a întrerupt firul gândurilor sale. Un bărbat tânăr, îmbrăcat într-un costum gri asortat cu o cămașă albă, descheiată la gât a intrat în celulă și s-a prezentat:

— Alexis Renard, avocat al Curții. Vă reprezint pe durata arestului preventiv. Puteți să-mi spuneți avocatul Renard.

— E cumva o glumă? a pufnit David în ciuda gravității situației.

— Este numele meu adevărat, a replicat imediat omul legii care părea rezistent la poantele pe seama patronimului său. Să nu pierdem timpul, dacă vreți: dacă numele meu precedat de funcția mea vă pot face să zâmbiți, aflați că sunt destul de șiret ca personajul[5] cu același nume din fabula prietenului nostru Jean. Iar clienții mei nu s-au plâns niciodată de asta.

Era tânăr, desigur, dar replica și siguranța de sine l-au mai liniștit pe David.

— Avem o jumătate de oră la dispoziție de discuții doar noi doi înainte să reînceapă interogatoriul. Am parcurs rapid dosarul dumneavoastră, a continuat avocatul fără să mai piardă vremea, adăugând calităților sale și eficiența. Acum am nevoie de versiunea dumneavoastră asupra faptelor. Vă spun de la început: acuzațiile aduse dumneavoastră sunt slabe, ca să nu spun inexistente. Am crezut chiar că este o glumă! Au mizat totul pe o carte sperând că presiunea vă va face să mărturisiți… într-o oră veți ieși de aici.

— Și care sunt acuzațiile?

Avocatul Renard a schițat un zâmbet dezolat.

— Vi se reproșează că aveți pe terasă un ghiveci cu clopoței purpurii.

— Ce?

— Medicul legist a găsit urme de digitoxină în organismul victimei.

— Adică?

— Este un medicament extras din clopoței purpurii din care dumneavoastră aveți câteva exemplare frumoase, care ajută inima, dar acțiunea lor diuretică poate deteriora activitatea renală. Conform raportului medicului legist, forma de digitoxină găsită în urina victimei este suficient de pură pentru a conchide că victima a mâncat pur și simplu planta.

— O prostie!

— Nu voiam să o spun eu… Era vegetarian?

— Poftim?

— Glumesc.

David a rămas insensibil la umorul avocatului. Când a aflat că o plantă cauzase moartea lui Ernest, a simțit că-i îngheață sângele în vine și i s-a făcut părul măciucă. Clopoței… Numele nu-i era străin și, gândindu-se mai bine, și-a amintit și a avut impresia că-i fuge pământul de sub picioare. Tiphaine, în pragul ușii, ținând în mână o plantă într-un ghiveci, plină de flori delicate purpurii în formă de clopoței și în cealaltă un pachet frumos ambalat.

Și asta este pentru Laetitia, a continuat Tiphaine întinzând planta lui David. Clopoței, îi poate planta în grădină sau îi lasă în ghiveci pe terasă, cum va dori… Ne-a rămas de la serviciu și eu nu mai am loc în grădină. E frumoasă și înflorește toată vara.

Dăruindu-le planta, Tiphaine le oferise pur și simplu dovada vinovăției lor.

Nu cunoștea decât o singură persoană capabilă să transforme o simplă floare într-o armă redutabilă.

Și tocmai acelei persoane îi încredințase fiul cu o oră mai devreme.

Capitolul 55

Ghemuită pe canapeaua lui Tiphaine și a lui Sylvain, Laetitia plângea în hohote și nu putea să se liniștească.

Cum a putut David să facă așa ceva?

Unde îl dusese pe Milo?

Ce intenții avea?

Cum va supraviețui ea fără fiul și soțul ei?

Fiecare minut care trecea fără să găsească un răspuns i se părea imposibil de trăit, mai ales că-și dăduse seama că, în noaptea aceea cel puțin, nu prea avea cum să aibă cea mai măruntă veste de la ei: dacă David profitase de absența ei ca să dispară, nu o făcuse ca să intre în legătură cu ea la abia două ore după ce plecase…

Se afla acum la vecinii ei, cei care erau motivul acestei descinderi în Infern… Tiphaine se așezase lângă ea și încerca cu glas blând și calm să-i dea speranțe. *Se vor întoarce, nu te neliniști. Uneori furia ne îndeamnă să facem prostii, știm asta amândouă. Noaptea este un sfetnic bun, iar mâine vei fi sigură că se vor întoarce. Poți să dormi la noi, dacă vrei…*

Să doarmă la ei?

Unde?

În patul lui Maxime?

Imposibil!

Și pe urmă… și pe urmă i-au venit alte imagini în minte: cea a patului său, gol și rece, fără David care s-o primească lângă el. Imagini ale unei camere neocupate, ale unei case pustii. Ale unei nopți fără sfârșit.

Atunci Laetitia a știut că nu va putea să se întoarcă la ea acasă în seara aceea, nici curajul să înfrunte absența lui Milo și a lui David. În acea clipă a abandonat orice rezistență, indiferentă față de propria-i soartă.

— Îți fac un ceai. O să te ajute să dormi.

În momentul în care Tiphaine se ridica să meargă la bucătărie, Sylvain a apărut în cadrul ușii. Tiphaine l-a întrebat din priviri o clipă iar el i-a răspuns înclinând ușor capul.

A ieșit din cameră iar el a urmat-o.

— Ce intenționezi să faci? a întrebat-o el nervos când nu mai puteau fi auziți de Laetitia.

— Ceea ce a fost stabilit.

Sylvain s-a crispat și, mușcându-și buza inferioară a rămas nemișcat, stingherit. Fără să dea atenție stinghereliі soțului său, Tiphaine a început să se agite în bucătărie, a pus apa la fiert, a pregătit o ceașcă, a scos din dulap un pachet de ceai, a deschis un sertar de unde a scos o lingură pe care a umplut-o cu vârf dintr-un amestec de mentă, tei și verbină. Sylvain s-a mulțumit să stea nemișcat, privind îngrijorat cum se mișca Tiphaine.

Apoi aceasta a deschis un alt sertar din care a scos un tub de Lexotanil, l-a deschis și a scos trei comprimate. Se pregătea să-l închidă, a ezitat… a mai luat și un al patrulea comprimat.

— Du-te și vezi ce face! i-a ordonat ea lui Sylvain a cărui prezență imobilă o enerva.

— Tiphaine…

— Du-te la ea!

A oftat înainte să plece. Chiar când era gata să iasă pe ușă, Tiphaine i-a atras atenția:

— Sylvain, nu este momentul să clachezi!

S-a întors spre ea și a privit-o cu un aer serios.

— Nu-i așa? l-a întrebat ea cu voce aspră.

— Nu te neliniști.

Apoi s-a întors la Laetitia în salon.

Rămasă singură în bucătărie, Tiphaine a pisat cele patru comprimate de Lexotanil pe care le-a pus apoi în ceașcă. Chiar în acea clipă șuieratul ceainicului a anunțat-o că apa era fiartă. Și-a pus o mănușă de bucătărie, a luat vasul și a turnat apa fierbinte peste pudra de Lexotanil care s-a dizolvat imediat.

Înainte să amestece cu linguriţa a aşteptat îndelung. Atunci, în liniştea bucătăriei sale, Tiphaine a zâmbit. Nu era un zâmbet răutăcios, niciunul victorios, nu… Era un zâmbet calm.

După cinci minute a retras linguriţa pentru ceai.

Două bucăţele de zahăr.

Iată, e gata.

Când a intrat în salon, l-a găsit pe Sylvain aşezat pe divan, lângă Laetitia, în acelaşi loc unde stătuse ea câteva minute mai înainte. Aceasta se oprise din plâns şi privea în gol cu ochii înroşiţi şi încercănaţi. Au rămas tăcuţi. Sylvain se mulţumea să privească nedumerit când şi când spre Laetitia, care părea că nu observă nimic.

Preţ de o clipă, Tiphaine a crezut că Sylvain vorbise cu Laetitia şi teama că ar fi adevărat a îngrozit-o. S-a grăbit să li se alăture, ţinând să atragă atenţia soţului ei prin simpla-i prezenţă. Acesta a ridicat capul când a văzut-o şi privirile li s-au întâlnit.

Din privirea lui a înţeles că nu-i divulgase nimic. Şi că o va susţine până la capăt.

— Uite, Laetitia. Bea. O să te ajute să dormi.

Tânăra femeie a tresărit, părând să revină dintr-o altă lume în timp ce Tiphaine a îngenuncheat întinzându-i ceaşca.

— Ce este? a întrebat ea cu o voce răguşită, aproape înfundată.

— Un ceai. Mentă, tei şi verbină. O să-ţi facă bine.

A luat ceaşca, a băut o gură de ceai apoi a schiţat un gest de respingere.

Printr-o mişcare a mâinii, Tiphaine a obligat-o să mai bea.

Laetitia s-a supus fără să comenteze, indiferentă la tot ceea ce se afla în jurul ei. A mai băut o dată, ceva mai mult, încurajată mereu de Tiphaine care o ajuta, cu gesturi blânde, dar ferme să ducă ceaşca la gură.

— Trebuie să-l bei pe tot, șoptea ea cu voce calmă. Te vei simți mult mai bine după aceea.

Și Laetitia a băut ceașca până la ultima picătură.

A văzut fața lui Tiphaine foarte aproape de ea zâmbindu-i cu amabilitate. A mai văzut cum i-a luat ceașca din mâini și a pus-o cu delicatețe pe masa din salon. Chiar lângă un carnet. Carnetul de sănătate al unui copil. Pe nume Maxime Geniot.

Când a văzut acel carnet de sănătate, Laetitia a simțit cum i se frânge inima și amintirea unui băiețel pe care nu-l va mai ține niciodată în brațe, pe care nu-l va mai vedea niciodată râzând, pe care nu-l va mai privi niciodată dormind i-a strâns cu atâta putere pieptul încât a crezut că se sufocă. Apoi, o clipă care i s-a părut o eternitate, chipurile lui Milo și ale lui Maxime suprapuse prin vălul schimbător al lacrimilor. S-a gândit o clipă că mintea ei îi juca feste apoi a simțit cum pleoapele cântăreau tone.

Câteva minute mai târziu, dormea. Un somn greu și fără vise.

•

De îndată ce a fost sigură că Laetitia nu se va trezi imediat, Tiphaine s-a îndreptat spre bucătărie de unde a revenit puțin mai târziu ținând în mâini tuburi și cutii de pastile: Zolpidem, Xanax și Efexor, dar și o caserolă care conținea o pulbere cenușie. Un amestec despre care știa că nu-i va lăsa Laetitiei nicio șansă.

— Vino să mă ajuți, i-a cerut lui Sylvain.

Acesta stătea lângă Laetitia și părea că o supraveghează. S-a ridicat și i s-a alăturat soției sale care începuse să scoată una câte una pastilele din ambalajul lor de aluminiu. Apoi Tiphaine le-a sfărâmat. A adăugat și o doză bună de Primperan, cunoscut pentru proprietățile sale antivomitive.

— Adu-mi o sticlă de whisky.

Sylvain a făcut întocmai. De îndată ce a primit ceea ce a cerut, Tiphaine a vărsat lichidul de culoarea ambrei într-un pahar, a adăugat pulberea

comprimatelor, pe cea din caserolă și a amestecat totul.

— Ridic-o.

Vorbea concentrată, fără urmă de violență sau agresivitate. Sylvain s-a îndreptat spre Laetitia, adormită pe divan, și, prinzând-o de umeri, a ridicat-o.

Apoi Tiphaine i s-a alăturat.

Cu o precauție infinită, i-a turnat Laetitiei pe gură cocktailul mortal în doze mici, metodic, dându-i capul pe spate pentru ca lichidul să poată aluneca pe gât.

După ce paharul a fost golit, Tiphaine și Sylvain au privit curioși trupul inert al Laetitiei. Părea că doarme profund, cu fața de o paloare înfricoșătoare și acoperită de o peliculă de sudoare care îi accentua și mai mult lividitatea.

Încetul cu încetul, respirația i-a devenit neregulată, ridicând pieptul prin mișcări inegale, iar intervalul dintre fiecare respirație devenea de la o clipă la alta din ce în ce mai mare.

•

După vreo douăzeci de secunde a încetat să respire.

Capitolul 56

Îngrozit de evenimentele care îl bulversau, David l-a implorat pe avocatul său să-l scoată cât mai repede de acolo, insistând asupra urgenței de a-și recupera fiul. Omul legii încerca să aibă o imagine clară a situației, între strigătele de inocență ale clientului său, bănuielile care cădeau asupra lui și acuzațiile aduse unei vecine, chiar persoana la care își lăsase fiul înainte să fie dus la poliție…

— De ce ați încredințat fiul unei persoane pe care o suspectați de crimă?

— Nu știam că Ernest a fost otrăvit!

— Și care este legătura?

— Tiphaine este specialistă în plante, prepară decocturi care ar putea ucide un cal în câteva minute…

Și David i-a povestit incidentul care, cu zece zile mai înainte, fusese cât pe ce să-l coste viața pe Milo.

— Stați puțin… Fiul dumneavoastră a înghițit ceva de care nu trebuia să se atingă sau vecina dumneavoastră l-a otrăvit?

— Soția mea crede că ea a fost.

— Și dumneavoastră?

— Eram convins de contrariu. Dar acum, după povestea cu digitoxina, eu…

— Să admitem. În acest caz, întrebarea este simplă: ce motiv ar fi avut ea să-l ucidă pe Ernest Wilmot?

Surprins de o întrebare atât de legitimă, David a tăcut preț de câteva secunde căutând mobilul lui Tiphaine.

— Nu știu, a mărturisit după aceea. Dar ceea ce știu este că trebuie neapărat să ies de aici.

— Mă ocup de asta.

Avocatul s-a ridicat și a ciocănit cu putere în ușa celulei. Polițistului care i-a deschis i-a spus că

David dorește să reia interogatoriul. Au fost conduși într-o altă sală unde au așteptat câteva momente înainte de venirea polițiștilor Petraninchi și Bonaud.

•

Avocatul Renard avusese dreptate: acuzațiile pentru care fusese reținut David erau prea fragile ca să continue să stea în arest, iar simplul fapt că avea pe terasă un ghiveci cu flori, chiar și toxice, nu reprezenta defel o probă care să fie reținută.

Trei sferturi de oră mai târziu, David părăsea Prefectura poliției și se grăbea spre casă.

Capitolul 57

Celor doi Geniot nu le-a fost deloc greu să o transporte pe Laetitia până în salon: micuță și ușoară, de-abia atârna în brațele lui Sylvain. Singura problemă a apărut când au trebuit s-o ridice peste gardul care despărțea cele două grădini: riscul să o transporte ieșind din casă era prea mare și puteau fi văzuți de un vecin.

Tiphaine a trecut prima. Cu ajutorul unui scaun, a trecut peste frunziș și s-a instalat de cealaltă parte. Sylvain a ridicat-o pe Laetitia până la înălțimea gardului viu, iar Tiphaine a luat-o cu grijă, fără să rănească trupul. Apoi a fost rândul lui Sylvain să i se alăture soției sale.

Așa cum sperau, ușa cu geamuri mari nu era încuiată, dar nici asta nu ar fi fost complicat, fiindcă David le lăsase cheile.

Odată înăuntru, au ezitat o clipă asupra locului unde vor depune corpul.

Tiphaine considera că cel mai logic era să o așeze pe canapea. Sylvain, de acord cu ea, a pus cu grijă povara și a întins-o, apoi Tiphaine a aranjat lângă ea câteva cutii de barbiturice și o sticlă goală de whisky.

În fine, s-au odihnit câteva momente și au privit scena, grijulii să nu omită niciun detaliu care să încurce lucrurile. Sau, cel puțin, să îndepărteze teza sinuciderii.

— Așteaptă! a strigat deodată Tiphaine.

— Ce este?

— Vin imediat! Se târî pe burtă pe terasă și parcurse drumul în sens invers. Câteva minute mai târziu se întorsese ținând în mână portofelul.

— Ce faci? a întrebat-o Sylvain neliniștit și intrigat totodată.

Fără să-i răspundă, a deschis portofelul și a scos o bucată de hârtie împăturită pe care i-a întins-o

soțului ei. Acesta a desfăcut-o și a citit două cuvinte simple dar, evident, scrise de Laetitia.

„Iartă-mă”.

— Ce-i asta?

— Un bilet pe care mi l-a dat mai demult…

— De ce te ruga s-o ierți?

— Îți povestesc mai târziu. Nu trebuie să mai stăm. David se poate întoarce în orice clipă.

Tiphaine a pus biletul pe măsuța de lângă canapea, la vedere și a mai privit o dată încăperea. Apoi au ieșit din casă, având grijă să închidă ușa cu ferestre mari după ei.

Capitolul 58

Tiphaine avea dreptate să nu mai întârzie în casa familiei Brunelle: nici nu ajunseseră la ei că David bătea la ușă. Puțin cam speriată de faptul că evenimentele se precipitaseră, a avut totuși timp să toarne pe o bucată mare de bumbac pe care i-a dat-o lui Sylvain un soporific puternic – un alt preparat de-al ei – și apoi s-a îndreptat spre ușă.

— Îi sari în spate de îndată ce intră în hol, a precizat ea în șoaptă. Trebuie să-l luăm prin surprindere, altminteri nu vom reuși!

— Bine, știu cum să procedez.

Sylvain s-a ascuns după ușa de la intrare, astfel încât să nu fie văzut dacă aceasta s-ar deschide. S-au mai privit o dată unul pe celălalt, asigurându-se că sunt gata, apoi Tiphaine a deschis ușa.

Nu a avut timp să spună ceva că David s-a repezit la ea, prinzând-o de gulerul cămășii, iar apoi a lipit-o de peretele de la intrare. A menținut-o astfel mizând pe efectul surprizei, și a reușit s-o imobilizeze folosindu-se de antebrațul femeii pentru a crește și mai mult presiunea. Tiphaine nu a putut decât să se prindă cu mâinile de brațul lui David încercând cu disperare să respire.

— Unde este Milo? a țipat el, cu fața aproape lipită de cea a vecinei sale.

Incapabilă să vorbească, Tiphaine s-a agitat și mai mult sperând să reușească să scape. David a mai slăbit presiunea doar cât să-i lase timp să răspundă.

— David? Ce te-a apucat?

— Unde este Milo? a repetat el pierzându-și puținul sânge rece pe care îl mai avea.

— Sus… doarme! a izbutit ea să articuleze, nu fără efort.

David a sporit presiunea privind-o cu neîncredere pe Tiphaine.

— Ascultă-mă bine, nenorocito, nu știu ce i-ai făcut lui Ernest, nici de ce ai făcut-o, știu că din cauza ta a murit, așa că…

Nu a mai avut vreme să-și termine fraza că Sylvain a țâșnit în spatele lui, l-a prins de gât și i-a lipit cu putere pe nas bucata de bumbac îmbibată cu soporific. Luat pe nepregătite, David a lăsat-o pe Tiphaine și a încercat să-l respingă pe Sylvain întorcându-se violent spre acesta. A izbutit să-l dezechilibreze puțin, dar nu îndeajuns cât să-i dea drumul. Sylvain s-a prins de umerii lui și s-au clătinat împreună. Furios că fusese prins pe picior greșit ca un debutant, David se zbătea violent, izbindu-și adversarul și sprijinindu-se de perete. De fiecare dată Sylvain era prins între David și perete, dar se ținea bine pe picioare.

Tiphaine, care își revenise după agresiunea lui David, privea îngrozită lupta dintre cei doi bărbați. A fost o clipă tentată să ia un obiect greu și să-și ajute soțul ucigându-l pe David, dar o lovitură dată la cap le-ar fi stricat planul.

Soporificul și-a făcut într-adevăr efectul: asalturile lui David erau din ce în ce mai lipsite de vlagă și, curând, s-a clătinat, apoi nu s-a mai apărat. Încurajat de perspectiva victoriei, Sylvain i-a apăsat și mai tare bucata de bumbac pe nas.

După un minut foarte lung, David s-a prăbușit, antrenându-l și pe Sylvain în cădere.

Tiphaine s-a grăbit să-și ajute soțul să se ridice: Sylvain amortizase, mai mult sau mai puțin, căderea victimei sale.

— Ești bine?

Sylvain a dat din cap, venindu-și în fire.

— Era gata să strice totul…

— Să nu pierdem vremea! Trebuie să-l ducem la el acasă!

•

Le-a fost mai greu să-l treacă pe David peste gardul verde decât pe Laetitia. Le-a fost atât de greu încât Tiphaine s-a gândit o clipă să iasă cu el

pe ușa dinspre stradă. Dar riscul era prea mare: ea și cu Sylvain puteau verifica dacă venea cineva pe trotuar, însă nu aveau nicio siguranță că nu vor fi observați de vreun vecin. Nenorociții de vecini! Tiphaine regreta, dar nu aveau încotro. Tânăra femeie nu avea suficientă putere ca să prindă corpul lui David de cealaltă parte a gardului or, dacă Sylvain îl lăsa din mâini ca să-și ajute soția, corpul se prăbușea pe terasă ceea ce ar fi provocat hematoame suspecte.

— Ar trebui să facem ceva ca să amortizăm căderea, a propus Sylvain. Îl ridicăm împreună peste gardul verde, apoi îl lăsăm să cadă de cealaltă parte.

— O saltea!

Așa au procedat și astfel operațiunea a fost o reușită.

Odată ajunși la familia Brunelle, au trebuit să-l urce pe David la etaj. Au trecut pe lângă corpul Laetitiei întins pe canapea, cu biletul la locul lui pe măsuță. Odată ajunși în holul de la intrare, Sylvain l-a luat pe David de umeri, iar Tiphaine de picioare.

Urcușul a fost dificil dar au ajuns la etaj. Acolo, în timp ce Sylvain se întorcea acasă la ei pentru a lua o frânghie, Tiphaine și-a tras sufletul. Apoi a profitat ca să pună cheile lui David pe măsuța din hol.

După ce Sylvain s-a întors, au prins cu putere frânghia de balustrada care se întindea de-a lungul coridorului care ducea spre camere, apoi au făcut un ștreang la celălalt capăt al frânghiei și i-au trecut capul lui David prin el.

În cele din urmă, și-au adunat ultimele puteri, au ridicat corpul peste rampă și i-au dat drumul în gol.

Capitolul 59

— Trezește-te, Milo, trebuie să mergi la școală…

Băiatul a clipit. A căscat, apoi s-a întins și s-a ridicat din pat.

— Ai dormit bine?

Băiatul a dat din cap afirmativ.

— Ce vrei la micul dejun?

— Clătite!

Tiphaine a zâmbit.

— Bine, facem clătite! Vrei să te ajut să te îmbraci?

— Mă îmbrac singur! a protestat Milo cu voce somnoroasă.

— Sunt convinsă, scumpule. Hai, trezește-te. Te aștept la bucătărie.

Se pregătea să iasă din cameră când Milo a întrebat-o aducându-și aminte.

— Unde sunt mama și tata?

Tiphaine s-a întors spre el și i-a oferit un zâmbet liniștitor.

— Nu s-au întors încă… Dar nu te neliniști, sunt sigură că nu vor întârzia prea mult.

Privirea băiatului s-a întunecat și astfel Tiphaine a fost obligată să se întoarcă lângă el.

— Ce s-a întâmplat, scumpule? l-a întrebat ea mângâindu-l pe cap.

— Mi-e dor de mama și de tata…

— Știu, Milo… Uite cum facem: tu te îmbraci, în timpul ăsta eu mă ocup de clătite, te duc la școală și sunt convinsă că la ora patru mama și tatăl tău vor veni să te ia de la școală acasă. Bine?

Băiatul a zâmbit imediat.

— Și pe urmă, nu te simți bine aici la Tatiphaine și la Sylvain?

— Ba da!

Tiphaine l-a luat în brațe pe Milo și l-a strâns la piept.

— O să fie bine, ai să vezi, a șoptit ea, acoperindu-l de sărutări.

•

Când a intrat în bucătărie, după câteva minute, Sylvain făcea cafeaua.

— A dormit bine, a precizat Tiphaine.

— A întrebat de părinți?

— Evident. Dacă nu ar fi făcut-o, aș fi fost mirată. Dar se va obișnui repede.

S-a apropiat de soțul ei care stătea cu spatele la ea și s-a lipit de el, strângându-l în brațe și oftând fericită.

— Aproape că am terminat… Mai avem un hop de trecut, dar ce a fost mai greu am lăsat în urmă. Totul va fi ca la început.

Apoi a adăugat zâmbind bucuroasă:

— Ți-am spus că prilejul se va ivi în cele din urmă… Trebuia doar să avem răbdare!

Sylvain s-a întors și a îmbrățișat-o:

— Într-adevăr, ai avut dreptate și de data asta. Dar sunt convins că moartea lui Ernest a fost chiar inutilă, a obiectat el, cu un dram de reproș în glas.

— Greșit! Ernest era nașul lui Milo. Dacă ar fi vrut să aibă grijă de Milo, ar fi putut să ne creeze probleme.

— Ernest nu ar fi vrut niciodată să aibă grijă de Milo, nu-i plăceau copiii!

— Da, dar pe acesta îl iubea! Și nu voiam să risc nimic.

Și într-adevăr, nu a riscat prea mult: când Ernest a plecat de la aniversarea lui Milo, l-a strigat din stradă și l-a invitat să bea o cafea pretextând că are ceva de vorbit cu el. Digitoxina, extrasă din planta cu clopoței purpurii amestecată în cafeaua bătrânului a făcut restul.

— Dar faptul că ești nașa lui nu înseamnă că vei primi și custodia lui Milo… a obiectat Sylvain.

— Știu. Dar nu ne are decât pe noi. Toată lumea poate mărturisi.

— Oamenii știu că nu prea mai eram prieteni de la o vreme…

— Oamenii ne asociază cu familia Brunelle. Pentru toți, cei din cartier sau cei de la școală, suntem inseparabili. Toate prieteniile au și perioade mai grele. Și asta va mulțumi pe toată lumea, pe judecător și pe cei de la serviciile sociale, nu-i așa?

Sylvain a privit-o bănuitor. Cum nu îi răspunsese, Tiphaine a repetat:

— Ne vom lupta, nu-i așa? Ne vom lupta pentru Milo, pentru a fi din nou o familie adevărată…

— Da, iubito, a șoptit el în cele din urmă, sărutând-o pe frunte.

Apoi, eliberându-se cu delicatețe din strânsoare, a isprăvit de turnat cafeaua în filtru.

— La ce oră crezi că vei suna la poliție? a întrebat-o el apăsând pe butonul filtrului.

— Pe la prânz.

— Chiar crezi că vor crede că s-au sinucis?

Tiphaine s-a strâmbat, ridicând sprâncenele și umerii într-un rictus care sublinia evidența.

— Nu prea văd la ce altă concluzie ar putea ajunge…

Sylvain a deschis dulapul din care a scos trei farfurii și trei cești.

— Ar fi trebuit, poate, să reîncercăm cu pulberea ta de lercanidipină.

— Riscul ar fi fost prea mare, i-a replicat Tiphaine în timp ce lua laptele din frigider și îl punea apoi pe masă. Ai văzut ce-a ieșit ultima oară: Milo a fost cât pe ce să moară!

Tânăra a fost străbătută de un fior gândindu-se la tragedia care ar fi urmat dacă Milo ar fi murit în urma mixturii pregătite pentru David și pentru Laetitia. Un amestec făcut din substanțe extrem de puternice și de toxice din plantele pe care le avea. Ce imprudență că lăsase bolul la îndemâna băiatului! Pentru a fi și mai eficace, pregătise cu grijă otrava pe care o lăsase în preajmă, astfel încât

să-i fie aproape oricând. Nu conta că David sau Laetitia nu observaseră, în bucătăria lui Tiphaine se găseau mereu boluri, borcănașe, recipiente de tot felul conținând pulberi, plante uscate, ceai, scoarță, extrase vegetale sau decocturi.

Sylvain a aranjat câte un cuțit în dreptul fiecărei farfurii.

— Ai dreptate, a spus el. Sper numai să nu fie nicio problemă cu povestea asta cu sinuciderea.

— Ai încredere în mine. M-am gândit la tot.

Sylvain, aruncând o privire circulară mesei pentru micul dejun, ca să se asigure că nu lipsește nimic, a observat:

— Nu există crimă perfectă.

Și a observat că lipsește pâinea.

— Să spunem atunci că tocmai am inventat-o, a replicat Tiphaine punând o baghetă în mijlocul mesei.

Apoi s-a întors, a deschis frigiderul și a întrebat oftând:

— Bine, acum unde este aluatul pentru clătite?

Capitolul 60

Tiphaine a telefonat la poliție în jurul prânzului.

Din ajun, nu mai știa nimic de vecinii ei, prieteni foarte apropiați care îi încredințaseră copilul. Era îngrijorată. Nu prea se înțelegeau în ultima vreme, se certau des, îi auzise ocărându-se prin peretele dintre cele două case. Ieri, după o a nu știu câta ceartă, destul de violentă, Laetitia chiar plecase trântind ușa. Prietena ei era depresivă, avea reacții excesive, la limita paranoiei, iar soțul ei suporta din ce în ce mai greu. Și ieri, tocmai ca urmare a delirurilor nesfârșite, băiețelul ei de șapte ani fugise. Locotenenții Chapuy și Delaunoy pot depune mărturie în legătură cu fragilitatea sănătății mintale a Laetitiei ca și despre raporturile tensionate dintre soții Brunelle. Odată copilul găsit, discuția degenerase, iar cei doi s-au învinovățit reciproc ceea ce a provocat plecarea Laetitiei. Problema este că mai târziu, pe seară, doi locotenenți ai poliției se prezentaseră la domiciliul vecinilor în legătură cu moartea unui prieten de-al lor. Iar David fusese obligat să-i urmeze. Îi încredințase prin urmare fiul, pe Milo, și îi lăsase cheile în cazul în care se întoarce soția lui.

Laetitia revenise în jurul orei 20.30 și, găsind ușa încuiată, sunase, firesc, la vecini. Când Tiphaine deschisese ușa și-a văzut prietena într-o stare deplorabilă: ochii înroșiți, trasă la față, epuizată, cu moralul la pământ… Tiphaine a anunțat-o că David plecase însoțit de doi ofițeri de poliție în legătură cu moartea lui Ernest. Vestea a panicat-o pe Laetitia care îi ceruse cheile soțului ei ca să poată intra în casă. Așa că Tiphaine i le restituise. Apoi a liniștit-o spunându-i că Milo dormea la etaj. Dar Laetitia preferase să nu-l trezească și să-l lase să doarmă liniștit până mâine.

Apoi mersese acasă…

Și de atunci nu mai știa nimic despre ei, nici despre Laetitia, nici măcar despre David.

De la celălalt capăt al firului i s-a răspuns că fiind majori, nici David, nici Laetitia nu trebuiau să informeze pe nimeni în legătură cu deplasările lor. Și, dat fiind că era vorba doar de câteva ore, nu se putea vorbi de o dispariție neliniștitoare.

Tiphaine a replicat spunând că se înțeleseseră totuși ca unul sau celălalt să vină să-l ia pe băiat a doua zi de dimineață ca să-l ducă la școală, că taxiul lui David era parcat pe o stradă adiacentă și că a sunat la vecinii ei dar nu i-a deschis nimeni. Mai mult, niciunul, nici celălalt nu i-au răspuns la telefon, nici la cel fix, nici la cel mobil. Atunci, nu ar putea s-o ajute, ar putea să-i spună dacă David mai era în arestul poliției și, dacă nu, când plecase de acolo?

A așteptat câteva clipe.

Apoi i s-a spus că David plecase de la poliție pe la sfârșitul serii.

Tiphaine s-a prefăcut îngrijorată. De ce nu dăduse semn după ce a plecat de la poliție așa cum îi promisese? Și, totuși, dimineața, niciunul dintre cei doi părinți nu venise să ia copilul?

Polițistul a informat-o că, dacă voia să dea o declarație referitoare la o dispariție îngrijorătoare, atunci trebuia să vină la sediul poliției sau să meargă la cea mai apropiată secție de poliție. Tiphaine a mulțumit, a închis telefonul și s-a pregătit să iasă. Cu cât vor fi descoperiți cei doi mai repede, cu atât se va putea șterge cu buretele totul și viața își va relua cursul.

•

Faptul inexplicabil că un cuplu dispăruse, deși ar fi trebuit să se intereseze de copilul lor, i-a alertat imediat pe polițiști. Starea depresivă a Laetitiei a contribuit mult la faptul că au reacționat atât de repede: polițiștii Chapuy și Delaunoy au confirmat situația psihică fragilă a Laetitiei. O echipă alcătuită din două persoane a însoțit-o

așadar pe Tiphaine până la locuința familiei Brunelle.

Tiphaine era sigură că o văzuse pe Laetitia întorcându-se acasă?

Aceasta a confirmat ceea ce spusese fără să ezite: ultima oară când o văzuse pe vecina sa stătea în prag, iar Laetitia își băga cheile în broască pentru a deschide ușa, dispărând apoi înăuntru.

După ce au sunat și au bătut în ușă, polițiștii au chemat un lăcătuș.

Nu peste multă vreme, intrau în casa familiei Brunelle.

Teza sinuciderii a fost rapid confirmată și a reprezentat pentru locotenenții Bonaud și Petraninchi o mărturisire a vinovăției lui David Brunelle.

În ceea ce o privea pe Laetitia, era complice sau simplă spectatoare? Și într-un caz și în celălalt, nu putuse suporta povara greșelii, indiferent dacă era a ei sau a soțului ei. Întoarsă acasă, aflând că acesta a fost dus la poliție și slăbită de depresie, cedase panicii și comisese ireparabilul. Biletul scris de ea și găsit pe măsuța de lângă dovedea acest fapt.

La rândul său, când David s-a întors acasă, i-a fugit pământul de sub picioare: descoperise, cu siguranță, trupul fără viață al soției sale, biletul prin care aceasta își cerea iertare, barbituricele împrăștiate pe covor. Încercarea de a fi stat în arestul poliției îl epuizase. Teama de a fi anchetat, angoasa de a se întoarce la închisoare… Acasă îl aștepta ceva și mai îngrozitor: soția se sinucisese iar patronul tocmai îl concediase așa cum atesta mesajul înregistrat de telefon.

Pierduse totul.

Atunci, decât să încerce să depășească imposibilul, se sinucisese.

Capitolul 61

Dată fiind situația urgentă, Justine Philippot a găsit rapid o modalitate de a stabili o întâlnire cât mai curând cu Milo, însoțit de nașa lui și de soțul acesteia. Aflase de tragedia care se abătuse asupra copilului și, chiar dacă a fost mirată de telefonul lui Tiphaine, nu a fost mai puțin liniștită să afle că aceasta avea grijă de sănătatea mintală a finului ei. Pentru o situație excepțională, se impun măsuri excepționale: doctorița psihiatră pentru copii le-a propus o scurtă întrevedere fără băiat, urmând ca apoi să îi primească pe toți trei ca să înceapă o terapie pe termen lung. Tiphaine a acceptat cu un sentiment de eliberare.

— Pentru copil, moartea părinților este un proces foarte intim a început direct Justine Philippot, de îndată ce Tiphaine și Sylvain au luat loc în fața ei. În cazul lui Milo, lucrurile sunt cu atât mai complexe cu cât aceasta se întâmplă după alte două decese ale celor din anturajul său apropiat. Faptul că părinții s-au sinucis nu va simplifica lucrurile… Ce se va întâmpla cu el? Vreau să spun: unde va merge? Cine se va ocupa de el?

— Deocamdată este la noi, a răspuns simplu Tiphaine. Am hotărât să facem o cerere de adopție.

— E un lucru bun. Să-l scoateți din mediul său, din cartierul său, din școala sa, din tot ceea ce îi rămâne drept ceva stabil, ar fi o catastrofă. Trebuie să știți că, deși orice copil reacționează față de moartea părinților în felul său, va avea totuși tendința de a copia felul său de a trăi după cel al anturajului apropiat. Reacțiile dumneavoastră față de moartea părinților să-i vor fi de o importanță capitală în următoarele săptămâni. Ce i-ați spus?

— Că părinții săi au avut un accident, a mărturisit Sylvain.

— O eroare grosolană! a strigat Justine Philippot. Trebuie să i se spună adevărul! Trebuie să i se explice lucrurile așa cum s-au petrecut, cu termeni pe înțelesul vârstei sale, dar fără să-l mințiți. Este esențial. Felul în care va evolua doliul său nu se va putea clădi pe minciună!

— Cum vreți ca un băiat de șapte ani să poată înțelege că părinții lui au ales să se sinucidă? a protestat Tiphaine.

— Totuși asta s-a întâmplat. Și cu cât va afla mai repede, cu atât va putea să evolueze. Va trebui să-l liniștiți: un copil care își pierde părinții va fi pradă unor angoase cu privire la propria-i supraviețuire. Cine îl va hrăni, cine îl va duce la școală? Este imperativ să-l faceți să se simtă în siguranță și să-i răspundeți la întrebări, să-l convingeți că va continua să fie iubit și că în viitor, voi o să vă ocupați de el.

— O facem zilnic, a întărit Sylvain spusele doctoriței.

— Altceva, a continuat Justine Philippot. Lui Milo îi va fi cu siguranță teamă de moarte: pentru un copil de vârsta lui, confruntat atât de violent cu moartea, aceasta reprezintă o boală contagioasă care se poate lua ca un guturai. În cazul lui Milo, este cu atât mai adevărat pentru că i-a pierdut deja pe cei apropiați. Se va simți așadar amenințat. În plus poate avea tendința de a se simți asemenea părinților săi, iar aici trebuie să fim foarte atenți: spuneți-i că moartea nu se ia ca o boală și, mai ales, că el este altcineva, că nu este ca tata și ca mama.

Tiphaine și Sylvain au dat din cap afirmativ și unul, și altul.

— Credeți că va reuși să treacă peste asta? a întrebat Tiphaine fără să-și ascundă îngrijorarea.

— Dacă sunteți lângă el să-l ajutați, va trece peste acest moment. Dar nu vă ascund că va fi un proces de durată și dificil. Va purta vina pentru toate aceste morți care s-au succedat în jurul său

într-un interval de timp atât de scurt, se va simți diferit de ceilalți copii de vârsta lui și, dacă fiecare etapă a doliului nu este susținută de persoane iubitoare și gata să fie alături de el, consecințele pot duce la probleme psihologice importante.

— Vom face tot ce va trebui a spus Sylvain luând mâna soției sale care i-a strâns-o cu putere într-a sa. Suntem gata să începem o terapie împreună cu el.

— Ar fi important. Doar cu multă iubire, cu multă răbdare și cu multă înțelegere va trece peste asta.

Justine Philippot i-a privit cu seriozitate și după aceea a zâmbit cu o tristețe plină de fatalism. Apoi a șoptit:

— Micuțul ăsta este foarte norocos pentru că sunteți alături de el…

virtual-project.eu

violin

[1] Prescurtare de la bourgeois bohème; persoane tinere, spontane și cultivate, nonconformiste (n. trad.).

[2] „Inimă de sulf calcaros” (n. trad.).

[3] Extras din *Colchiques dans les prés* (*Brânduşe pe câmp*), un cântec popular francez din secolul al XX-lea (n. trad.).

[4] Ibid.

[5] *Renard* înseamnă în limba franceză „vulpe”. Aici se face aluzie la fabula „Le Corbeau et le Renard” de Jean de la Fontaine (n. trad.).

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37

Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitolul 57
Capitolul 58
Capitolul 59
Capitolul 60
Capitolul 61

Table of Contents

Capitolul 1	6
Capitolul 2	9
Capitolul 3	13
Capitolul 4	18
Capitolul 5	26
Capitolul 6	29
Capitolul 7	34
Capitolul 8	40
Capitolul 9	45
Capitolul 10	48
Capitolul 11	54
Capitolul 12	62
Capitolul 13	65
Capitolul 14	67
Capitolul 15	72
Capitolul 16	76
Capitolul 17	82
Capitolul 18	87
Capitolul 19	88
Capitolul 20	92
Capitolul 21	95
Capitolul 22	99
Capitolul 23	100
Capitolul 24	106
Capitolul 25	109
Capitolul 26	111
Capitolul 27	115

Capitolul 28 118
Capitolul 29 124
Capitolul 30 130
Capitolul 31 135
Capitolul 32 139
Capitolul 33 146
Capitolul 34 151
Capitolul 35 155
Capitolul 36 157
Capitolul 37 161
Capitolul 38 163
Capitolul 39 168
Capitolul 40 176
Capitolul 41 180
Capitolul 42 183
Capitolul 43 185
Capitolul 44 190
Capitolul 45 196
Capitolul 46 202
Capitolul 47 207
Capitolul 48 214
Capitolul 49 218
Capitolul 50 220
Capitolul 51 224
Capitolul 52 227
Capitolul 53 234
Capitolul 54 238
Capitolul 55 242
Capitolul 56 247
Capitolul 57 249

Capitolul 58 251
Capitolul 59 254
Capitolul 60 258
Capitolul 61 261